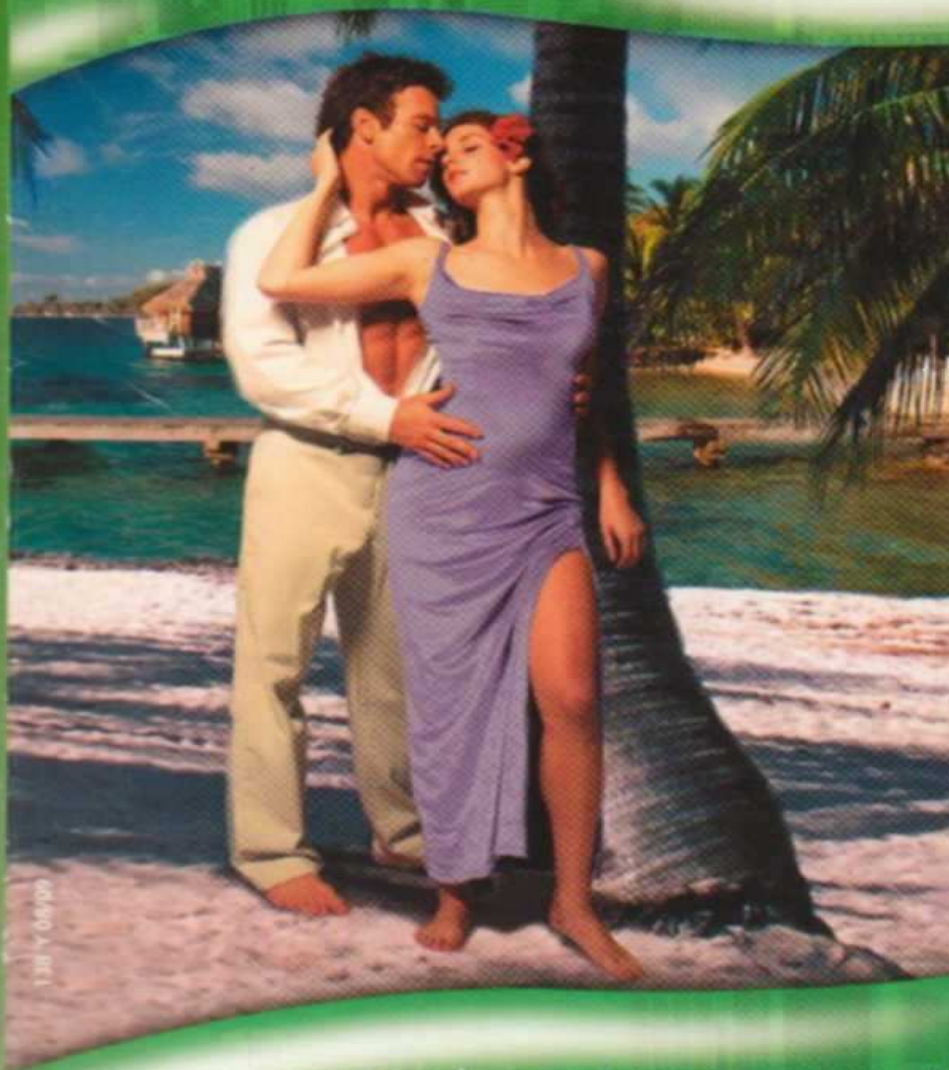

HARLEQUIN®

Sladký život™

13874 04/02

Lindsay Armstrongová
Setkání v Pacifiku

Lindsay Armstrongová *Setkání v Pacifiku*

Maisie nebo Mairead? Obyčejná dívka, která učí děti brnkat stupnice, nebo okouzlující hvězda pódia? To jsou dvě tváře téže ženy a obě sebejistého australského obchodníka Rafaela přitahují. Hříčkou osudu je však svedl dohromady Rafaelův tajemný dvojník, který Maisii využil a přivedl do jiného stavu. Bude Rafé milovat ženu, která čeká dítě s jiným? S mužem, který ho odjakživa nenáviděl?

Tento měsíc doporučujeme:

Desire

Roxanne St. Claireová

Krásná špionka

HARLEQUIN®

www.harlequin.cz

ISSN 978-83-238-5836-2

ISSN 1734-0217

08

9 771734 021029

CENA: CZ: 73 Kč

SK: 2,96 € / 89 Sk

Milá čtenářko,

poměrně často mám možnost Vás upozornit na to, že s hrdiny některé z knih, jež Vám v tom či onom měsíci nabízím, jste se mohla setkat ve stejné edici již někdy dříve. Tentokrát je to ale přece jenom trochu zvláštní; pokud Vás totiž zaujala kniha Lynne Grahamové o Ohnivém Řekovi Leonidasi Pallisovi, musím Vám doporučit příběh téže autorky, který tento měsíc vychází v edici Romance se šejkem pod názvem Princova zajatkyně. Setkáte se zde nejenom s Leonidasem, ale i s postavami, jež byly v příběhu v edici Sladký život jenom epizodními – s princem Rashadem a s jeho láskou Tildou.

V dalších příbězích edic Sladký život a Sladký život Duo se společně podíváme do Austrálie, Benátek i na Sicílii, do Londýna i Spojených států... Procestujeme prostě celý svět, jak se na prázdniny sluší a patří.

A s láskou, s tou se dá cestovat nejen o prázdninách! S láskou

Váš Harlequin

Lindsay Armstrongová

SETKÁNÍ V PACIFIKU

HARLEQUIN

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk Londýn • Madrid •
Milán New York Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

From Waif to His Wife

První vydání:

Harlequin Books, 2008

Překlad:

Miluše Šťastná

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2007 by Lindsay Armstrong

© For the Czech Republic edition by Harlequin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o. o., Warszawa 2009 Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o. o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Sladký život ISSN 1734-0217.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s. r. o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA: CZ: 73 Kč

SK: 2,96 € / 89 Sk

ISBN 978-83-238-5836-2

PRVNÍ KAPITOLA

Maisie Wallisová si málokdy dokázala přiznat prohru, ale toho dne koncem zimy, krátce po svých dvaadvacátých narozeninách, byla od kapitulace jen krůček.

Byla zelenooká rudovláska střední postavy, ale dál by sama sebe popsat nedovedla. Někdy si totiž připadala, že žije dva různé životy a že uvnitř ní jsou dvě různé ženy, které spojuje jen ta barva vlasů a očí.

Její skutečné jméno bylo Mairead, ačkoli jí odjakživa všichni říkali Maisie. Tahle obyčejná Maisie Wallisová vyučovala hudbu v přísné soukromé škole. A ačkoli zatím neměla mnoho zkušeností, práce s dětmi ji bavila a být „paní učitelkou“ byla role, která jí dávala mnoho radosti.

Zatímco její alter ego, Mairead, byla sebejistá *femme fatale*, která každý víkend vstupovala na pódium s rozpuštěnými rudozlatými kadeřemi, s výrazně nalíčenýma kočičíma očima a v odvážných šatech s flitry a doprovázela na klavír skupinu, hrající na plesích a luxusních večírcích.

Pokud však své večerní šaty zas svlékla, byla opět hodná holčička, jediná dcera milujících, snad trochu příliš starostlivých rodičů, možná až příliš upjatá a úzkostlivá – přestože v podobě Mairead by to do ní nikdo neřekl. Při pomýšlení na matku a otce se v ní cosi sevřelo – ty milující rodiče totiž před půl rokem ztratila při nehodě a od té doby byla sama.

Tedy, skoro sama, pomyslela si, když chytala taxík na cestu domů, protože její auto bylo v servisu, z přeplněných autobusů se jí zvedal žaludek a na procházku neměla energii – už dnes nachodila kilometry a nohy měla jako z olova.

Taxikář si musel všimnout, jak se tváří, protože když ji vysazoval, řekl: „Hlavu vzhůru, slečinko! Snad to nebude tak zlé?“

Podala mu peníze a právě se chystala říct, že horší už to být nemůže, když na druhém chodníku zahlédla muže s bílou holí a slepeckým psem. Zastyděla se. Ne, jedno bylo jisté – *vždycky to mohlo být horší*.

Možná bylo na čase se pořádně naštvat, protože slz, výčitek a beznaděje už bylo dost. Koneckonců zrzky měly mít pověstný ohnivý temperament – bylo na čase, aby ho ukázala světu.

Rafael Sanderson, milionář a donchuán, se rozhodně uměl před zhrzenými milenkami dobře schovat. Maisie dnes marně nachodila kilometrů po městě, aby ho našla, ale až ho najde, tak mu to spočítá!

Její dřevěný domek s verandou, celý vyvýšený na sloupcích, jak bylo pro queenslandský styl typické, stál na předměstí Brisbane směrem k zátocce. Nebydlela tam ale dlouho. Její otec za života pracoval pro armádu, takže Maisie se s rodinou stěhovala ze základny na základnu, často i mimo Austrálii.

Konzervatoř vystudovala v Melbourne. Pak otec odešel na penzi a její rodiče si splnili sen: přestěhovali se do Queenslandu, „slunečného státu“, a koupili si domek a loď.

Maisie dokončila školu a přistěhovala se k nim – aspoň mohla pomáhat matce, která trpěla artritidou.

Jako jediná dcera rodičů, kteří byli oba také jedináčci, neměla mnoho blízkých příbuzných, a při tom věčném stěhování bylo těžké udržovat dlouhodobé vztahy. Měla sice pár dobrých přátel, ti však byli rozptýleni po celé zemi, a tak se po smrti rodičů octla v Brisbane sama, bez jediné spřízněné duše, které by se mohla svěřit.

Měla, díkybohu, střechu nad hlavou – domek byl docela pohodlný, ačkoli tatínek nestihl uskutečnit své důchodové plány, jak ho zrenovuje. Byl z něj však nádherný výhled na pobřeží, na zátoku Moreton Bay i ostrovy North Stradbroke. A patřila k němu zahrada – zálibu v záhoncích zdědila Maisie po matce a po otci byla zase nadaná kuchařka.

Ted' si udělala malou svačinu a čaj. Odesla si podnos na verandu, aby si v klidu promyslela své dnešní rozhodnutí. Pohled na moře ji však hypnotizoval, a tak několik minut jen pozorovala stožáry lodí, pohupující se na zvlněné hladině. Byla mezi nimi i jachta jejích rodičů, *Amélie*, ještě stále zakotvená v jachetním přístavu Royal Queensland.

Zapadající slunce se rozpouštělo v ocelově modrých vodách a barvilo horizont fialovými šmouhami. Ten úchvatný výjev jí dokázal každý večer vehnat slzy do očí.

Dnes je však netrpělivě oťela a připomněla si, co si předsevzala cestou v taxíku. Už žádné slzy! Najde Rafaela Sandersona a řekne mu od plic, co si o něm myslí.

Zapnula počítač a musela se ironicky usmát, když si vzpomněla, jak ji překvapil její nedávný objev, že Rafael Sanderson je jedním z nejbohatších mužů Austrálie, ředitelem těžební společnosti *Sanderson Minerals* a dědic farem známého rodu Dixonů.

Její první reakce byla, že to musí být jen shoda jmen. Ano, muž, kterého hledala, byl sice výrazná osobnost a tušila, že pochází z „dobré“ rodiny, se zemědělským podnikáním si ho snadno mohla spojit, ale *Sanderson Minerals* byla obrovská korporace. Pak ale našla v jeho profilu datum narození, které mohlo zhruba odpovídat... a v jeho životopise byly i další informace, které ji přesvědčily, že to musí být on.

Bylo zvláštní, že o něm nikdy neslyšela, ale pak jí z těch skrovných zpráv o jeho životě došlo, že se médiím vyhýbá. Na internetu sice bylo mnoho zpráv o *Sanderson Minerals* i *Dixon Pastorallne*, nenašla však žádné rozhovory či reportáže, které by odhalovaly osobnost jejich majitele.

I fotografie „Rafea“ Sandersona bylo jako šafránu a ačkoli určitá podoba v nich byla, chvílemi pochybovala, zda to vůbec může jedna a tatáž osoba...

Snad to bylo tím, že snímky byly tak formální, uvažovala. V tom muži v obleku, který si potíráš rukou s byznysmeny, bylo těžké vidět uvolněného muže, kterého poznala.

Ověřit to mohla jen jedním způsobem – setkat se s ním.

Hlavní kancelář *Sanderson Minerals* byla v Brisbane. Zatelefonovala a pak se zastavila na recepci osobně, ale dojednat si osobní schůzku s panem Sandersonem se ukázalo jako prakticky nemožné, zvláště když nemohla sdělit žádný konkrétní důvod. Tak jako tak byl momentálně mimo město.

V telefonním seznamu samozřejmě nebyl, ale v seznamech voličů vypátrala jeho adresu s jeho jménem.

Když zazvonila na zvonek u domu s luxusními byty v prestižní čtvrti u řeky Brisbane River, opět se jí skrz interkom dostalo neosobní odpovědi, že pan Sanderson není přítomen.

Rozhodla se proto pátrat opačným směrem a jít po stopách jeho přibuzenstva z matčiny strany, známého a bohatého rodu Dixonů. Jedním z důvodů, proč měla dnes nohy samý puchýř, bylo, že obešla několik rezidencí, které našla v telefonním seznamu a které svými adresami vzbuzovaly naději, že by se mohlo jednat právě o *ony* slavné Dixonovy.

Jedna z vil skutečně byla jejich, když však požádala o kontakt na Rafea Sandersona, zavřeli jí dveře před nosem.

Se zaťatými zuby se rozhodla, že bude dál prohledávat web, dokud nenarazí na nějakou stopu, která ji dovede až k němu.

Naštěstí právě začaly školní prázdniny, takže si nemusela dělat těžkou hlavu s tím, že u internetu vysedává dlouho do noci. Byla už ale tak unavená, že v on-line magazínu pro jachtaře málem přehlédla kratičký článek o tom, jak skvěle si vedl, Rafe Sanderson se svou *Mary-Lue* v jakémsi závodě.

Písmenka na obrazovce jí tančila před očima. Jediná další informace, kterou z textu vyčetla, bylo, že je půl roku starý.

Pak ji však uhodilo do očí jméno lodi. *Mary-Lue*! Vždyť ji měla celou dobu přímo před nosem! Kotvila u stejného mola jako loď jejích rodičů. Nebo ji tam přinejmenším párkrát zahlédla na procházkách přístavem a vždy se zastavila, aby obdivovala eleganci jejího štíhlého, zeleně nalakovaného trupu. Ale kotvila tam ještě? A byla to tatáž *Mary-Lue*?

Tak pozdě v noci to nemohla zjistit, ale jakmile ráno vyzvedla auto v servisu, rozjela se do přístaviště. Koneckonců měla dobrou záminku – musela zkontrolovat *Amélii*. Lodi svědčilo, pokud někdo občas aspoň nastartoval motor.

A jako vždy přítom Maisii drásalo srdce, když si vzpomněla na ty krásné, ale tak krátké dny, kdy s rodiči na *Amélii* pluli zátokou. Brzy se navíc bude muset rozhodnout, zda plachetnici prodá. A na jejím seznamu čekala ještě celá řada podobně těžkých rozhodnutí...

Nezbývalo jí však, než se k nim postavit čelem. Dokončila prohlídku *Amélie* a v zimním sluníčku se zvolna vydala zpátky po molu.

Mary-Lue tam ještě stále byla v celé své kráse. A ještě něco – na molu u jejího kotviště stála plynová bomba s nalepeným formulářem doručovací služby: R. Sanderson, *Mary-Lue*, RQ H29.

A bylo to! Srdce se jí rozbušilo vzrušením. RQ byla zkratka eskadry Royal Queensland, H29 bylo označení kotviště číslo 29 na molu H.

Dnes byl zřejmě její šťastný den, protože z paluby *Mary-Lue* právě slezl mladík, který ve volném čase pomáhal s údržbou přístavu a teď jí vesele zamával.

„Nazdar Maisie! Chystáš se na projížďku?“

„Dneska ne, Travisí. Jen jsem šla prohlédnout loď, jestli je všechno v pořádku,“ odpověděla. „A teď se jen tak procházím a koukám, co je tu nového.“

„Tahle krasavice se chystá na cestu.“ Poplálal trup *Mary-Lue*. „Zítřa za rozednění, což je skvělé, protože páníček neměl čas ji provětrat už několik měsíců. Taková škoda!“ Travis byl do plachetnic blázen.

Když si naložil na rameno plynovou bombu, aby s ní vylezl zpátky na loď, Maisie na něj zavolala: „Možná by ses se mnou někdy mohl projet, Travisí?“

„Stačí říct, Maisie,“ řekl a zamával jí. „Tak zase někdy!“

Když nasedla do auta, musela se několikrát zhluboka nadechnout, protože se jí ruce doslova třásly rozčilením. Teď bylo všechno na ní. Jak to ustojí, až stane Rafeovi Sandersonovi tváří v tvář?

Byly čtyři ráno, když znovu procházela po molu H. Měla na sobě tmavomodrou teplákovou soupravu, tenisky a tenkou pletenou čepičku – na zataženém nebi nebyl měsíc ani hvězdy a bylo chladněji, než čekala. Do úsvitu zbývaly dvě hodiny.

Když došla ke svému cíli, kotvišti *Mary-Lue*, mohla si oddechnout – plachetnice se stále pohupovala na svém místě.

Nebylo to ale tak snadné, jak si představovala – co tu proboha bude dělat, než Rafe přijde?

Přístav byl liduprázdný a pokušení vylézt na palubu a uvelebit se na kapitánském můstku bylo v tom chladném ránu veliké, ačkoli trochu naráželo na její smysl pro morálku.

Na druhou stranu, jakou morálku měl kapitán *Mary-Lue*?

Nebude tu přece dvě hodiny přešlapovat v zimě... chopila se žebříku a hbitě se vyšplhala na palubu.

Kapitánský můstek byl vybavený polstrovanými sedadly s nepromokavými potahy, uvnitř však nebylo o nic tepleji než venku. Měla myslet trochu víc dopředu a pořádně se obléct, říkala si, zatímco mimoděk zkoušela dveře do hlavní kajuty, o kterých předpokládala, že budou zamknuté.

Ale nebyly. Maisie zaváhala na prahu. Tohle už bylo na hraně zákona. Ale jakého zákona? Vniknutí na cizí loď mohl být maximálně přestupek... a nejspíš by snadno vysvětlila vážné důvody, které ji k němu vedly.

První kapky deště, které se jí snesly na tvář, rozhodly za ni. Otevřela dveře, vklouzla dovnitř a octla se v kabině, kde byl i v tom šeru patrný značný komfort. A hlavně tam bylo tepleji než venku.

Posadila se na polstrovanou lavici a v duchu si znovu prošla všechno, co se chystala Rafeovi Sandersonovi říct. Lanka plachetnic zvonila v lehkém vánku a Maisie musela zívnout.

Doma ani nezamhouřila oka – vzrušení, že cíl je na dosah ruky, vystřídala úzkost, co bude dál. Teď byla vyčerpaná a sotva držela oči otevřené – měla pocit, že si bude víčka muset podepřít sirkami.

Proto nebylo divu, že se nakonec svalila na lavici, přitáhla si pod hlavu polštářek a usnula, jako když ji do vody hodí.

Na moři byla ve svém živlu a na lodích se cítila jako doma, což snad jedině mohlo vysvětlit, že spala jako nevinátka, i když se plachetnice dala do pohybu.

Ani ve snu by ji nenapadlo, že Rafe Sanderson rozváže lano, naskočí na palubu, nahodí motor a hladce vycouvá z kotviště, aniž by vůbec sešel se svými zavazadly dolů do kajuty.

Vzbudila se teprve dávno poté, co *Mary-Lue* vyplula z přístavu na kanál. S bušícím srdcem se posadila a polkla – měla úplně sucho v ústech. Kulatými okénky dopadaly dovnitř paprsky slunce a v podpalubí předl motor. Loď byla bezesporu v pohybu.

Hrůzou zavřela oči. Pak vyskočila a po strmých schůdcích se vyšplhala nahoru ke dveřím, které za sebou v noci pečlivě zavřela, aby jí neutekla ani trocha tepla.

A příštích pět minut bylo tak hektických, že na ně později Maisie vzpomínala jako na nějaký ztřeštěný zrychlený film. Rafe Sanderson právě opustil kormidlo a zapnul autopilota, aby mohl stáhnout hlavní plachtu. Když se před ním Maisie zjevila na kapitánském můstku,

utrpěl naprostý šok. Ráhno, které přitom pustil z rukou, se otočilo ve větru, narazilo do něj a on s výkřikem spadl přes palubu.

Tentokrát byla zase v šoku Maisie. Pud sebezáchovy ji však přece jen probral. Vyškrábala se nahoru, aby zajistila ráhno, pak seběhla na můstek a po krátké prohlídce kontrolního panelu přepнула motor na neutrální.

Nakonec sundala z věšáku jasně oranžový záchranný kruh a vši silou jím vrhla co nejdál k místům, kde se nad hladinou jako bójka vznášela hlava Rafea Sandersona, který už plaval směrem k lodi.

Mířila obdivuhodně přesně, protože se jí podařilo ho trefit. Popadl kruh a nechal se dotáhnout k žebříku na boku lodi, zdálo se však, že rána do hlavy byla poslední kapkou. Vyškrábal se nahoru na palubu – crčela z něj voda a z jeho nebezpečně temné postavy přímo vyzařoval vztek.

Několika dlouhými kroky byl u ní, popadl ji za ramena a zatřásl s ní, jako by z ní chtěl vytrástit duši.

A možná by to i udělal, kdyby si oba v poslední chvíli nevšimli, jak se levým bokem loď nebezpečně blíží k pobřežní značce. Zaklel, pustil ji a vypnul autopilota, aby mohl zakormidlovat do bezpečné vzdálenosti od betonového sloupku.

„Co to má znamenat?“ vyštěkl, zatímco vedl loď do středu kanálu. „Kdo sakra jste a jak jste se dostala na palubu?“

„Já...“ zakoktala. „Bylo mi zima, tak jsem šla počkat do kajuty. Jen jsem asi usnula.“

„Takže jste se vloupala do kajuty!“ obořil se na ni.

„Nevloupala! Nebylo zamčeno, tak jsem –“

„Ale ano, bylo zamčeno!“

„Ne, nebylo,“ trvala na svém. „Vypadám snad jako někdo, kdo se umí vloupat do zamčených dveří?“

„Vypadáte jako...“ přejel ji zvolna pohledem od hlavy k patě a trochu zrozpačtil, „jako nezletilá delikventka, která utekla z polepšovny!“

Poprvé se tak celý otočil od kormidla a ona mu pořádně viděla do tváře. „Kdo – kdo jste?“ vykoktala zděšeně.

„Co je vám do toho?“ opáčil. „Jak jste se dostala dovnitř?“

„Vždyť jsem říkala,“ vypravila ze sebe a ztěžka polkla, „že nebylo zamčeno – možná jste si něco objednal na správně přístavu, a když vám to doručili, zapomněli zamknout?“

Vzpomněla si na Trávise a plynovou bombu. Možná ho právě ona rozptýlila, když se s ním dala do řeči...

„To by...“ Zamyšleně se odmlčel. „To by bylo možné, měl jsem nějakou donášku jídla a také jsem objednával plyn,“ zamumlal, jako by si mluvil pro sebe spíš než k ní. „To vás ale neomlouvá – neměla jste na palubě co dělat. A pojďte k tomu kormidlu,“ dodal příkře. „Málem jste mě utopila, ale nenechám se oddělat zápalem plic. Držte to levobokem k přístavu,“ mávl rukou směrem k pobřežním značkám.

„Já vím,“ hlesla Maisie trochu roztřeseně, když si stoupla za kormidlo. „Ale neměli bychom to otočit?“

„To by se vám hodilo,“ odfrkl si našťavaně, a začal si stahovat promočený svetr. „A radši se dívejte, kam jedete.“

Zrudla, když se do půl těla vysvlékl a začal vyndávat z tašky ručník. Bylo však těžké od něj odtrhnout oči – jeho torzo, zdobené reliéfem svalů, bylo jako z rukou renesančního sochaře. Rovné břicho, dlouhé nohy – jeho postava byla ztělesněním všech dívčích snů.

To příjemné rozechvění po celém těle ji za těchto okolností nicméně zaskočilo... ne, na dívčí sny nebyla vhodná chvíle.

Naštěstí zmizel z dohledu a za chvíli se vrátil převlečený do suchého, aby od ní převzal kormidlo.

„Takže teď, slečno, mladá paní, pirátko z polepšovny nebo co jste, mohla byste aspoň udělat kafe.“

Maisie zaváhala.

„Neměli bychom to radši otočit a –“

„Když jste chtěla zůstat doma, neměla jste se mi zašívát v kajutě,“ utřel jí suše. „Protože já mám na dnešek naplánovaný výlet do Horseshoe Bay. Pozval jsem dva páry z jiných lodí na palubu na oběd a nebudu své pozvání rušit. Tak plnou parou vpřed!“

Za jiných okolností by příprava kávy na palubě *Mary-Lue* byla potěšením každé lodní hospodyňky.

Za denního světla si konečně mohla prohlédnout kajutu v celém jejím luxusu. Guinejské růžové dřevo se měkce lesklo. Sametové polstrování lavic v námořnické modři oživovaly volně poházené tyrkysové polštářky a i koberec svou živou, tyrkysovou barvu připomínal korálová moře. Na baru stála mosazná lampa.

Uvnitř hlavní kajuty byl i druhý kontrolní panel, radar, GPS a vysílačka. *Mary-Lue* by klidně mohla plout třeba kolem světa, pomyslela si.

Kuchyňský pultík se blyštil čistotou a nějak se na něj vešla celá řada přístrojů, včetně kávovaru. Ve skříni na nádobí nenašla žádnou umělou hmotu – jen samé křišťálové sklenice uložené v bezpečných úchytkách a šálky z jemného porcelánu, které ladily s interiérem kombinací tmavomodré, tyrkysové a zlaté. Našla jen instantní kávu, ale když otevřela lednici, aby vyndala mléko, čekal ji pohled jako do výlohy lahůdkářství – paštiky a gurmánské sýry, uzený losos a ústřice, humrový salát, jahody, šest lahví šampaňského a další pochoutky, které ani neznala jménem. Srovnala kávu, cukřenku a mléko na podnos a opatrně je nesla po schůdcích nahoru.

Kapitán lodi ho od ní na můstku převzal a ona si všimla, že mezitím sundal nepromokavé chrániče z polstrovaných sedadel.

Jeho krátké, husté vlasy pomalu schnuly, takže mohla vidět, že byl špinavě blond – to by sedělo, pomyslela si zmateně. Šedé oči, asi sto osmdesát pět centimetrů vysoký – i to odpovídalo – ale přesto to nebyl muž, kterého hledala. Fyzicky mu byl velmi, velmi podobný – ale jeho vystupování, jeho aura, byly naprosto jiné.

Zavřela oči a pokusila se uklidnit. Když je zas otevřela a zahleděla se na nebe, jako by na něm hledala odpověď, slunce nesměle vykukovalo z roztrhaných mraků a neslibovalo teplý den. Vítr si měnil směr, jak se mu zachtělo, a čeřil hladinu nepravidelnými vlnkami, ve kterých se odráželo stejně vrtošivé, proměnlivé nebe.

Ostrůvek Peel, který se teď objevoval napravo před přídíl, byl nízký a zelený ve srovnání s ohromnou hroudou ostrova North Stradbroke v pozadí. Toto chladné sobotní ráno evidentně mnoho výletníků nenalákalo. Byli tu skoro sami.

„Sedněte si,“ nařídil jí, „a mluvejte!“

Maisii nezbývalo než se vzmužit a pohlédnout tváří v tvář tomu neuvěřitelnému, nepochopitelnému, ale přesto tak skutečnému trapasu.

Zhluboka se nadechla, a aby toho nebylo málo, vzpomněla si, že má od rána na hlavě čepici. Sundala si ji a prohrábla kadeře, které se jí rázem rozlétly kolem hlavy. Musely způsobit, že její nedobrovolný hostitel na ni zaostřil pohled s trochu jiným výrazem, než dosud.

Sevřela v nervózních prstech šálek. „Ale mohl byste mi – *prosím* – nejdřív říct, kdo jste? Opravdu to potřebuju vědět.“

„Rafe Sanderson,“ opáčil stroze. „Teď bych se ale rád zeptal já, kdo jste vy?“

„Vy ale nejste Rafe!“ byla tak konsternovaná, že jeho otázku málem ani neslyšela.

Ironicky, úkosem na ni pohlédl.

„Ujišťuju vás, že jsem!“

„To vykládejte někomu jinému... já vím, že *nejste*!“

„Podívejme se... a jakpak to víte?“ Zdálo se, že se královsky baví.

„Pokud by to někdo měl vědět, pak jsem to já, nemyslíte?“

„Vím to prostě tak,“ opáčila a usoudila, že nezbývá než zapomenout na bonton, „že s ním čekám dítě a hledám ho, protože on už se mnou očividně nechce mít nic společného. Takže promiňte, ale kdybyste to byl vy, určitě bych si vzpomněla.“

Asi na minutu ho její sdělení dokonale umlčelo. Pak přepnul motor na neutrál, zastavil loď a stisknutím knoflíku na panelu spustil kotvu.

Maisie, o něco méně sebejistě, pokračovala: „Když jste spadl do té vody, myslela jsem si napřed z dálky, že jste on, a navíc máte stejné jméno, ale – je to strašně popletené.“

„Ano, v tom s vámi určitě souhlasím,“ kývl suše. Jeho oči byly nedůvěřivé, tvrdé jak žula. „Pokračujte.“

„Vy mi nevěříte,“ vzdychla Maisie a mávla rukou. „Já se vám nedivím. Ne že by to nebyla pravda, ale –“

„Znásilnil vás?“ zeptal se náhle.

„Ne!“ Bůhvíproč nebylo těžké svěřit se na palubě cizí lodi člověku, kterého v životě neviděla: „Začala jsem s ním chodit, byla jsem hloupá – tedy, hlavně jsem byla nešťastná, protože jsem byla tak sama, když jsem ztratila oba rodiče. A pak jsem jednoho dne vystupovala jako Mairead Wallis –“

„Co to jako znamená?“

Řekla mu o skupině a svém uměleckém jméně. „A když jsme dohráli – bylo to odpoledne, na nějaké svatbě – přišel ke mně, představil se jako Rafael Sanderson a pozval mě na skleničku. Přijala jsem a tím to začalo.“

„Odešla jste s ním a skončili jste v posteli?“

„Ne!“ opáčila a cítila, jak rudne.

„Ale čekáte s ním dítě?“ zasmál se cynicky.

Nemohla se mu divit, že ztrácí trpělivost. „Ne ten první večer,“ pokračovala trochu podrážděně. „Ale byl zábavný a velmi pohledný. Život mi najednou nepřipadal tak černý.“ Odmlčela se a vzdychla. „Několikrát mě pozval na rande.“

Byl milý, já jsem se snažila zapůsobit, a on mi řekl, že se do mě na první pohled zamiloval a chce si mě vzít.“

Zavřela zoufale oči. „Uvěřila jsem mu. A pak se to stalo... nevím, jestli to bylo tím vínem, protože obvykle nepiju – ale,“ sklopila oči a pohlédla na své ruce, „byla jsem naivní a věřila jsem mu, když říkal, že si dá pozor.“

„Jenže nedal,“ poznamenal do výmluvného ticha. „A pokud mám té historce věřit, vzal nohy na ramena. Takže se to stalo jen jednou? A vy jste se do něj bláznivě zamilovala?“

Svěsila hlavu. „To nevím... ale, ano, bylo to jen jednou. Bylo to poprvé, byla jsem úplně nezkušená... říkala jsem si, že to právě teprve přijde... bylo mi s ním dobře, připadala jsem si, že mě má někdo rád...“ Její slova odezněla do ztracena, jako pramínek na poušti.

Mizera, pomyslel si Rafe v duchu. Tedy, pokud téhle světici mohl věřit. „Takže – pak jste začala hledat Rafaela Sandersona?“

„Bude to znít divně, ale neměla jsem na něj žádný kontakt – on vždycky volal mně. Když se neozýval, začala jsem si dělat starosti – ne kvůli sobě, ale bála jsem se, jestli se mu něco nestalo. Vůbec jsem nechápala, kam zmizel...“ Pokrčila rameny. „Jenže jediný Rafael Sanderson, kterého se mi podařilo v celé Austrálii vypátrat, byl šéf *Sanderson Minerals* a Dixonových farem! No a pak jsem zjistila, že jsem těhotná.“

Přejel očima po její postavě. „Není to vidět. Poslouchejte, je to sice dojemná historka, ale –“

Maisie prudce vstala. „Nemyslete si,“ vybuchla, „že nevím, jak otřepaně to musí znít, a nemyslete si, že jsem se nad svou hloupostí dlouze nezamýšlela. Bylo to opravdu překvapení, že tak banální průsvih se může stát právě *mně*, a napoprvé – ale to ještě neznamená, že mu to projde.“

Bojovně vzhledla. „Takže si říkejte, co chcete, ale já toho chlapa najdu. Kdyby pro nic jiného, tak abych mu řekla, co si o něm myslím.“

„Posaďte se, Mairead –“

„Maisie,“ opravila ho.

„Neříkala jste snad –“

„Říkala, ale všichni mi říkají Maisie. Abych řekla pravdu, tak jsem na Mairead zanevřela – mám podezření, že právě moje pódiová podoba vzbudila v Rafeovi dojem, že jsem... řekněme zkušenější, než

ve skutečnosti jsem. Tedy aspoň než jsem *byla*... *on* mi totiž rychle otevřel oči!“

„Nebyl to ale Rafe,“ poznamenal, „protože Rafe jsem já. Obávám se, že jste do té vaší historky zamíchala nesprávného člověka, a nedal bych ruku do ohně za to, že to neděláte s jistým úmyslem, Mair – promiňte, Maisie. Takže –“

„Mairead nebo Maisie, už nehodlám snášet vaše podezíravé pohledy a urážlivé poznámky,“ vybuchla a vyskočila, celá našponovaná zlostí.

Protáhla se ven z kapitánského můstku a ladnou šipkou se vrhla do vody.

DRUHÁ KAPITOLA

Nebylo to tak šilené, jak to vypadalo. Předpokládala, že na tak klidném moři nebude tak těžké doplavit kolem útesů mělčinami až k plážím Peelu. A na ostrůvku by určitě našla někoho s lodí, kdo by jí pomohl dostat se na pobřeží.

Podcenila však studenou vodu. A ke své hrůze si uvědomila, že odliv je mnohem silnější, než si myslela. Také podcenila rychlost, s níž Rafe Sanderson spustil nafukovací záchranný člun, naskočil na něj a pak ji vytáhl nahoru přes jeho okraj, aby s ní odpádlaval zpátky k *Mary-Lue*.

„Takovou hloupost už nikdy nedělejte!“ vybuchl, když znovu stáli na kapitánském můstku. Zatřásl s ní, až z ní voda stříkala jak z mokrého psa. Připadala si i podobně schlíple.

Ale i když jí zuby cvakaly zimou, postavila se na odpor: „Klidně bych doplávala na břeh, nebýt toho odlivu.“ Nadechla se a zaječela: „A vy jste mě celou dobu jen urážel!“

Jeho pohled se vnořil do zelených jezírek jejích očí. A pak v něm cosi povolilo. „Omlouvám se, Maisie.“ Pustil klopý její teplákové bundy a ona se od něj odtáhla, ale jen na zlomek vteřiny, protože Rafe ji vzal za ramena.

„Rád bych to nějak napravit,“ řekl a strhl ji do své náruče.

Jak ji mohlo v jeho objetí zaplavit tak příjemné teplo, když byla napůl utopená a naplno rozzuřená, to nechápala.

Ale náhle měla pocit, že mezi ní – pokud ta vzrušená, smyslností se tetelící mořská nymfa v jeho náruči *byla* ještě ona – a Rafem Sandersonem – pokud to *byl* Rafe Sanderson – bylo možné cokoli.

Čím ji vlastně dohnal k takové zuřivosti? Jedině tím, s jakým despektem na ni pohlížel, když bylo tak důležité, aby ji viděl jinak: aspoň se zlomkem toho obdivu, s jakým ona hltala jeho urostlou postavu, jeho charisma...

Veškeré její myšlenky se však rozplynuly, když ji objal...

Zmatek, napětí a hněv se vypařily. Připadala si jako v bezpečném přístavu – život už s ní nemohl házet jako s nějakým trosečníkem na rozbouřených vlnách.

Pak se k ní sklonil, aby ji políbil. Jeho rty byly suché a teplé a jejich jediný dotek pocítila v celém těle, jako by jí projel elektrický proud. Jak ji však mohlo tak sladce vzrušovat tohle podivné šilenství, když ji před pár měsíci tytéž zrádné pocity zavedly do pasti?

Políbil ji naštěstí jen krátce.

Zvedl tvář, aby zadíval do jejích zelených očí, tak velkých a vylekaných... Vzhlížela k němu tak vylekaně, přesto že její tělo dál poddajně stálo v jeho objetí.

Pak ji však začal svlékat a Maisie okamžitě dopadla zpátky nohama na zem. „Ne!“ vykřikla a zajíkla se. „Ne!“ Pokusila se ho chytit za zápěstí.

„Poslouchejte,“ řekl rázně, „musíte se převléct a nemá cenu, abyste s sebou ty promočené tepláky táhla přes koberec v kajutě. Nemám žádné postranní úmysly!“

„Ale právě jste mě políbil,“ namítla nejistě.

„To bylo něco jiného.“

„Něco... jiného? Vážně?“ zakoktala. „Já nechci skončit zase těhotná a odkopnutá!“

Pohlédl jí s pobaveným úsměvem do očí. „Těhotná napodruhé asi těžko – aspoň nějaká jistota, nemyslíte?“

Kousla se do rtu. „Ale vždyť víte, jak jsem to myslela.“

„Ten polibek berte jako na usmířenou – omlouvám se, jestli jsem se na vás díval nedůvěřivě. A šipku umíte moc pěknou – ale už to, prosím, nečekejte.“

Maisie na něj zaraženě zírala a on využil příležitosti, aby jí stáhl tričko. Posadil ji, aby jí rozbázel boty.

„Kromě toho,“ dodal, „už jsem svlečených žen viděl spousty.“

Přejel pohledem po její drobné postavě, nahé až na zelenou podprsenku s růžovými kvítky a stejně vzorované kalhotky. „Velmi slušivé, ale nemusíte mít strach, nejste můj typ. Jste v naprostém bezpečí. Jdeme!“

Podal jí ruku, aby vstala, a přes její protesty si ji nadvzděl do náruče, aby ji odnesl po schodech dolů. Rezignovala, ale otočila hlavu co nejdál od něj, aby neviděl, jak rudne rozpaky.

„Teplé vody je dost, tak se pořádně zahřejte,“ pobídl ji, když ji před koupelnou postavil na podlahu. „Nemám ale nic na sebe!“
„Něco vám přinesu. Tak mě poslechněte a udělejte, co říkám.“

Proud horké vody ji přiváděl k blaženosti, ale po několika minutách se odhodlala ze sprchy vylézt, v osušce a v turbanu z ručníku kolem hlavy. Cítila, že loď se znovu dala do pohybu. Pak se ozvalo zaklepání.

„Ano?“ zavolala.

„Vyděte druhými dveřmi,“ přikázal jí Rafe Sanderson. „Vedou do kajuty na zádi a na posteli tam najdete nějaké oblečení. Ať vám to netrvá moc dlouho – zakotvíme a udělám vám něco teplého k pití.“

„Rozkaz, kapitáne,“ zamumlala si pro sebe, ale poslechla.

Kajuta na zádi byla zařízená jako ložnice, které dominovala dvojpostel s prošíváním přehozem v barvách karamelu a peprmintu. Maisiiny bosé nohy se zabořily do měkkého, karamelově hnědého koberce. Vestavěné skříňky byly opět z guinejského růžového dřeva a s mosaznými kličkami.

Spustila osušku a pohlédla na sebe. Byla uprostřed čtvrtého měsíce a neměla skoro žádné břicho – celkově spíš zhubla! Přičítala to stresu a dlouhému období nevolností – které, naštěstí, přicházely spíš v noci, takže přes den zvládala školu – ale na jídlo dlouho nemohla ani pohlédnout.

Naštěstí se zdálo, že tu fázi šťastně překonala. Deprese z toho, že zůstala sama v jiném stavu, jí bohatě stačily – když se k nim přidala tělesná slabost, byla naprosto neschopná dělat jakákoli rozhodnutí – a přitom stála před nutností překopat svůj život od základů.

Kromě toho, že zhubla, viděla na sobě jedinou změnu – zvětšená ňadra, jejichž bradavky byly tmavší a citlivější.

Pohlédla na hromádku oblečení na posteli. Všechno bylo asi o číslo větší, než by potřebovala, ale vzhledem k tomu, že byla nahá na palubě cizí lodi, nemohla si příliš vybírat.

Oblékla si kávově hnědé krajkové kalhotky, které vypadaly, že jsou úplně nové. Podprsenka k nim jí byla příliš velká, tak si vzala jen košílku s úhlednou saténovou mašličkou ve výstřihu. Pak si natáhla zelené tepláky a nakonec měkoučký, smetanově bílý ručně pletený svetr.

Ten určitě nebyl nový – ačkoli byl úplně čistý, byl z jeho vlny cítit lehký parfém.

Komu to oblečení asi patřilo?

Nenašla žádné boty, ale oblékla si aspoň silné ponožky.

Pohlédla do zrcadla. Její neposlušné vlasy se kroutily jako hadí hnízdo, ale neměla sponku, tak je jen pročísla prsty a odhrnula z obličeje. Pohled do vlastní tváře ji trochu polekal – ten zkoprnělý výraz u sebe neznala. Ale jak se měla tvářit poté, co se vrhla přes palubu lodi, na kterou se vloupala jako pirát? Poté, co ji kapitán-zachránce políbil a vzápětí sdělil, že „není jeho typ“?

Samozřejmě, že nejsem jeho typ, supěla v duchu. Nastávající svobodné matky jsou sotva něčí typ! Jak se ale stalo, že si v jeho objetí připadala tak na svém místě, tak v bezpečí?

Nejspíš proto, že mě vytáhl z ledové vody, uťala rázně proud svých romantických úvah.

Vyrušil ji rachot kotevního řetězu, který se ozval vzápětí poté, co utichl zvuk motoru. Vyhlédla ven kulatým okénkem a spatřila podkovu pláže Horseshoe Bay na ostrůvku Peel. Nestihla dlouho přemýšlet, co bude dál, protože z hlavní kajuty volal Rafe, že káva je na stole.

„Jak je vám?“ zeptal se, když se posadil naproti ní.

Tentokrát ji čekala opravdová káva v kovové konvičce, podle vůně zřejmě dochucená trochou brandy.

„Už je mi teplo,“ odpověděla. „Ehm... díky za oblečení.“

„Patří mojí sestře Sonie, pokud by vám to náhodou vrtalo hlavou,“ poznamenal suše.

„Ach tak,“ hlesla Maisie rozpačitě a uhnula pohledem – jen nerada si přiznávala, jak se jí ulevilo.

„No, už nejste tak modrá,“ prohlížel si spokojeně její obličej. „Opravdu jste těhotná?“

Zamrkala. „Proč?“

„Protože v tom případě byste měla trochu slevit z adrenalinových sportů, jako jsou skoky přes palubu a plavání proti odlivu,“ vysvětlil lakonicky.

Maisie si instinktivně položila ruku na břicho. „Nepřemýšlela jsem o tom,“ přiznala zahanbeně. „Ale doktor mi řekl, že můžu všechno dělat úplně normálně.“

Rafe pobaveně zvedl obočí. „Jeho představa o vašem normálním denním režimu zřejmě s otužováním nepočítala,“ utrousil. „Nícméně jste mi právě dala odpověď hned na dvě otázky.“

„Jaké otázky?“

„Zaprvé jste zřejmě opravdu v jiném stavu a za druhé nechcete o dítě přijít.“ Pronikavě jí pohlédl do očí.

„Ne, to nechci.“ Upila doušek příliš horké kávy, jen aby mohla uhnout před jeho pohledem. Marně pátrala po slovech, kterými by mu mohla vysvětlit své rozporuplné pocity.

Po počátečním šoku, kdy si uvědomila, že se bez jakékoli opory bude muset postarat o dítě, se najednou všechno přehouplo na druhou stranu a ona se na miminko začala těšit. Znamenalo to, že bude mít zase *rodinu* – už nebude tak sama.

Ta představa ji posilovala – měla tu největší motivaci překonat překážku, jakou kdy v životě poznala.

„Budu mít aspoň *někoho*,“ vypravila ze sebe nakonec.

Nic neříkal, měla ale pocit, že jí ty šedé, křišťálově průzračné oči vidí až na dno duše. „Kolik vám je let?“

„Dvacet dva.“

Vzdychl. „A doufáte, že od něj dostanete alimony?“

„Ne.“ Zvedla bradu. „Nebudu se ho prosit o almužnu. Ale pokud mi nevysvětlí, proč zmizel,“ zalkla se a v očích se jí zaleskly slzy, „pokud jen loví ženské a slibuje jim hory doly, tak mu chci aspoň říct od plic, že je... že je –“

„Mizera? Nebo něco ostřejšího?“ nabídl ochotně.

Kývla, ale pak mávla rukou. „Ale nejde jen o to. I když se k dítěti nebude hlásit, chci, aby uznal otcovství – to dítě by mělo aspoň znát jeho jméno, nemyslíte?“

Neodpověděl, až po chvíli řekl: „Očividně jste o tom všem důkladně přemýšlela?“

Z hrdla se jí vydral zoufalý smích. „Přemýšlela? Několik měsíců nespím a nemyslím na nic jiného!“ Netrpělivě si otřela oči. Pak jí však něco došlo: „Teď už nemám ani to jméno! Leda že by to byl nějaký jiný Rafael Sanderson...“

Rafe ji sledoval stále obezřetněji. Mohla být tak dobrá herečka? Vymyslela si úžasný scénář, kterým by z něj vylákala peníze? Nechala se přivést do jiného stavu bůhvíkým, ale napadlo ji, jak na svém průšvihy vydělat? Vybrala si ho mezi horními deseti tisíci a rozhodla

se zapůsobit na jeho city a přenést na něj stín zodpovědnosti – vydával se za vás a já mu uvěřila“

S přimhouřenýma očima převracel tu myšlenku v hlavě. Něco takového by si musela docela pečlivě naplánovat. Především by si musela vybrat někoho s neobvyklým jménem – aby jich aspoň v Queenslandu nebylo tucet – a k tomu by se právě to jeho hodilo. Pokud to byla nějaká bouda, co od něj tedy vlastně chtěla? Doufala, že ho její příběh dojme a jako bolestné jí dá aspoň nějaký finanční příspěvek?

Skepticky se usmál a zpytavě na ni pohlédl přes stůl. Zjistil, že i ona ho sleduje.

„Vy mi už zase nevěříte,“ poznamenala bojovně.

„Maisie,“ řekl a zvedl smířlivě dlaň, „je úplně jedno, jestli vám věřím, anebo ne, protože to není moje věc.“

„Žil jste někdy v Karoo Downs?“ nadhodila. „Na ovčí farmě kdesi na západě?“

Svraštil čelo. „Jak to víte?“

„Není těžké to zjistit, když se podíváte na internet. Rod Dixonů, zdá se, přišel odněkud z Jižní Afriky a název Karoo pochází z Great Karoo v Jihoafrické republice – což je taky vyhlášený kraj chovu ovcí.“

„Udělala jste si pečlivý průzkum,“ poznamenal neutrálně.

„O Karoo Downs jsem ale věděla od Rafea... teda, od něj...“

ještě než jsem začala na internetu cokoli hledat,“ namítla.

„Vyprávěl mi také o svých psech, Graaffovi a Reinetovi.“

Rafe Sanderson netrpělivě zabubnoval prsty o stůl.

„Zeptala jsem se ho, co ta jména znamenají,“ pokračovala.

„Vyprávěl mi, že Graaff-Reinet je největší město v Karoo a ti psi byli ridgebackové, plemeno původem z jižní Afriky, z Rhodesie – proto je tak pojmenoval.“

Tentokrát Rafe Sanderson zaklel. „S kým jste sakra mluvila, Maisie?“

„S nikým! Tedy, s nikým než s ním – když nepočítám vrátného od Dixonů, který mi zabouchl dveře před nosem!“

„Ale někdo vám to musel říct! Někdo z rodiny, z personálu?“ Přejel ji neúprosným pohledem. „Poslouchejte, Maisie, všechno bude v pořádku, ale chci slyšet pravdu!“

„Pravdu?“ Ignorovala jeho podezřívavý tón. „Tak to chcete příliš! Můžu jen hádat, že ten člověk se za vás vydává.“

Udeřil pěstí do stolu, až šálky nadskočily. „To je snad zlý sen! Kdo by si to dovolil?!“

„Nevím, ale před chvílí jsem si vás s ním málem spletla,“ opáčila. „Teď už sice vidím, že jste mu jen hodně, hodně podobný, ale když jste byl celý mokrý a rozzuřený... na chvíli mě to zmátlo.“ Zaraženě se odmlčela. „Nechápu to.“

Chystal se něco říct, ale v tu chvíli ho přerušila vysílačka, umístěná nad kontrolním panelem: „*Mary-Lue, Mary-Lue* – tady *Lotus Lady*, ozvěte se,“ ozvalo se z reproduktoru po krátkém zapraskání.

Rafe vstal a naklonil se k přístroji. „*Lotus-Lady* – tady *Mary-Lue*, kde jste?“ Přepnul na příjem.

„Rafe – to je Dan. Dorazíme do dvaceti minut. Melissa chce vědět, jestli něco nepotřebuješ. A Eddieho s Marthou, vyzvedneme cestou.“

Rafe Sanderson zaváhal a zamyšleně přešel pohledem po Maisii. Pak znovu stiskl knoflík a řekl do mikrofónu. „Nic nepotřebuju, ale díky. Přijďte, uvidíme se za chvíli.“ Ukončil hovor a vrátil se ke stolu.

Maisie se rozpačitě zavržela. „Co o mně řeknete svým přátelům?“

Pozoroval její blednoucí tvář. „Nic jim říkat nebudu, já nemusím nikomu nic vysvětlovat, když nechci. Poslouvejte, vážně vám nic není?“

„Ne, jen jsem unavená. V noci jsem vůbec nespala a teď ráno jsem nejspíš usnula jen na hodinku, než jste přišel.“

„Tak si běžte zdímnout,“ řekl o poznání přátelštějším tónem. „Můžete si jít lehnout do kajuty na zádi. Nejspíš si nikdo ani nevšimne, že jste tady. Ten rozhovor můžeme dokončit potom.“ Do jeho hlasu se znovu vkradla rozmrzelost.

„Dobře, díky,“ odpověděla s nemotornou vděčností.

„Jen maličkost,“ zastavil ji. Tázavě se na něj ohlédl.

„Slibte mi, že už se nepokusíte utopit sebe ani mě, a nebudete provádět nic jiného, co by mohlo ohrozit život či zdraví osob na palubě.“

Musela se zasmát.

„Slibuju,“ přitakala, „pokud mě ovšem nevyprovokujete svým chováním, pane Sandersone.“

Zachmuřeně ji pozoroval. Ještě stále si nebyl jistý, co si o ní má myslet. Pak pokrčil rameny a vstal od stolu.

Usnula, sotva položila hlavu na polštář. Což bylo zvláštní vzhledem k tomu, jaké množství zážitků si potřebovala utřídit – zejména ty zvláštní pocity, které v ní vzbuzoval její nový známý. Nicméně únava, ve spojení s tím konejšivým pohupováním zvlněného moře, zvítězila.

Vůbec neslyšela, jak na palubu přišli hosté na oběd. Probudila se až za několik hodin. Když otevřela oči, chvíli se zmateně rozhlížela, než její mozek zpracoval ten karamelovo-pepmintový interiér a ona si vzpomněla, kde je.

Prudce se posadila a v tu chvíli se seshora z paluby ozval ženský hlas: „Proboha, Rafe, ty máš někoho v posteli!“

Maisie ztuhla a vzápětí jí došlo, že ten zvuk, který ji probudil, muselo být přibouchnutí dveří její kajuty.

„Melisso,“ ozval se podrážděný Rafeův hlas, „nemyslíš, že bys měla počkat, než tě pozvu na prohlídku lodi, místo abys všude strkala nos?“

Zvonivě se zasmála. „Život je moc krátký, než aby člověk čekal na pozvání, drahoušku. Je to zrzka, vid?“

Maisie čekala se zatajeným dechem. „Je to černá pasažérka, kterou jsem v životě neviděl, dokud mě tu nepřepadla a málem neutopila,“ opáčil nevzrušeně. „A nejspíš ji už nikdy neuvidím, až ji zas vyložím v přístavu – což mám v plánu udělat ještě dnes, takže vás všechny budu muset brzo vysadit. Takže zvedáme kotvu.“

„No dobrá, drahoušku,“ řekla Melissa s pobaveným smíchem, „klidně tomu říkej, jak chceš, a díky za ten skvělý oběd! Mimochodem, uvidíme se ve středu na večírku u Patricie?“

Rafe Sanderson odpověděl záporně.

Maisie čekala, dokud zvenčí neuslyšela nastartovat motor, jehož vrnění se postupně vytratilo v dálce. Teprve pak vstala a s nevelkým nadšením se vydala do hlavní kajuty – Rafe její návštěvu okomentoval bez servítků a jí nebylo vůbec příjemné, že bude na obtíž ještě několik hodin zpáteční cesty.

On ji však překvapil – byl očividně v dobré náladě a už ve dveřích se jí zeptal, jestli nemá hlad.

Zavřela oči a vzdychla. „Musím říct, že jo – ani jsem nesnídala.“

„To jsem si myslel... ale nebojte se, něco na vás zbylo.“ Vyndal z ledničky několik talířů, zakrytých průsvitnou fólií, a prostřel je na stůl.

Když je odkryl, připadala si jako na hostině – uzený losos a žlutý meloun, humr a salát s černými olivami a řeckým sýrem, kuřecí stehýnko a špenátový slaný koláč, který jí ohřál v mikrovlnce spolu se dvěma žemlemi.

„Děkuju,“ zamumlala, než se pustila do jídla. „Spíš jsem čekala, že mě jako černou pasažérku pošlete přikládat do kotelny,“ zažertovala.

„Vy jste to slyšela?“

„Ano. Asi mě vzbudila, když zavírala dveře.“

„Melissa dokáže lézt na nervy, ale Dan je můj dobrý přítel,“ řekl. „A co se týče vás, kruté zacházení s těhotnými nepatří k mým neřestem, takže se v klidu najezte. Nicméně,“ podotkl, když napouštěl vodu do elektrické konvice, „hned potom se vracíme do přístavu.“

Ochutnala lososa s melounem. „Kde se mě konečně zbavíte?“

S nečitelným výrazem se ohlédl přes rameno. „Jak se to vezme. Protože nenechám kámen na kameni, dokud se téhle záhadě nedostanu na kloub.“

Pustila se do humra a křehkého pečiva, pak sáhla po kuřecím stehně. Když dojedla, otřela si pečlivě ruce do ubrousku.

„Vy tedy máte apetit,“ poznamenal.

„Několik týdnů mi bylo tak zle, že jsem se nemohla jídla ani dotknout. Teď mám zase od rána do večera hlad jako vlk.“ Zaváhala.

„Znamená to, že mi už věříte?“

Nalil dva šálky čaje a přisedl si ke stolu. „Zatím bych tuto otázku nechal otevřenou – neznamená to, že bych vás měl za lhářku,“ dodal spěšně, „ale ten člověk, se kterým jste měla tu čest, rozhodně nebyl Rafael Sanderson. Takže, jestli se tu po okolí potlouká nějaký podvodník, který se za mě vydává, dostanu ho.“

Maisie se zachvěla, což mu neuniklo.

„Pokud by snad na tom příběhu přece jen bylo něco, co byste třeba ráda poopravila, teď je ta správná chvíle jít s pravdou ven, slečno Wallisová,“ dodal tiše, jeho tón však byl smrtelně vážný.

„Řekla jsem vám všechno přesně tak, jak se to stalo,“ hájila se. „Proč bych si proboha měla vymýšlet takovou historku?“

„To myslíte vážně? Není snad odpověď nabíledni?“

„Ne, není!“ odsekla a v jejích zelených očích zajiskřilo vzteky.

„No dobrá, nezbyvá mi než se pochlubit, že v posledních letech mi ženy tak trochu padají k nohám,“ pokračoval zvolna. „Nemyslete si, že si nějak lichotím a namlouvám si, že to není jen pro peníze – jsem realista. A když odpustíte, o peníze by, čistě teoreticky, mohlo jít i vám – byl by to ovšem originální způsob, jak se k nim dostat.“

„A nerozčilujte se,“ dodal, když viděl, jak jí z očí šlehaají blesky. „Říkám to zcela věcně jako možnou hypotézu – a věcný rozhovor bez emocí je přesně to, co teď potřebujeme, Maisie. Například, když jste říkala, že jediný Rafael Sanderson, kterého jste vypátrala, jsem já, chtěla jste tím snad naznačit, že jste moje jméno předtím v životě neslyšela?“

„Přesně tak! Nikdy předtím jsem ho neslyšela.“

„Ale proč by se za mě někdo vydával před ženou, pro kterou to nic neznamená?!“

„To netuším,“ opáčila.

„Z nějakého důvodu na vás však zapůsobil jako člověk z určitých vrstev, s určitým zázemím...“ nadhodil.

„Abych řekla pravdu, moc jsem o tom nepřemýšlela, ale nejspíš ano. Byl kultivovaný, scestovalý...“ Pokrčila rameny. „Prostě mnohem zajímavější než jakýkoli jiný muž, kterého jsem kdy potkala.“

Na jeho ústech se krátce mihl cynický úsměv. „No dobrá,“ poznamenal chladně, „budu se muset tomu elegantnímu panáčkovi podívat na kobytku... a to, co jste mi řekla o sobě, si pochopitelně také ověřím.“

Maisii bylo čím dál tím jasnější aspoň jedno: že *tenhle* Rafael Sanderson měl charisma, které ten podvodník – protože nic jiného to být nemohlo – rozhodně neměl. Rafe – a nezbyvalo jí než věřit, že *tohle* je skutečný Rafe – měl teď na sobě džínsy a šedý vlněný svetr. S těmi špinavě blond vlasy, bystrými šedými očima, urostlou postavou, která se jasně rýsovala i přes to dobře padnoucí oblečení, byl velmi, velmi přitažlivý. Jeho krásné ruce, které asociovaly spíš umělce než manažera, jí připomínaly, jak se jí dotýkal... Styděla se přiznat, jak živě ty doteky měla v paměti.

Ačkoli se svému nepoctivému dvojníku neskutečně podobal, jeho vystupování bylo diametrálně odlišné. První „Rafe“ byl sice okouzující a zábavný společník, který ji dokázal zaujmout a vzbudit v ní dojem, že je žádoucí žena. Navzdory nenápadným narážkám na

svoji bohatou a úspěšnou rodinu však vůbec nepůsobil jako ředitel velké těžební firmy... zatímco muž, který teď seděl proti ní, do takové role přesně zapadal.

Odpovídal obrazu schopného podnikatele, který ví, co chce, a ví i, jak to dostat. Z jeho řeči i gest bylo jasné, že umí jednat s lidmi.

Jinými slovy, pod mužnou, fotogenickou vizáží Rafea Sandersona bylo mnohem víc – síla osobnosti, která jí chvílemi až naháněla strach. Ne, tohle nebyl muž, se kterým by bylo radno si zahrávat. Ale ona si nezahrávala – řekla mu všechno po pravdě – tak co jí hrozilo?

„Jen ověřuj se,“ řekla rezignovaně. „Já nemám co skrývat.“

„Tak dobrá,“ přikývl neutrálně, jeho pronikavý pohled však neztrácel ostražitost.

Jak se na ni Rafael Sanderson vlastně díval?

Jako na komplikaci, která mu pokazila volný den? Jako na nezodpovědnou holku, která se vlastní hloupostí dostala do maléru? Díval se na ni stále shora a s nedůvěrou? Ačkoli by jí měl být ukradený, to pomyšlení ji zabolelo...

Nebo vnímal stejné vzrušující vibrace, které v jeho přítomnosti cítila i ona? Vždyť ji přece políbil! Nemohla mu být tak moc na obtíž, jak by se mohlo zdát z jeho slov Melisse, když ji zcela zbytečně nesl do sprchy v náručí... Ale na druhou stranu... sice ji krátce políbil, jak řekl, *na usmířenou*, ale vzápětí ji uzemnil, že není jeho typ. Ne, v tomhle začarovaném kruhu by mohla uvažovat donekonečna.

„Dobrá,“ opakoval a vytrhl ji tak z myšlenek. „Teď, když jsme to vyřešili, můžeme napnout plachty.“ Vstal a uklidil se stolu její talíř.

„Já to udělám,“ zarazila ho. „Jestli teda nepotřebujete pomoci na palubě?“

„Díky, to zvládnou.“ Otočil se a vyběhl po schodech nahoru na palubu.

Maisie zůstala nepřítomně civět na jeho prázdné místo za stolem. Zavřela oči a hlasitě se nadechla. Ne, ona tedy rozhodně nic vyřešené neměla...

I přes ty džínsy a svetr vynikala jeho urostlá, vpravdě námořnická postava... v duchu ho viděla, jak se svléká, jak mu v očích hraje ten chlapecký, uličnický úsměv, který u něj jen na okamžik zahlédla... a její představivost se vydala na nebezpečnou stezku.

Představovala si, jak jsou spolu v zadní kajutě, v tom útulném pokojíku, v intimním objetí... A ty jiskřičky v jeho očích těžknou touhou, touhou po ní...

Kdyby se něco takového stalo, nejspíš by omdlela štěstím.

Už při pouhém pomýšlení se jí zrychloval tep, tváře jí hořely a jejím tělem probíhalo jemné, vzrušující mrazení.

Probrala se a zakázala si na něco takového vůbec pomyslet. Copak jí nestačilo, že bude svobodná matka? Jednou si nechala zamotat hlavu, a jak to dopadlo! Ne, na romantické nesmysly rozhodně nebyla ta správná chvíle.

TŘETÍ KAPITOLA

Ale k přístavu nevyrazili – nepodařilo se jim totiž vůbec vyplout ze zátoky Horseshoe Bay.

Maisie právě uklízela nádobí po obědě, když se ozvalo předení motoru, vzápětí však zase utichlo, dřív než se vůbec hnuli z místa.

Tázavě vzhledla k Rafeovi, který se objevil na schodech s neradostným výrazem v tváři.

„Nějaký problém?“ zeptala se.

„Ano. Přehřívá se motor.“ Odhrmul část koberce, nadzvedl poklop a jí došlo, že se chystá slézt do strojovny. „Už dlouho jsem *Mary-Lue* nevzal na moře, a to lodím nesvědčí.“

„Vím. Něco s chlazením?“ hádala.

„Pravděpodobně. Vy se vyznáte v lodích?“

„Tak trochu. Jezdila jsem v poslední době s našima.“

„A nemohla byste mi tam dole rozsvítit?“ Ukázal na tlačítko na řídicím panelu. „Ve skříňce pod schody je ještě baterka, tu bych taky potřeboval.“

„Rozkaz, kapitáne!“ Udělala, co říkal, a pak se posadila na koberci a sledovala, jak se pohybuje ve stísněném prostoru strojovny.

Po několika minutách uslyšela, jak tlumeně zaklel.

„Našel jste to?“

„Ano. Rozbitý řemen větráku. Poslouchejte, Maisie,“ řekl, když se do půl těla vynořil ze strojovny, zatímco si hadříkem utíral umazané ruce. „Mám náhradní, ale bude to chvíli trvat. A motor potřebujeme, protože jestli ráno aspoň trochu foukalo, tak teď, jako na potvoru, je úplně mrtvo.“

„Tyhle řemeny není žádná sranda nasadit,“ poznamenala. „Strefit se, když člověk stojí namačkaný v té díře – to je někdy k zbláznění.“

„Přesně tak. Takže budeme rádi, když se domů dostaneme pozdě v noci – anebo taky až ráno.“

„Ach tak.“ Rozpačitě sklopila oči.

Pobaveně na ni pohlédl. „Dobrá zpráva je, že z noclehu na palubě nemusíte mít žádné obavy – jste se mnou v naprostém bezpečí. Pokud by se mi nepodařilo dát to dohromady, zítra ráno zavolám pomoc z Manly. Teď už je docela pozdě.“

Maisie pohlédla na hodinky. Bylo už šest. „Tak dobrá,“ řekla opatrně. Představa, že stráví noc s Rafaelem Sandersonem na palubě jeho jachty, ji vzrušovala a děsila zároveň – soudila však, že nikdo se špetkou zdravého rozumu by nepřetrhl řemen větráku jen proto, aby se pokusil někoho svést. Navíc Rafe Sanderson pravděpodobně neměl o ženy nouzi na moři ani na souši – a ona, jak nesměla zapomínat, *nebyla jeho typ*.

„Tak fajn,“ řekl a vysoukal se ze strojovny. „Musím se převléct a přinést si nářadí.“

„Třeba bych mohla pomoci. Často jsem tátovi podávala náčiní a dosáhnu do těžko přístupných míst.“

Pohlédl na její ruce – pokud mu nelhala, byly to ruce pianistky.

„Čím dál tím líp, slečno Wallisová,“ zabručel a odešel do malé kajuty na přídi, odkud se za chvíli vrátil ve staré khaki košili a sepraných džínsech, s taškou nářadí přes rameno. Pak znovu sestoupil do útrob lodi.

Oprava jim trvala několik hodin.

Maisie mu podávala nářadí, svítila mu baterkou a nakonec se jí podařilo vtěsnat ruku s nástrčkovým klíčem do míst, kam se Rafe nemohl dostat.

Nakonec ji požádal, aby nastartovala motor a sledovala ručičku teploměru.

„Je v normálu,“ křikla na něj skrz schodiště, když motor běžel asi deset minut.

„Bezva. Tak ho vypněte,“ zavolal zespoda a celý tuhý se vyškřábal ze strojovny. Protáhl se. „Potřebuju něco k pití. A díky za pomoc, Maisie,“ dodal, když sešla po schůdcích až do hlavní kajuty. „Vzhledem k tomu, že jako lodní mechanici jsme partáci, neměl by ten drink být na tykání?“

Podával jí přitom černou, olejem zamazanou ruku. Se smíchem přijala a pak si od něj vzala hadřík, kterým se otřela.

„Dobrá, jdu se vysprchovat, a pak si dáme něco k večeři.“ Odmlčel se. „Co se spání týče, můžeš se klidně zamknout v kajutě na přídi. Nabídl bych ti tu ložnici vzadu, ale tam není zámek.“

Masie, která z posledních čtyřiaadvaceti hodin prospala jen tři nebo čtyři, měla pocit, že by usnula třeba na zemi pod stolem. Vzhledem k tomu, jak ji Rafe Sanderson znervózňoval, se jí však značně ulevilo, když zjistila, že jsou na lodi přece jen dvě ložnice. „Tak dobrá,“ řekla naoko lhostejně a potlačila zívnutí. „Udělám něco k jídlu, než se osprchujete – osprchuješ,“ opravila se.

Koutky jeho rtů se zvedly v úsměvu. „Rozkaz, plavčíku.“

Když ale Maisie uslyšela, jak naskočila pumpa a spustila se sprcha, bylo dost těžké soustředit se na sendviče. Pod přivřenými víčky jí neodbytně naskakovaly výjevy z koupelny.

Představovala si jeho tělo, po kterém stékají lesknoucí se kapky. Představovala si, jak proud vody omývá jeho silné, vypracované paže. A najednou v té sprše byla s ním a hladila ho po mokré, teplé kůži... Pak se k němu přitiskla svým tělem, o tolik bledším a měkčím... vzdychla rozkoší, když vzal její ňadra do dlaní... Přitiskla se k němu boky, zvedla ruce a zavřela vodu. Pak k němu zdvihla tvář a on ji políbil.

Prudce otevřela oči. Byla celá zadýchaná. Snažila se ty nebezpečné myšlenky zapudit, ale nebyly to jen myšlenky... její tělo se celé chvělo touhou a odmítalo poslouchat.

Honem se vyšplhala po schůdcích nahoru na palubu. Snad jí večerní vzduch trochu zchladí hlavu. Zhluboka se nadechla. Ne, pokud šlo o fantazii, nemohla si dovolit pustit kormidlo z rukou – to by se situace snadno vymkla její kontrole.

Studená večeře, kterou připravila, byla ze stejných lahůdkových polotovarů jako oběd. Nalila mu sklenici piva, sobě pomerančový džus. Jedli spolu u stolu za svitu mosazné lampy, sami uprostřed moře, za tichého šplouchání vln, narážejících do boků lodi. Konverzace plynula po tom odpoledním dobrodružství ve strojovně stejně volně jako voda, která je nesla. Maisie zájímalo, co přesně Rafe dělá.

„Jsem profesí geolog a důlní inženýr. Kromě toho se trochu vyznám v ovcích.“

Vzhlédla k němu. Po sprše se převlékl do džinsů a flanelové košile. Ve vlhkých vlasech byly vidět čárky po hřebenu. „Nejspíš ani jedno z toho není tvoje pracovní náplň?“

Promnul si bradu. „To je víceméně pravda. Od té doby, co zemřel otec, jsem většinu času strávil na cestách.“

„Baví tě to?“

Opřel zakloněnou hlavu o opěradlo sedačky a pokrčil rameny. „Je to nutnost, když mám spravovat majetek rozstrkaný po všech koutech kontinentu. Asi bych se nemohl usadit,“ přemítal, „a mít rodinu, dokud žiju takhle.“

„Ale proč ne?“ chtěla vědět. „Nikdo přece nemládne a –“ Kousla se do rtu.

Pobaveně se zasmál. „Tobě asi musím připadat jako stará troska, Maisie, ale je mi teprve čtyřiatřicet.“

„Tak jsem to nemyslela,“ ujišťovala ho okamžitě. Kdyby tak tušil, jak ji jeho divoká, mužná krása připravovala o klid... „Chtěla jsem jen říct, že na tyhle věci už máš věk, ne? Možná bys měl trochu práce nechat podřízeným?“

Jeho šedé oči si obezřetně měřily její tvář. „Ne, normálně by to vůbec nebyl špatný nápad, usadit se a pořídit si rodinu,“ souhlasil po chvíli. „Ale otec pár měsíců před smrtí rozběhl velký plán na rozšíření podniku. Bude mi trvat pár let, než ho dokončím. A co ty, jaké máš plány?“

„Já?“ řekla nechápavě.

„Co jsi chtěla dělat, než přišlo to dobrodružství a dítě?“

Pokrčila rameny. „Nic zvláštního. Asi to vypadá divně, že jsem ještě bydlela s rodiči, ale všechno klapalo. Práce mě bavila,“ řekla s povzdychem, „a všechno šlo jako na drátku. Cestovala jsem, loni jsem se měsíc toulala po Mexiku...“ Mávla rukou, jako by zaháněla marnou vzpomínku.

„Pokračuj,“ pobídl ji.

„Začala jsem šetřit na další cestu, chtěla jsem vyrazit ještě letos, ale to evidentně budu muset přehodnotit.“

„A nějaké další životní cíle?“

„Jedno opravdu chci – pokračovat ve studiu na konzervatoři. Naštěstí to není věkově omezené, takže mám ještě šanci.“

„Máš v plánu vyžít z příspěvků na děti?“ zeptal se.

Zamyšleně stiskla rty a vzdychla. „Zdědila jsem dům a loď, což je aspoň něco, ale rodinné úspory i peníze po otci půjdou na hypotéku, kterou si naši vzali na základní opravu domu. Ale,“ odmlčela se, než

řekla nahlas to, co si dosud jen nerada připouštěla, „nebudu na tom zle, když obojí prodám.“

„Zajímalo by mě ještě něco,“ řekl. „Byla jsi do toho člověka zamilovaná? Nebo sis to aspoň myslela?“

Maisie zamyšleně složila a zase rozložila ubrousek. „Všechno to přišlo tak najednou...“ Pokrčila rameny. „Jako bych se probudila po sto letech spánku. Zase jsem se mohla smát. Bylo to něco úplně nového.“

„A co k němu cítíš teď? Předpokládám, že za daných okolností máš právo být naštvaná, ale, čistě teoreticky, co kdybych ti toho neřáda vypátral a přivedl zpátky?“

Nejistě k němu vzhlédla. „Já vlastně nevím. Už je to pryč. Jako by to byl jen sen. Když vidím, jak jsem nalítla... už by to nešlo vrátit.“

„A kdyby přišel sám od sebe?“ navrhl Rafe. „Kdyby ti řekl, že udělal chybu, že na tebe nemůže zapomenout?“

„Já nevím, jestli bych mu ještě věřila,“ vypravila ze sebe přiškrceně. „Asi ne.“ Ztěžka polkla.

„Takže bys mu nedala šanci ani kvůli dítěti?“

Zaváhala.

„To by k ničemu nebylo, kdybych mu nedůvěřovala.“

Přejel prsty po modrém sametu opěradla a zpytavě na ni pohlédl zpod přivřených víček. „Teď už rozhodně nemluvíš jako nějaká důvěřivá naivka.“

Podepřela si bradu spojenými dlaněmi. „Když člověk dostane tvrdou lekci, učí se rychle. A pak si vzpomene i na spoustu moudrých pouček, které mu dřív připadaly k smíchu – třeba na to, jak je potřeba si na chlapy dávat bacha,“ usmála se.

Jeho šedé oči se zaujetím spočívaly na její tváři. Na tu odpolední dřinu ve strojovně jí půjčil košili, takže ten bílý svetr jeho sestry zůstal čistý, ale na bradě jí zůstala malá, skoro něžná šmouha od smíru.

I bez mejkapu, s rozpuštěnými vlasy, měla určitý půvab, usoudil. Měla mléčně bílou pleť, zrůžovělou po dni na moři. Její půvabná ústa byla plná a svěží a zelené oči jí svítily jako drahokamy.

V myslí mu utkvěla i její postava, nyní zabalená v Soniiných příliš velkých šatech – hrdá, zašpičatělá ňadra, štíhlý pas a broskvově oblé boky.

Zamračil se. Co to do něj sakra vjelo, že ji políbil? Něco ho na té mořské víle, vytažené z vody, dojalo... a v rozčilení jí vzdal hold za

ten šílený kousek, který předvedla. Ano, vlastně to ani nebyl opravdový polibek, uklidňoval se.

Cítil ale v tu chvíli tak silný instinkt ji chránit...

Kdyby však dovolil, aby v něm vzbuzovala takové pocity, byl by zranitelný... jestli s ním nehraje poctivou hru, nesmí se nechat omotat předivem lži a intrik.

Nemohl si být jistý a dát jen na své dojmy... mohla být prostě jen dobrá herečka. A proto se musel mít na pozoru.

„Jdu spát,“ prohlásil. „Co ty?“

„Já taky,“ přikývla se zívnutím.

Horseshoe Bay byla ve světle hvězd nádherná. Zátoku lemovaly rozmazané stíny vzrostlých přesličníků, světla kotvících lodí se rozpíjela na zčeřené vodní hladině.

Maisie, oblečená v Soniiném pyžamu, tvrdě spala v přední kajutě se dvěma rohovými palandami. Hlubiny jejího spánku však brázdily divoké sny. Ta změna prostředí a bouřlivé zážitky dne zřejmě způsobily něco, co zažila naposledy v pubertě – byla náměsíčná.

Nevěděla o sobě, když vstala z postele, otevřela dveře ložnice a vydala se do salonu. Pak nepřítomně, začala stoupat do schodů. Když byla nahoře, bez problémů odemkla dveře na můstek a zrovna chtěla vyjít na palubu, když Rafe zasáhl.

Nevěděl přesně, co ho vzbudilo, ale do salonu se dostal právě včas, aby zahlédl Maisii, která plula jako duch nahoru po schodišti. Zavolal na ni, ale nereagovala. Vystoupal za ní a znovu ji oslovil, ale bez výsledku. Ani se neotočila.

„Co blázníš, Maisie?“ zamumlal. „Co to má znamenat? Maisie?“

Teprve když ani teď nevydala hlásku, došlo mu, že musí být náměsíčná.

Tiše zaklel a pomalu ji vedl dolů ze schodů. Bez protestů ho následovala a dole pod schody se o něj opřela.

Přemýšlel, co dál. Zamknout ji v její ložnici by nepomohlo – její náměsíčný mozek si očividně se zámky dovedl poradit. Jak ale mohl mít jistotu, že se nevykrade ven a nespadne přes zábradlí?

„Mám nápad, slečno Wallisová, a pevně doufám, že si ho nevyložíte špatně.“ Zvedl ji do náruče a odnesl si ji do dvojpostele ve své vlastní kajutě.

Se zasněným, slastným povzdechem se stočila na posteli a ani na vteřinku přitom neotevřela oči.

Chvilí ji vestoje pozoroval, než se vrátil do postele a přes oba přetáhl deku. Naštěstí se ani teď nevzbudila a kupodivu se i jemu podařilo usnout.

„Rafe! Rafe! To jsem já, Melissa! Viděli jsme tě s Danem dalekohledem z ostrova a měli jsme starost, že máš nějaké potíže. Dan ti chtěl pomoci. Ty snad ještě spíš – proboha!“

Rafe se opřel o lokty a Maisie se zavrtěla – a v tom okamžiku vpadla Melissa do dveří.

„Ježíš promiň, Rafe!“ vyhrkla, oči dokořán. „Já – no, počkáme nahoře.“ Rychle vycouvala a zavřela za sebou dveře.

Maisie se prudce posadila. Na její tváři se střídalo leknutí a zmatek. Rozhlédla se po místnosti a pak zůstala zírat na Rafea. „Co – proč – co se stalo?“ Začala se škrábat z postele.

Chytl ji za ramena. „Nic se nestalo, Maisie. Poslouchej mě,“ přikázal jí, když se mu pokusila vykroutit. „Byla jsi někdy náměsíčná?“

Pak jí vylíčil, jak ji našel v noci na schodech a usoudil, že jediný způsob, jak ji ohlídat, bylo vzít ji k sobě.

Povolila. „Jednou jsem došla až k sousedům,“ přiznala. „A jednou, když jsme bydleli v Manly, jsem se probudila pod schody a vůbec jsem netušila, jak jsem se tam dostala. Taky jsem prý v dětství měla noční děsy.“

„A víš, co ti to vyvolává?“ zajímal se.

Zakroutila hlavou. „Nevím přesně, ale máma říkala, že jsem k tomu náchylnější, když jsem přetažená.“

„To jsi asi včera byla,“ přikývl.

„Nejspíš ano. Proboha...“ Teprve teď zaregistrovala jeho rozčuchané vlasy, zelené tričko a šortky od pyžama, čerstvé strniště. „Co si o nás pomyslí?“

Přihladil jí límeček Soniina pyžama, odhrnul jí vlasy za uši a vzdychl. „Obávám se, že Melissa je v těchhle věcech to nejhorší, co nás mohlo potkat – rozená drbna. Je to silnější než ona, prostě si nemůže pomoci.“

„Co budeme dělat?“ zvolala Maisie. „Můžeme jí říct jen pravdu.“

V očích Rafea Sandersona se mihl cynický úsměšek. „Ta je bohužel někdy hůř uvěřitelná než lež.“

S Maisiiných očí vyšlehl blesk vzdoru. „To je mi fuk. Je to jediná možnost.“

Rezignovaně pokrčil rameny.

„Tak fajn, ale nediv se, pokud to k ničemu nebude. Jen ze sebe uděláš blázna.“

O hodinu později vytáhli kotvu a vypluli směrem k Manly.

Rafe se ujal vysvětlování – svým typicky suverénním stylem řekl Danovi a Melisse, co se seběhlo.

Ti si jeho projev vyslechli trochu pobaveně, ale Maisie se ovládla a nezasahovala. Z těch vzrušených jiskřiček v Melissiných očích však tušila, že měl Rafe pravdu.

Všechno se v ní svíralo, když si představila, jak si o ní budou štěbetat vrabci na střeše, ale konejšila se tím, že se stejně nebude pohybovat v kruzích Rafaela Sandersona – ne, zmizí z jeho světa, tak co na tom záleželo?

Brzy se však měla přesvědčit, že to přece jen není jedno...

Jack Huston, který už léta trpělivě snášel funkci osobního sekretáře a zároveň dobrého přítele Rafaela Sandersona, byl toho nedělního odpoledne předvolán do šéfova apartmá na Brisbane River. Tam se dozvěděl podrobnosti ve věci Mairead Wallisové.

„Ale – co to může být za chláпка?“ hlesl nakonec.

Rafe, který přecházel sem a tam po své domácí pracovně, pokrčil rameny. „Napadá mě pár možností, ale v tuhle chvíli nevím, jestli se nějaká potvrdí. Proto si chci proklepnout nejdřív ji.“

„Ty řeči o Karoo a o tvých psech... nevím, co si o tom mám myslet!“

„Může to znamenat, že vymámila nějaké soukromé zpovědi od někoho z rodiny nebo z personálu... od někoho, kdo se chce mstít... třeba nějakého propuštěného zaměstnance.“

„A jaká je?“ zeptal se opatrně Jack.

Rafe se zastavil a rozpačitě pohlédl na svého tajemníka. „Působí jako malá, bezprizorní holka, dokud se nerozčílí. Docela osobnost, řekl bych. Pokud mluví pravdu a pokud tu obchází někdo, kdo pod mým jménem svádí nezkušené naivky, rád bych se mu dostal na kobyliku.“

„To bych řekl!“

„Nejdřív ale potřebuju vědět všechno o Maisii či Mairead Wallisové – tady máš adresu,“ podal Jackovi kousek papíru. „A potřebuju ověřit i to, jestli je těhotná.“

„Chceš říct, že by to celé mohl být jen trik, jak se k tobě dostat a upoutat na sebe pozornost?“

„Bohužel,“ přikývl Rafe pochmurně, s cynickým úsměškem.

„Jak to chceš ale zjistit?“ namítl Jack. „To jsou přece chráněné lékařské informace...“

„To už nechám na tobě, kamaráde. A teď mě omluv, mám další schůzku – ale, Jacku, prosím tě o maximální diskrétnost!“

„Žádný strach.“ Jack Huston poplácal svého šéfa po rameni a spiklenecky mrkl, než odešel.

Další „schůzka“ Rafea Sandersona byla návštěva jeho milenky.

Jak se však ukázalo, měla být úplně jiná než jejich obvyklá dostaveníčka.

Po hodině volné zábavy v posteli jejího rozkošného apartmá se přistihl, jak zamyšleně sleduje její obnažené pozadí.

Ne že by to nebyl úchvatný pohled: mléčně bílá, alabastrově hladká pleť, křivky jako z dokonale ohlazeného mramoru, hřívá zářivých plavých vlasů, spadající pod ramena. Byla vysoká, a protože sám měl skoro metr devadesát, vysoké ženy měl rád.

Pohled zpředu stál také za to. Čistě modré, zářivé oči, dokonale cizelovaná, oválná tvář a další štědré křivky... nicméně, pomyslel si trochu rozmrzele, pod vši tou krásou se neskrývala příliš velká intelektuální jiskra.

Rozvaloval se v posteli, opřený o polštáře z temně fialového saténu. Diskrétně zatažené žaluzie pouštěly dovnitř jen proužky odpoledního slunce a on byl příjemně uvolněný po smyslném sexu bez zábran.

Byla ale vlastně tohle ta pravá *smyslnost*, po které toužil? A pokud ne, čím to bylo?

Zamračeně sledoval, jak si jeho kráska elegantním pohybem odhrnula vlasy, aby přes sebe mohla přehodit hedvábný župánek.

Její elegantní pohyby vůbec vystihovaly její působivý zevnějšek – dokázala se prezentovat v elegantní módě, zařídit byt nejmodernějším vybavením, pořádat nezapomenutelné večírky pro smetánku. Kromě

toho její rodina vlastnila velkou dobytkářskou firmu, takže se nemusel obávat, že je to zlatokopka, které jde o peníze.

Jinými slovy – byla by z ní dokonalá manželka, pomyslel si suše. Záleželo tedy na tom, že mu chvílemi připadala trochu... příliš přizpůsobivá? Příliš málo sama sebou? Příliš *nudná*?

Nikdy ho ničím nepřekvapila. Jen teď si s překvapením uvědomil, že na ni nikdy nemyslel, jakmile za sebou zavřel dveře jejího hnízdečka lásky. Ne, nikdy ho nezaměstnávalo těšení se na ni... Také ho nikdy ničím nerozčílila... Ne že by toužil po divokých hádkách, ale na druhou stranu... záleželo *mu* na ní vůbec, když se s ní neměl o čem přít, dohadovat, nesouhlasit, nemusel se s ní usmířovat?

„Alicie,“ řekl náhle, „co bys řekla, kdybychom odsud na rok vypadli a zkusili bychom pracovat v rovníkové Africe s uprchlíky?“

Alicia Hindmarshová se k němu zvolna otočila s kartáčem v ruce. Poprvé v životě řekla něco, co nečekal.

„Kdyby sis mě vzal, Rafe, jela bych s tebou.“ Pomalu protáhla hřeben svými zvlňnými, hedvábnými vlasy.

To snad nemyslíš vážně, Alicie, pomyslel si nevěřičně. *A snad si nemyslíš, že bych tohle udělal!* Proboha, byla snad připravená zaplatit jakoukoli cenu, jen aby ho dostala před oltář? Obětovat se, vést život, o jaký by vůbec nestála, dělat všechno jen *kvůli němu*, aby si udržela reprezentativního manžela?

„A zajímala by tě taková zkušenost?“

„Ne, nejspíš bych to nezvládla... někteří lidé mají na takové věci sílu, ale pro mě to asi není. Chtěla bych ale, abychom se vzali, Rafe.“

Pohlédl na ni se vzrůstajícím zděšením. Možná si trochu opožděně uvědomil, že všude mimo postel ho nudí, možná byla mělká a jednoduchá, nemiloval ji a jeho vztah k ní byl naprosto povrchní, ale to ještě neznamenalo, že k ní necítil vůbec nic a že pro něj bude maličkost ji zranit.

„To byl jen takový hloupý nápad, nemyslel jsem to vážně.“

„A ten nápad vzít si mě? To jsi taky nikdy nemyslel vážně?“ Její modré oči se zatáhly stínem smutku.

„To byl tvůj...“ Nedořekl větu. „Alicie, být mojí manželkou by nebylo takové, jak si představuješ. Byl bych strašný manžel. Zaprvé bych nikdy nebyl doma.“

„To by mi nevadilo. Brala bych tě takového, jaký jsi.“

Zhluboka se nadechl a ani nevěděl, jak vstal z postele a octl se po jejím boku.

„Ne,“ řekl pevně. „Poslouchej mě, Alicie – tohle nikdy nedělej, se mnou ani s žádným jiným mužským. Zasloužíš si něco lepšího.“ Odmlčel se a uvědomil si, že mluví z duše – ano, v to, co jí teď chtěl sdělit, upřímně věřil.

„Neber si nikoho, kdo do tebe není blázen a kdo na tebe nemyslí ve dne v noci. Počkej si na někoho, pro koho budeš celý svět a kdo by bez tebe nechtěl žít.“

Nasoukal se do kalhot a do košile. „Nedávej nikomu nic zadarmo. Určitě jednou potkáš toho pravého.“

mlčela.

Přešel k ní a vzal ji za ruku. „Věř mi, bude to tak lepší.“

„A co ty, Rafe? Myslíš, že tu pravou potkáš a oženíš se?“ hlesla po chvíli.

„Já...“ Zaraženě se odmlčel. „Co já vím? Snad jednou.“

„Víš, co bych ti přála?“

„Co?“

„Aby sis zkusil na vlastní kůži, co je to někoho chtít a nemoci ho mít,“ řekla trpce.

Smutně se usmál a políbil ji na hřbet ruky. „Zasloužil bych si to, já vím. Ale než se ty zamiluješ, dej si pozor, aby byl pro tebe dost dobrý – aby ti mohl dát, co potřebuješ. Pokud to s tebou nebude myslet vážně, pošli ho k čertu.“

Domů se vracel s nepříjemnou pachutí v duši. Nad městem se usazoval chladný, nepřátelský soumrak. Nepochyboval však, že se rozhodl správně – Alicia by s ním měla mizerný život, a on s ní nejspíš taky. Ulevilo se mu, že si v tomhle udělal jasno – ale proč cítil tu zvláštní *lítost*? Co mu chtěl říci ten náhlý pocit vnitřní prázdnoty?

Zamračeně procházel centrem města, teď v neděli večer úplně vydlidněným, oči zabořené do země. Proč proboha jeho myšlenky utíkaly zrovna k Maisii Wallisové? Proč přemýšlel, co asi právě dělá? A proč v něm vzpomínka na tu společnou večeři na *Mary-Lue* vyvolávala uprostřed opuštěných ulic tak slunečnou vlnu radosti?

ČTVRTÁ KAPITOLA

Toho nedělního večera seděla Maisie nad seznamem všech těch nelehkých úkolů, které ji čekaly.

Podat inzerát na dům. Podat inzerát na loď. Vyklízet, balit, připravovat se na stěhování – to jí zabere několik týdnů.

Hledat si nové bydlení... to bylo nejtěžší. Kéž by si tak mohla dům nechat! Ale nešlo to – peníze bude potřebovat, protože, mimo jiné, bude muset dát v práci výpověď.

Být svobodnou matkou sice nebyl zločin, ale na konzervativní soukromé škole, kde učila, by si určitě našli nějaký zástupný důvod, proč ji vyhodit. To radši odejde sama a radši bude dávat soukromé hodiny. Chvilí sice bude trvat, než si najde dost žáků, ale nakonec ji hudba uživí.

I s kapelou se bohužel musela rozloučit. Což jí připomnělo, že příští týden hráli na plese.

Odstrčila seznamy stranou a vyšla si provětrat hlavu na verandu. Když nakloněná přes zábradlí pozorovala blikotavá světla přístavu, do mysli se jí znovu vetřely vzpomínky na tu nečekanou plavbu na *Mary-Lue*.

Potká ještě někdy Rafaela Sandersona?

Rozešli se na parkovišti u přístavu. Dala mu adresu a telefon a on jí dal mobil na člověka jménem Jack Huston – svého osobního asistenta. Pak nastoupil do stříbrného ferrari a na rozloučenou na ni zavolal: „Tak se tu, slečno Wallisová, i s tím malým opatrujte!“

Hrálo ji u srdce, kdykoli na něj pomyslela. Ale vzápětí ji zase polévala hrůza, když si vzpomněla, jak se už jednou nechala unést fantazií... a teď nevěděla, kam krásný neznámý zmizel, ačkoli s ním čekala dítě.

Neplánované těhotenství jí vyhnalo romantiku z hlavy. Proklínala sama sebe, že byla taková husa, a proklínala i toho prolhaného mizeru.

Ale přitom v sobě nechtěla živit vůči otci svého dítěte nenávist – vždyť bude mít z poloviny jeho geny, ať se jí to líbí, nebo ne... odmítnutím otce by automaticky odmítala polovinu svého dítěte. A to potřebovalo její bezpodmínečnou lásku a přijetí. Bude koneckonců odkázané jen na ni – kdo by o ni ještě stál, s cizím děckem?

Lítost nad tím, co nikdy nebude mít, nabírala stále ostřejší rysy – zvlášť když si Maisie uvědomila, že za ní stojí i *skutečný* Rafe Sanderson, muž, na něhož nesmí ani pomyslet, ačkoli v ní probouzí myriády sladkých nadějí.

Ale musela se s tím smířit. Za necelý půlrok bude matkou, bude se muset chovat rozumně a zodpovědně.

Kdoví, možná už nebude prahnout po lásce tak jako dnes – už totiž nebude na světě sama, bude mít koho milovat.

Otřela slzy, které se jí nahrnuly do očí, a zahleděla se na temný noční horizont. Za pár měsíců bude po večerech kolébat své děťátko v náručí. Ta myšlenka ji držela při životě.

Uplynulo pět dnů, než mohl Jack Huston podat Rafeovi Sandersonovi zprávu o Mairead Wallisové.

Sešli se v Rafeově hlavní kanceláři. Velikostí připomínala fotbalové hřiště, interiérem lobby pětihvězdičkového hotelu, ale v podstatě to bylo „jen“ nervové centrum dvou firem – *Sanderson Minerals* a *Dixon Pastoral*ne.

Rafe, bez saka a s povolenou kravatou, se pohodlně opíral o opěradlo své majestátní židle a poslouchal.

„Je opravdu těhotná – nechtěj vědět, jak jsem to zjistil, protože na to nejsem moc pyšný.“

„Chci vědět všechno,“ zakroutil Rafe zachmuřeně hlavou.

Jack si poposedl. „Nechal jsem ji sledovat detektivní agenturou. Zjistili, že byla u lékaře. Když se vrátila na recepci, domlouvala si termín na ultrazvuk. To prý znamená, že by mohla být ve třetím či čtvrtém měsíci.“

Rafe se mimoděk pousmál. „Pokračuj.“

„V její minulosti nenašli naprosto nic, co by naznačovalo sklon k podvodům. Bydlela s rodiči, kteří jí před půl rokem zemřeli při nehodě. Má bakalářský titul z hudby, učí na škole vyhlášené přísným řádem a hraje na klavír s kapelou.“

„Zdá se, že zatím všechno sedí,“ poznamenal Rafe zamyšleně. „A co ta kapela? Má tam k někomu bližší vztah?“

„Zdá se, že ne. Všichni kolegové jsou starší a ženatí. Je to oblíbená a žádaná skupina, ona s nimi ale vystupuje jen o víkendech a jinak se se členy nestýká. Také jednou za týden sama pořádá dobročinné koncerty v domově důchodců.“

Rafe zvedl obočí. „Tomu se říká bezúhonný život!“

Jack Huston se odmlčel. „Podívej, podle lidí, kteří ji znali v dětství, prý byla opečovávaný jedináček. Patologicky spolehlivá a pracovitá, i když zároveň nadaná a tvořivá. Mně osobně to zapadá do obrázku nezkušené holky, která mohla snadno naletět, když poprvé potkala někoho, kdo se pokusil na ni udělat dojem. Také nevidím,“ dodal s přesvědčením, „žádný možný motiv, proč by od tebe měla něco chtít.“

Rafe se předklonil nad pracovní stůl a položil pero, se kterým si dosud pohrával. „Proč myslíš?“

„Pokud prodá dům po rodičích, dostane za něj slušný balík. Je sice starý a potřebuje renovaci, ale na skvělém místě.“

Rafe se zamyslel. „Takže... když myslíš, že o peníze jí nejde, nezbyvá než věřit její verzi, že někdo, kdo se za mě vydával, si s ní užil a pak se vypařil?“

Jack pokrčil rameny. „Asi ano. Podle všech informací, co o ní máme, je slušná, poctivá, ani náznak promiskuity. Navíc musela být ještě v období smutku po rodičích – a dost osamělá, protože v Queenslandu skoro nikoho nezná.“

Po krátké odmlce Jack pokračoval: „Takže, ideální kořist – nezkušená a zranitelná. Kdokoli ji mohl snadno využít.“

„Ano. Kdokoli.“ Rafe zamyšleně kývl, pak se rázně nadechl. „Díky, Jacku. Odteď si, případ Maisie‘ přebírám sám.“

Pak společně přešli k dalším bodům na Rafeově pracovní agendě, Jackovi však dál plynuly hlavou úvahy o tom, jak se mohl jeho šéf dostat do tak neuvěřitelné situace.

Z otcovy strany Rafe Sanderson neměl rozsáhlé příbuzenstvo. Zato rod Dixonů se za staletí rozkošatil po celé Austrálii.

Rafeova matka, Cecelia, zdělila velký podíl zemědělských statků a převedla je na syna. To však nebylo jeho jediné dědictví. Jeho matka byla nejstarší z šesti dětí, takže Rafe po ní zdědil i statut „hlavy rodiny“ – byl mužem číslo jedna ve velkém a ne vždy harmonickém klanu.

Jack však znal svého šéfa dost dobře na to, aby věděl, že jeho rodina v těžkých časech drží pospolu. A dobře věděl, že navzdory

mnoha třenicím Rafe svou rodinu vždy podrží. Což mu jeho nesmírné bohatství samozřejmě usnadňovalo.

Mairead Wallisová naznačila, že mezi otcem jejího dítěte a Rafaellem Sandersonem je jistá podobnost... Jack mohl tedy snadno hádat, jakým směrem se bude pátrání ubírat.

Pokud se ukáže, že Maisiiným svůdcem byl někdo z rodiny, Rafe určitě nebude škudlit na odškodném. Pokud si ale to nešťastné děvče představovalo, že ji rod Dixonů-Sandersonů přivítá s otevřenou náručí, pak je čekalo trpké zklamání.

Fyzická podobnost byla určitým vodítkem – Dixonové měli výrazné rysy a Rafe sám jako by z oka vypadl dědečkovi z matčiny strany. Háček byl v tom, *kolik* jich bylo.

„Mimochodem,“ nadhodil Jack, „co se týče té kapely, budou hrát zítra na nějakém plese a tuším, že Mairead Wallisová bude s nimi, protože druhá pianistka, která hraje přes týden, je na dovolené. Chceš, abych ti sehnal lístek?“

„O jaký ples jde?“

„Nóbl večírek se sbírkou na charitu, vstup ve smokingu. V hotelu Cumberland. Večeře a pak tanec. Určitě nebude vyprodáno – lístky jsou za dvě stě dolarů.“

„Co mám zítra večer na programu?“ zeptal se Rafe po krátkém rozmýšlení.

Jack zalistoval v diáři svého šéfa.

„Moment... Večeře se zástupci firmy McPherson... čirou náhodou také ve smokingu.“

„Tak dobrá. Sežeň mi lístek, po té večeři se tam stavím.“

„Jen jeden?“ zeptal se Jack a vzápětí se kousl do jazyka.

Jeho šéf ho sežehl pohledem.

„Slyšel jsi dobře, jeden,“ zavrčel Rafe. Alicia byla minulost a on rozhodně nespěchal, aby její místo obsadil další prázdnou kráskou.

Po Jackově odchodu si ještě dlouho rovnal myšlenky na Maisii Wallisovou v hlavě. Byl by to tuctový příběh svedené naivní holky, nebýt té neuvěřitelné záměny totožnosti. Mladé dívce, která navíc procházela těžkým obdobím, někdo zamotal hlavu. Úžasné jednoduché, pokud měl ten člověk aspoň špetku vtipu!

Záhada téměř vyřešena. Tak co mu pořád ještě vrtalo hlavou?

Na jeho stole zazvonil telefon. Musel své úvahy utnout a vrátit se do práce.

Maisie se celé odpoledne připravovala na vystoupení na plese. Když se vrátila od kadeřníka, sedla si za klavír a prošla si repertoár. Nejprve skladby, kterými kapela podbarvovala atmosféru během večere – což byla z části klasika – a pak taneční hudbu, od swingu po pop. Pro Maisii byla vážná hudba na prvním místě, ale cítila se jako ryba ve vodě i v jakémkoli jiném žánru, který na pódiu hráli.

Pak se pustila do oblékání. Když se zastavila před zrcadlem, jako vždy ji trochu překvapila vlastní změněná podoba. Jen málokdo by v téhle Mairead Wallisové hledal tu obyčejnou Maisii, která učila děti brnkat stupnice.

Její kadeře byly zkrocené nenápadnými sponkami tak, aby jí při hraní nepřekážely v obličeji, dlouhá hříva jí však spadala na záda. Mejkap pro pódium zvýrazňoval její tvář i na větší vzdálenost. Stříbrné stíny, tyrkysová oční linka, černé natočené řasy. Strategické tahy bronzovou tvářenkou, které vystínovaly její lícní kosti, a temně rudé, pečlivě obtažené rty. Než tohle dílo dokázala sama vytvořit, potřebovala několik lekcí od profesionální maskérky.

A pak tu byly šaty. Křiklavě růžové, se střihem, který odvážně obepínal její křivky. Sukně měla po straně dlouhý rozparek. Živůtek byl posítý flitry a nad jeho oválným dekoltem se dmuly zvýrazněné oblíny jejích ňader. Celý model měl přitahovat pozornost k první dámě na pódiu, zároveň však byl šitý na míru tak, aby jí nebránil v pohybu. Její postava přitom získala důrazné linie smyslné ženskosti.

Ovšem zanedlouho bude její ženskost znát aspoň na břiše už na první pohled. Kdyby v prvních měsících tolik nezhubla, už by se do šatů nejspíš ani nedostala...

Pokud by někdo tvrdil, že zrzavé vlasy a růžová nejdou dohromady, při pohledu na Mairead Wallisovou by nejspíš odvolal. Kdykoli vešla na pódium, muže v publiku začalo zajímat píáno víc než cokoli jiného v sále.

„Výstroj kompletní,“ zamumlala si, když si přes ramena přehazovala sametový plášť, který jí rodiče darovali k prvnímu koncertu. Na chvíli si ještě sedla k píanu, ale brzo zvenčí uslyšela zatroubení dodávky a rozběhla se ven.

Taneční sál hotelu Cumberland byl vyzdobený v duchu kouzelného lesa. Temně zelené ubrusy oživovaly růžové ubrousky, středem stolů se vinula výzdoba z živých květů.

Pod stropem, od monumentálního křišťálového lustru ke stěnám, visely girlandy jarních květů. Podél zdí stály hedvábím potažené panely s ručně malovanými lesními scénami – ptáky na stromech, motýly nad rozkvetlými pasekami.

Kromě pohádkově blikotajícího světla lustru ozařovaly sál plamínky svíček ve stříbrných svícnech na stolech.

Róby dam, které po boku pánů v černém začaly za tlumené hudby proudit do sálu, do kouzelné atmosféry báječně zapadaly. Hedvábí a taft všech barev, jemné krajky a průsvitný voál, perly a démanty, smaragdy a rubíny třpytící se v klenotech, které jejich majitelky nepochybně vydávaly z trezorů jen pro zvláštní příležitosti...

„Co to je za společnost?“ zeptal se Paul, jejich kytarista, polohlasem.

„Smetánka smetánky,“ odpověděl Jim, který seděl za bicími a zároveň byl hlavní zpěvák. „Tak jim pojd'me zahrát, ať se odváží!“

Bylo kolem půlnoci, když Maisie zahlédla Rafaela Sandersona. Už bylo dávno po večeři, skončily projevy řečníků a kapela právě dohrála svižné číslo, při kterém stále uvolněnější společnost tančila do roztrhání těla. Nakonec je tanečníci odměnili bouřlivými ovacemi a ona musela vstát, aby se uklonila; právě si sedala zpátky za elegantní bílý klavír, když v davu zahlédla povědomou postavu. Bylo to jako *déjà vu* – cosi ji sevřelo u srdce. Ale který Rafe Sanderson to byl?

„Maisie?“ pobídl ji Jim znepokojeně. Rychle se otočila zpátky ke klávesnici. „Promiň. Kde jsme?“

„Tady!“ Ukázal na další kus v notách. „Zhluboka se nadechni. Vypadáš, jako bys viděla nějaký přízrak.“

Ztěžka polkla. Kdyby tak věděl, že se strefil do černého! „Nic mi není!“ Zanořila prsty do kláves a zahrála akord, po kterém k nadšení všech tanečníků následoval další hit.

Skončili o hodinu později, než bylo v plánu. Když asi ve dvě ráno odcházeli ze sálu, ucítila, jak jí někdo poklepal na rameno. Ohlédla se a stanula tváří tvář Rafaelu Sandersonovi – tentokrát tomu pravému, šéfovi *Sanderson Minerals*.

„Něco k pití?“ zamumlal.

Hrdlo se jí svíralo. „Ehm, díky, ale –“

„Džus?“ přerušil ji. „S ledem a bez postranních úmyslů? Pojd', jdeme na bar.“

„Bohužel, už s kapelou odjíždíme. Jinak bych musela taxíkem, a už je pozdě...“

„Odvezu tě.“

„Je – je snad něco nového?“ Hlavou jí blesklo, že jeho tým už nejspíš usilovně pátral v jejím, případu‘.

„Ne, ale potřebuju se tě zeptat na pár věcí. Nezdržím tě.“

„Maisie!“ houkl na ni Jim od východu.

„Jime? Všechno je v pořádku! Potkala jsem... ehm, jednoho známého, hodí mě pak domů.“

Jim došel až k nim, aby si jejího společníka lépe prohlédl, a když se mu Rafe představil, řekl: „Dávám na ni takhle v noci raději pozor, ale jak chceš, Maisie...“

„Všechno je v pořádku, Jime,“ řekla Maisie trpělivě. „Víc v bezpečí než s... S Rafem bych snad ani nemohla být.“

Našli ztichlý bar v hotelu, který byl ještě otevřený. Rafe si objednal espresso, Maisie kakao se šlehačkou.

„Tys tu byl celý večer?“ zeptala se trochu překvapeně.

„Ne, přišel jsem později.“

„Trochu náhoda, nezdá se ti?“

„Vůbec ne. Věděl jsem, že tu budeš dnes hrát – mimochodem, jsi vážně dobrá.“

„Díky, hraju od šesti let,“ opáčila netrpělivě. „Ale k věci – ty mě špehuješ?“

Se zájmem se zahleděl do její tváře, na které se mísil vzdor a půvabný dívčí zmatek, který nezamaskoval ani ten mejkap mondénní dámy. Vstřebával její proměněnou podobu – umně naaranžované vlasy, odvážné, provokativní šaty. Musel se v duchu pousmát, když si vzpomněl na Maisii Wallisovou, kterou vylovil z vody v zátoce Moreton Bay.

A vzápětí si s údivem uvědomil, že kdyby ji tu dnes večer nehledal, nejspíš by ji nepoznal – natolik ji příslušný „převlek“ změnil.

Pak tu byla její jevištní persóna – svým způsobem hrála roli, musela vystupovat jako ozdoba pódia, vypadat tak, jak se od umělkyně očekává... její virtuózní výkon navíc tak ohromoval, že kolem ní vytvářel auru nedotknutelnosti. Ne, v téhle ženě ve večerní toaletě by nikdo malou Maisii odvedle nehledal...

Její prsty kmitaly s tak nenucenou lehkostí po klávesách... jestlipak tančila se stejnou sebejistou elegancí? Zničehonic v jeho

představách pluli po parketu... bylo by tak vzrušující držet to pulzující, životem vibrující tělo v náruči a vést jej v rytmu hudby... Vzpomněl si, jak příjemné bylo objímat její měkké tělo ve spánku.

Raději ty představy zahnal. Důležitým poznáním dnešního večera bylo, že pokud nějaký muž potkal Maisii v podobě Mairead, nikdo mu nemohl mít za zlé, že ji považoval za mnohem zkušenější, než jaká ve skutečnosti byla. Což dotyčného samozřejmě neomlouvalo...

„Špehovat je silné slovo, ale... svým způsobem ano. Chtěl jsem vidět, jaká jsi na jevišti. Pane jo! Jen nevím, jestli by ses ještě měla takhle namáhat?“ dodal, protože si všiml těch stínů únavy pod jejíma očima.

„Zatím to jde.“ Počkala, až před ně číšnice položí šálky. „Takže, co chceš ještě vědět?“

„Všechno, co ti řekl.“

„Už jsem ti to vyprávěla,“ namítla. „Na víc si nevzpomínám.“

„Zkus se vrátit k tomu, co souvisí s krajem Karoo nebo s Dixony.“

„O Dixonech jako takových nikdy nemluvil. Nejsem si jistá, jestli v Karoo Downs údajně vyrostl, nebo tam měl jen trávit prázdniny... Ty jsi tam žil? Nebo jezdil na návštěvy?“

„Jezdil jsem tam na prázdniny. Mohl tam ten muž pracovat?“

Nedechla se, vzápětí zase zavřela ústa. „To se mi nezdá. V tom, jak o Karoo mluvil, bylo něco... nevím, jak to popsat. Snad určitá zahořklost? Jako by měl nějaké špatné vzpomínky...“ Zakroutila hlavou. „Ale vážně nevím, co to mohlo být.“

Rafe Sanderson jako by se díval skrz ni někam do dálky, což ji trochu rozčilovalo. „Tys myslel, že to mohl být nějaký bývalý zaměstnanec, který se mstí za nějakou křivdu?“ vyhrkla. „Ale to by nevysvětlovalo tu neuvěřitelnou podobu!“

Konečně se pohnul. „Možná je to jen náhoda. A co ta svatba, kde ses s ním seznámila – řekneš mi, kdy to přesně bylo?“

Řekla mu datum, místo i jména ženicha a nevěsty, a pak zaraženě vyhrkla: „Proboha, proč mě nenapadlo dřív sehnat si seznam hostů?“

„Teď už si ho seženu sám,“ ujistil ji. „Možná to byly užitečné informace, Maisie. Ale teď bys měla jít co nejdřív do postele. Dopijeme a pojedeme.“ Mávl na jednoho z číšníků a požádal, aby mu přistavili jeho auto ke vchodu.

Položila šálek s nedopitým kakaem a rozhlédla se. „Tys přišel sám?“

„Úplně.“ Vstal od stolu.

„Ty obvykle chodíš na plesy sám?“ nadhodila ironicky.

„Ne, obvykle ne,“ odsekl trochu podrážděně, když se mu hlavou mihl obraz Alicie Hindmarshové a znovu oživil tu pachut' rozchodu po naprosto zbytečné známosti. „Tentokrát jsem tu byl pracovně.“ Podal jí ruku, aby jí pomohl vstát.

Uraženě odmítla a sama se vysoukala zpoza stolu.

„Nenechte se už tedy zdržovat, pane Sandersone,“ opáčila chladně. „Objednám si raději taxík.“ Rázně přes sebe přehodila plášť z černého sametu a sebrala noty.

„Maisie, neblázní,“ chlácholil ji. „Jsou skoro tři ráno.“

„Já neblázním, ani v nejmenším. Jen si objednávám taxík a jedu domů. Přeju ti hezký zbytek večera nerušený otravnými pracovními schůzkami!“

„Co jsem řekl tak strašného?“ vydechl zoufale.

„Mluvíš se mnou, jako bych pro tebe byla jen nějaká nepříjemná povinnost v diáři – nic víc. Jenomže já, i když jsem nalítla nějakému troubovi, *který se ti dost podobal*,“ zdůraznila významně, „jsem živá, cítící bytost, a i když jsem v průšvih, tak dělám, co můžu! Takže, kdybys dovolil, teď odcházím a ty už se nemusíš nijak angažovat.“

„Kdo mluvil o nepříjemné povinnosti?“ protestoval zaraženě.

„Šel jsi sem pracovně, navíc ses tvářil dost otráveně!“

Proboha! Měl pocit, že Maisie usíná únavou a chtěl být džentlmen! „Podívej, přišel jsem sem z nudné formální večere a uvízl jsem tu u stolu ve společnosti, která mě opravdu dost umrtvila – nemá to s tebou nic společného. A ačkoli skutečnost, že někdo zneužil moji identitu, musím řešit víceméně pracovně, setkání s tebou pro mě rozhodně nepříjemná povinnost není. Naopak,“ dodal a dlouze jí přitom pohlédl do očí.

Maisie se několikrát nadechla, ale tím, co řekl, jí natolik vzal půdu pod nohama, že se nezmohla na slovo.

„Tak pojďme,“ pobídl ji.

Před vchodem hotelu, i teď v noci ozdobeným dvěma portýry v livreji, stálo jeho ferrari.

Cestou domů toho už moc nenamluvili.

Když ji doprovodil ke dveřím a počkal, až si rozsvítí v předsíni, řekl jen: „Opatruj se. Já se ozvu.“

Nic neřekla, jen sledovala, jak se zahradní cestičkou vrací k autu. Tak mužně, agresivně sexy i v tom smokingu, ve kterém se pohyboval s takovou nenuceností...

Zavřela a s tlukoucím srdcem se opřela o dveře.

Jak to myslel, že se ozve? Nejspíš vůbec nijak. A co chtěl říct tím *naopak*? Určitě nic závazného...

Ovšem na druhou stranu, ten dlouhý pohled do očí, když spolu tak nemotorně zůstali stát v tom zšeřelém baru... ale ne, do téhle říše dohadů a nadějí už se nebude pouštět!

Bude to tak jistější.

Rafe se jí ozval v neděli ráno a zeptal se, zda by se nemohli sejít v jeho bytě.

„Tentokrát mám nějaké zprávy,“ řekl. „Mohla bys už v deset hodin?“

Málem řekla, že ano, pak se však vzpamatovala a vysvětlila, že v neděli dopoledne hraje v domově důchodců. Ale, dodala; v půl jedné by to stihla.

Souhlasil a ona ve dvanáct čtyřicet pět tiskla jeho zvonek v luxusním obytném domě na nábreží řeky.

Senioři ji jako obvykle nechtěli vůbec pustit a zahrnuli ji dárečky – doma měla celou sbírku ručně háčkových deček, dárkově balených mýdel a sáčků s vonnými bylinkami. Ty nechala v autě, vzala s sebou však oblečení jeho sestry, vyprané a vyžehlené.

Tentokrát se z interkomu ozval Rafe osobně a dveře se se zabzučením otevřely.

Ve výtahu k jeho podkrovnímu apartmá si v duchu prošla hlavní body své návštěvy – vrátí mu Soniiny tepláky a svetr, zdvořile odpoví na zdvořilostní otázky o tom, jak se jí daří, zeptá se, co vypátral, a až se to dozví, se zdvořilým rozloučením odejde. V žádném případě se nenechá rozptylovat myšlenkami na jeho sexy tělo, podmanivý úsměv. Dlouhým pohledům jeho ocelově šedých očí se bude vůbec vyhýbat.

Vešla do pootevřených dveří a zatajil se v ní dech. Panorama za ohromnými okny bylo úchvatné. Modré nebe, střechy domů a řeka se svými mosty, vinoucí se mezi městskou zelení.

Hlavnímu salonu vévodila korálově červená sedací souprava. Zdi měly o něco temnější odstín korálové, koberec byl smetanově bílý. Nábytek byl z růžového dřeva, na stěnách viselo několik výrazných moderních obrazů.

„Maisie,“ pozdravil ji Rafe, který vstal z jednoho z křesel. Vzápětí se zarazil – na prahu stála nestála Maisie, ale Mairead.

Měla na sobě semišovou, jantarově hnědou sukni ke kolenům a přiléhavý, skořicově hnědý svetřík. Vlasy měla zase vyfoukané do nadýchaného vodopádu, spadajícího na její záda, a v uších velké zlaté kruhy. Její mejkap byl lehčí než na plese, přesto však bylo vidět, že se líčila na vstoupení.

Ve zlatě se lesknoucích silonkách a krémových lodičkách na vysokém podpatku si poprvé lépe všiml jejích štíhlých, půvabných lýtek. A neubránil se myšlence, jaké si asi dnes k téhle kombinaci vzala kalhotky a podprsenku...

„Objednal jsem oběd,“ řekl náhle, když se vzpamatoval, a pokynul k terase, na které byl prostřený stůl pro dva.

„To je fajn,“ vypravila ze sebe. Navzdory svým nejlepším předsevzetím a pečlivě nalinkovanému průběhu schůzky se jí chvěla kolena a po těch několika dnech, kdy ho neviděla, ji jeho charisma už v první vteřině naprosto ochromilo.

Měl na sobě šedé kalhoty a černé tričko. Pásek měl, stejně jako boty, z černé kůže. Byl čerstvě oholený, pomyslela si, když zachytila svěží, citrusovou vůni vody po holení, a dokonale učesaný – prostě ztělesnění schopného a moderního multimilionáře, kterým byl, pomyslela si, a to poznání jako by dýchlo na její srdce chladným dechem.

Protože teprve teď si uvědomila, že vzpomínky na pravého, absolutně nedostupného Rafea Sandersona, si uchová v paměti na celý život. Bude si pamatovat ty pramínky vody, stékající po jeho rozružené tváři, když se vyškrábal na palubu své plachetnice, i jeho sebejistý úsměv, s kterým ji teď přivítal ve dveřích za prosluněného nedělního odpoledne. A tyhle vzpomínky budou navždy to jediné, co jí mohl dát – byli každý z jiného světa, ona se do toho jeho dostala jen hříčkou osudu a za chvíli z něj nadobro zmizí. Možná bylo dnešní setkání jejich poslední.

Otočila se od okna a podala mu tašku. „Oblečení tvé sestry. Je vyprané.“

„Díky.“

Pokynul jí, aby jako první vešla na terasu.

Posadila se za stůl a rozložila si lněný ubrousek na kolenou, která se jí i teď, vsedě, chvěla.

Rafe sundal poklop z porcelánové servírovací mísy a ve vzduchu zavoněly těstoviny se smetanovou omáčkou s bylinkami, garnáty a chřestem.

S požitkem se nadechla a Rafe se usmál: „Naprosto souhlasím – voní to náramně!“

Když však oběma nandal jídlo na talíř a posadil se, rozhostil se v jeho tváři uzavřený, neproniknutelný výraz.

Ale když Maisie zvedla příbor, přešel k věci: „Muž, kterého hledáme – který se za mě vydával – se momentálně nachází na souostroví Tonga v Oceánii. Zítřka tam letím.“

Spustila příbor a vyhrkla: „Takže už mi věříš! Ale – co s tím má co dělat Tonga?“

„Ano, opravdu je v království Tonga. Je to v jižním Pacifiku, kousek na západ od datové čáry.“

Roztřesenou rukou zvedla vidličku. „Co tam proboha dělá?“

Chvilí zamyšleně přezvykoval, pak se opřel o opěradlo. „To teprve zjistím.“

„A kdo je to? Jak jsi ho našel?“

Rafe zaváhal. „To je zatím tajná informace.“

Maisie zvedla bojovně bradu: „Tak moment, dost možná je to člověk, se kterým čekám dítě! Nemůžeš mě odbýt s tím, že je to tajná informace.“

Suše se usmál. „Nechci nic pouštět ven, dokud nebudou fakta spolehlivě ověřená. Ale ujišťuju tě, že pokud to je on, podnikneme příslušné kroky ve tvůj prospěch. Jinými slovy, můžeš to teď nechat na mně.“

Stálo ji to velké přemáhání, ale rozhodla se netlačit. Nikam by to nevedlo. Dokázal se ovládat mnohem lépe než ona, dokázal se prosadit lépe než kdokoli, koho znala, a stejně by nakonec dosáhl svého. Své podezření si musela zatím nechat pro sebe – pokud totiž chtěl toho člověka z nějakého důvodu krýt, nemusel by nakonec vůbec jednat v její prospěch... Ale musela na něj jít oklikou.

„No, to je pokrok,“ řekla s úlevou. „Takže, jak se chceš na Tongu dostat?“

„Soukromým letadlem.“

Protáhla obličej. „A jak tam létají normální smrtelníci?“

Přimhouřenýma, trochu pátravýma očima spočinul na její tváři. „Z Brisbane přes Nadi na Fidži nebo přes Sydney. Spoje však nelátají

denně, takže to může být komplikovaný výlet. Přesedání zabere dost času.“

„Mě ta země odjakživa fascinovala – závidím ti! Trochu mě ale udivuje, že máš čas tam osobně letět,“ nadhodila, zatímco kolečka v její mysli se otáčela jako o závod.

„Zařídím si tam zároveň nějaké obchodní záležitosti. Už jsem tam několikrát byl. Jednou jsem se tam dokonce plavil na *Mary-Lue*. V souostroví Vava'u, to je součást Tongy, je ten nejnádhernější přírodní přístav v jižním Pacifiku.“

„To je úžasné,“ vzdychla nadšeně. „Jaké to bylo?“

Ochotně vyprávěl po zbytek oběda. Popsal jí vulkanické a korálové ostrovy Vava'u i hlavní ostrov království, Tongatapu, s hlavním městem Nukd'alofa. Vyprávěl jí, jak se po ulicích volně potulují prasata a jak lidé ještě stále často nosí tradiční bederní roušky upletené z palmového listí, i když často přes džínsy. O tom, jak v kostelech zpívají úžasné místní sbory, vyhlášené tongánské chóry. Ze všeho nejvíc ho však uchvátila otevřenost místních lidí.

„Bože, já ti tak závidím,“ vzdychla znovu. „Takže, já už tu asi na nic nového nepříjdu, ale ozveš se mi, až se vrátíš?“

„Samozřejmě,“ ujistil ji.

Položila ubrousek na stůl, když ji cosi napadlo: „Jak bych tě mohla zkontaktovat, kdybych potřebovala?“

„Zatímco budu na Tonze, nebude to třeba,“ řekl poněkud rázně.

„Ne, to asi ne. Ale až se vrátíš?“

„Máš číslo mého asistenta, Jacka Hustona. Slibuju ale, že se ozvu sám.“

V tu chvíli mu zazvonil mobil. Omluvil se, vytáhl ho z kapsy kalhot a vstal. Opřel se o zábradlí terasy, bokem k ní.

„Ano, Jacku?“ ozval se do sluchátka. „Máš už letový plán? Fajn. Zamluv mi dvě noci v hotelu Tongan Beach Resort – úterý a středu. Odtud se snadno dostanu všude, kam potřebuju. Tak zatím!“ Zavěsil a vrátil se k ní. „Maisie, jen nerad končím náš oběd tak narychlo, ale mám bohužel další schůzku.“

Bohužel! Ne, nemůžeš se dočkat, až mě setreseš, pomyslela si, ale své emoce bravurně skryla pod nacvičeným úsměvem.

Vstala a nenuceně mu podala ruku. „Díky za oběd. Spoléhám se tedy, že tu záhadu vyřešíš místo mě. A užij si to na Tonze.“

Chvilí trvalo, než odpověděl, protože když vstala, znovu se mimoděk vpil očima do její drobné, tak něžně tvarované postavy ve skořicovém svetříku. Vzpomněl si, jak její tělo příjemně hrálo, když se choulila v jeho posteli v kajutě na *Mary-Lue*... Věděl však, že by na to měl radši co nejdřív zapomenout. A stejně tak by měl vymazat z paměti Mairead, tak jinou, ohromující, nezapomenutelnou. Měl by zapomenout na své bizarní nápady, že s ní by se nikdy nenudil, měl by přestat dumat nad tím, proč si na ni tolikrát vzpomene během dne, když má na práci úplně jiné věci...

Protože pokud se nechá strhnout k nějakému nepředloženému flirtu, jen jí tím zkomplikuje už teď dost komplikovaný život. A pokud by náhodou tenhle ušlechtilý důvod nestačil, mohl si kdykoli připomenout, že čeká dítě s jiným, a to by přece mělo každého muže při smyslech dokonale odradit...

„Rád jsem tě viděl,“ zamumlal. „Nechci se opakovat, ale prosím, dávej na sebe pozor,“ dodal. „Měj se tu dobře.“

Zdálo se jí to, nebo v jeho slovech bylo cosi definitivního? Loučil se s ní navždy, nebo to byla jen její paranoia?

Ne, žádná paranoia, rozhodla se. Vždyť už měl sotva nějaký důvod se s ní scházet. Očistí své jméno, které zneužil jakýsi ubohý podvodníček, a tím pro něj, případ skončí.

Ona zůstane sama a s Rafaelem Sandersonem bude už mít společné právě jen to, že muž, se kterým čeká dítě, si půjčil jeho jméno.

Vkročila s úsměvem do výtahu a ležérně mu zamávala. Ne, nesmí ani tušit, jak moc toužila po tom, aby byl život jiný –

Šla rovnou domů a okamžitě zapnula počítač. Než na obrazovku naskočila domovská stránka jejího internetu, uvědomila si, že s ní lomcuje vztek.

Cestou, když trochu polevila ta paralýza z jeho mužné blízkosti, přestala pochybovat o tom, co se za tou „tajnou informací“ jediné může skrývat – Rafe Sanderson už dobře věděl, kdo ten člověk je, a rozhodl se ho chránit. Jak se to dozvěděl, to jí také bylo čím dál jasnější – musel na seznamu hostů z té svatby objevit jméno, které mu něco říkalo.

Když si k tomu všemu přičetla ještě tu neuvěřitelnou podobu, vycházelo jí jediné možné vysvětlení: byl to jeho příbuzný.

Jaký jiný důvod by mohl mít, aby ho chránil? Jaký důvod mohl být dost naléhavý na to, aby tak zaneprázdněný byznysmen jako on

zničehonic na tři dny změnil své plány a odletěl do Oceánie? Musel to být setsakramentsky dobrý důvod – krýt nějakého povedeného ptáčka a chránit pověst rodiny.

Začala klikat stránkami s informacemi o Tonze. Hotel Tongan Beach Resort byl na Vava'u. Jak se tam ale dostane, aby jí to nepřivedlo na mizinu a aby si to mohla dovolit i časově?

Oči jí málem vypadly z důlků, když našla let z Brisbane na Fidži, na který navazoval přímý let do Vava'u – byl to teprve nedávno zavedený spoj. Oddechla si, ačkoli z ceny se jí trochu protočily panenky. Měla ale úspory na plánovanou dovolenou – nečekala sice, že to bude právě na Tonze a že tam bude stopovat muže, který bude stopovat jiného muže... čím víc fotek z exotického ostrovního království však viděla, tím víc se jí ta představa zamlouvala.

Zamluvila si letenky na nejbližší spoj – do Vava'u se tak mohla dostat druhý den večer. Projela pár stránek s ubytováním a zjistila, že není možné s jednodenním předstihem rezervovat on-line, ale aspoň si zapsala adresu několika levných hostelů v Neiafu, hlavním městě Vava'u.

Její vztek zmizel a na jeho místo nastoupilo vzrušení z cesty a tak trochu šok z toho, čeho se odvážíla. Proboha, nenechala se trochu unést? Vážně poletí na Tongu?

Mávla však nad svými pochybnostmi rukou. Už několik týdnů dělala všechno proto, aby vypátrala otce svého dítěte – vědět, kdo to je, bylo pro ni životně důležité. Teď byla kousek od svého cíle a nemohla dovolit, aby skutečný Rafael Sanderson zametl za svým prohnáním dvojníkem stopy.

Jak mu mohla věřit? Così uvnitř jí říkalo, že *jemu věřit může*, ale odmítla se tím hlasem nechat ukolébat – co o něm koneckonců věděla? Byl svým způsobem stejně neskutečný jako ten první, který ji využil a vzal nohy na ramena... byl to nedostizhý sen a prelud. Ačkoli ta přitažlivost, která vibrovala jejím tělem, však byla velmi, velmi skutečná.

Snad na ni zapůsobil tím pocitem bezpečí, který jí dal, když ji vytáhl z vody a když ji na noc uložil do své postele, aby si ve svém náměsícnictví neublížila?

Snad pocit důvěrnosti umocňovala zkušenost, že kromě lékařů to byl jediný člověk na světě, který věděl, že čeká dítě?

Aspoň někdo, kdo jí říkal, ať na sebe dává pozor? Někdo, kdo ji znal půl dne, a přesto poznal, jak moc nechce o to dítě přijít? Nebylo divu, že k němu cítila aspoň *něco*...

Na druhou stranu o něm skoro nic nevěděla a teď na něj navíc měla vztek. Co když ten podvodník, vystupující pod jeho jménem, byl ženatý? Pokud ano – a pokud to opravdu *byl* příbuzný Rafea Sandersona – udělají jistě všechno proto, aby otcovství ututlali, a jí nezbude ani to jméno na rodném listu. Jejich ohromné bohatství jim dávalo prakticky neomezenou moc – nikde by se nedovolala práva.

Pojede do Tongy, protože její dítě si zaslouží vědět, kdo je zplodil. Od Rafea Sandersona potřebovala jen zjistit, kdo to je – nic víc od něj už nebude očekávat a nenechá si poplést hlavu těmi marnými nadějemi, které v ní probouzel.

V noci si sbalila zavazadlo.

Cestovala vždy velmi organizovaně – nalehko, ale vždy si dobře rozmyslela, co by mohla nutně potřebovat.

Nakonec vytáhla z taštičky na šperky zlatý pečetní prsten po matce. Používala ho jako talisman pro štěstí a když byla na cestách, otočila ho někdy pečetí dovnitř, takže vypadal jako snubní prsten. Což byla aspoň v některých krajích účinná ochrana před muži na lovu turistek.

Bůhvíproč si ho před cestou do Tongy nasadila rovnou na prsteníček levé ruky...

PÁTÁ KAPITOLA

Maisie si malého letadla všimla, už když celá polámaná vystupovala z letadla v Lupepau'u, na hlavním ostrově souostroví Vava'u.

Ale už se šelo a tak nemohla přechíst logo. Především vůbec nečekala, že by se s Rafem Sandersonem mohla setkat dřív než následujícího dne – nemohla tušit, že svou rezervaci v hotelu Tongan Beach Resort rozšířil i o pondělní noc.

Proto málem dostala infarkt, když jí kdosi poklepal po rameni a známý hlas ji oslovil jménem.

Měl na sobě žluté tričko a khaki kalhoty, mužný a sexy jako vždy, ale ten hněv v jeho očích jí naháněl hrůzu.

Prohlížel si ji od hlavy k patě, její pomačkané džínsy, růžovou blůzku a sáčko, vlasy stažené v ohonu, který byl po dlouhé cestě už dost pochroumaný. Přes rameno měla přehozenou tašku a svůj ruksak vezla na vozíku.

„Co tady sakra děláš?“

„Já... já,“ zakoktala a ztěžka polkla. „Mám zrovna takové právo tu být, jako ty.“

„Vždyť jsem ti říkal, že to zařídím,“ sykl našťvaně.

„No právě – mám strach z *toho*, jak to hodláš zařídit!“ Ve frontě před ní se vytvořila mezera a Maisie rychle popojela.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se příkře.

„Jen to, že otce mého dítěte zřejmě znáš a dost možná se ho snažíš krýt!“

Nepopřel to. Jen přimhouřil oči. „Jak jsi na to přišla?“

„Nejsem tak hloupá!“ Z jejích očí vyšlehly blesky. „Nenechám se vystrčit ze hry, zatímco vy si tu domluvíte – bůhvíco!“

„Skončila jsi?“ zeptal se uhlazeně. „Pokud ano, tak popojed' k odbavovacímu pultu.“

S leknutím si všimla, že si zase nechala utéct frontu a celní úředník čeká jen na ni. Podala mu vyplněný vstupní formulář a celník ji zdvořile požádal, aby otevřela batoh. Následovala veřejná prohlídka jejích osobních věcí, včetně její oblíbené zelené podprsenky a kalhotek s kytičkami. Rafeovi, který stál celou dobu vedle ní, se úporně vyhýbala pohledem, ale její rudá barva byla dostatečně výmluvná.

Zatímco si horečně skládala věci zpátky do batohu, proplul Rafe přepážkou, aniž by vůbec musel vytáhnout pas – všichni ho vítali jako dávno ztraceného přítele. Tiše zaklela.

„No tak, Maisie, byla to jen rutinní prohlídka. Dej mi ten batoh.“ Přehodil si ho přes rameno.

„Jedu do hostelu Backpacker's,“ řekla rázně, „a dostanu se tam sama.“

„Máš rezervaci?“

„Ne, ale –“

„Čeká mě tu auto,“ přerušil ji, „a tvůj hostel je při cestě. Bylo by hloupé, abychom tě nesvezli.“ V tu chvíli se objevil úsměvy hýčící domorodec s cedulí s nápisem Sanderson a představil se Rafeovi jako jeho řidič.

„Vítejte zpátky, Rafe!“ pozdravil ho nadšeně. Když se obrátil k Maisii, jeho pohled neomylně sklouzl na prsten po matce, který měla na prsteníčku levé ruky, otočený tak, že byl vidět jen zlatý kroužek.

Rafe, který sledoval jeho pohled, tázvavě zvedl na Maisii obočí, řidič však nebyl tak rezervovaný: „Tak tohle je paní Sandersonová?“ zvolal zvesela. „Vítejte, madam – je mi opravdovým potěšením. Já jsem James.“ Nabídl jí ruku.

„Na Tonze preferuji křestní jména,“ pošeptal jí Rafe.

„Já – já,“ zakoktala a stiskla mu ruku, „já jsem Maisie, Jamesi. Těší mě, ale –“

„Teď vás zavezu do hotelu, paní,“ přerušil ji blaženě. „Auto je připravené. Tudy!“ Vzal od Rafea její batoh.

„Udělej něco!“ sykla naléhavě na Rafea.

„Jamesi?“ nadhodil Rafe a odmlčel se. „Jaká je momentálně situace s ubytováním na Vava'u?“

James se k němu obrátil. „Díky té přímé lince z Fidži a skvělé sezóně pro velrybářskou turistiku je všude plno. Backpacker's Hostel

praská ve švech a pokud vím, je to podobné po celém Neiafu! Máte štěstí, že máte rezervaci!“

Cestu do Neiafu protrpěla. Nastoupila na zadní sedadlo a čekala, že Rafe ji bude následovat, ten však nasedl na sedadlo spolujezdce a dal se do klábosení s Jamesem.

Zatímco projížděli zšeřelou krajinou, její panika stoupala. Jak se proboha dostane z téhle bryndy? Měla Jamesovi poklepat na rameno a s úsměvem říct, že je naprosto vedle?

Několikrát se na to zhluboka nadechla, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Navíc, co když už nikde nebude volný pokoj? To by byla noční můra! Byla sice ostřílená cestovatelka, ale vyhlídky na nocleh na lavičce v parku v úplně neznámé zemi, kterou ještě ani neviděla za denního světla, ji nijak nelákaly.

Pak zahnuli do Neiafu. Protože jeli nanejvýš čtyřicítkou, měla čas přečíst si všechny ty cedule s nápisem OBSAZENO, které jak houby po dešti vyrostly před hotýlky a penziony po celém městě. Ta první, které si všimla, patřila právě jejímu vyhlédnutému hostelu.

Kousla se do rtu a zaposlouchala se do konverzace na předním sedadle. James Rafeovi vysvětloval, že Tongan Beach Resort má nového ředitele, ale většina personálu zůstala.

„Vaše velká novinka,“ dodal rozjařeně a otočil se k Maisie, „udělá všem ohromnou radost!“

Nevěděla, zda se má vsáknout do sedadla nebo vyskočit za jízdy. Jejich vůz se neúprosně blížil k hotelovému areálu.

„Jsou tu samostatné postele,“ konstatoval Rafe, když vešli do bungalovu s terasou, který jim byl přidělen.

Zastavila se u jedné z nich a rezignovaně spustila tašku z ramene. Nějak přežila tu „ohromnou radost“, se kterou ji personál přivítal – nikoho nezarážilo, že rezervace byla jen na jedno jméno. Ztěžka vstřebávala informaci, že Tongan Beach Resort je naprosto obsazený. Přetrpěla i ponižující scénu, kdy zaměstnanci zděšeně zjistili, že jediný volný pokoj má oddělené postele. Okamžitě se nabídl, že jim ho vymění s jinými hosty, Rafe však odmítl.

Rozhlédla se. Za jiných okolností by ji pokoj nadchl – stěny měly příjemnou meruňkovou barvu a navíc byly do výšky ramen obložené tápou, rohoží z kůry, omalovanou domorodými motivy.

Na zemi byly dlaždice, uprostřed místnosti stála proutěná křesílka a stolek se skleněnou deskou, na postelích čekaly nadýchané bílé ručníky zdobené ibiškovým květem.

„Aspoň tak,“ přikývla vyčerpaně.

Přešel k ní. „Nic jiného se nedalo dělat, Maisie.“

Nervózně tiskla propletené ruce a Rafeův pohled spočinul na jejím zlatém prstýnku po matce.

„Mimochodem, proč vlastně nosíš snubní prsten?“

„Není snubní,“ vydechla bezmocně a ukázala mu pečeť, skrytou z druhé strany. „Když cestuju, snažím se, aby tak vypadal, ale teď mi ani nedošlo, že ho mám na levé ruce.“

Strčil ruce do kapes. „Za daných okolností – s ohledem na zdejší mravy – je to možná nakonec šťastná náhoda.“

„Podívej, tuhle frašku musíme co nejdřív nějak utnout –“

„Maisie,“ vyslal k ní tvrdý pohled, „možná bys měla víc uvažovat, než do něčeho skočíš po hlavě. Už takhle je to dost komplikované.“

„Ale –“

„Žádné ale,“ umlčel ji. „Není to moje vina, že je všude plno. Co jsem měl dělat? Nechat tě na parkovišti?“

Kousla se do rtu. „To ne – a děkuju, vážně nevím, co bych si počala... ale předstírat, že jsme manželé, je příliš.“

„Už se s tím nedá nic dělat,“ řekl rázně. „Kromě toho jsme tu jen na pár dnů, dokud – dokud nevyřeším, kvůli čemu jsem přijel. A navíc,“ dodal s triumfálním úsměvem, „už jsme spolu jednu noc strávili.“ Vychutnával si její rozpačitou tvář. „Schoulila ses vedle mě do klubíčka jako spokojená kočka, ale kromě toho jsi tu noc přežila bez úhony!“

„Neschoulila!“

„Ale ano, schoulila,“ opakoval.

Cítila, jak rudne. „No dobře, ale to jsem spala...“

Usmál se o něco laskavěji. „Víš co? Co kdyby sis dala sprchu a já zatím objednáám večeři. Je něco, co nejíš?“ Zakroutila hlavou. Pohlédla na hodinky.

„Máme čas, ale moc dlouho tam nebud'.“ Maisie oknem sledovala, jak odchází po cestičce k hlavní budově. Pak rázně zatáhla závěsy.

Moderní koupelna byla od podlahy do stropu bílá a voda ve sprše byla horká, až z ní šla pára. Když se z ní Maisie vynořila, růžová a osvěžená, viděla svět v trochu veselejších barvách. Natáhla si čisté

džínsy – své nejlepší – a černé tílko se stříbrným vzorem. Obula si sandály a vysušila ručníkem vlasy, které si pak jen prohrábla prsty.

Na okamžik zaváhala nad toaletní taštičkou, než se rozhodla pro průsvitný lesk na rty, stříbrné stíny a černou řasenku. Když skončila, uvědomila si, že má hlad jako vlk. Pokud tedy musela u večere hrát manželku pana Sandersona, nezbývalo jí než zatnout zuby a podat co nejlepší herecký výkon.

Cestou se zastavila pár kroků od terasy. Po příjezdu byla tak rozčilená, že vůbec nestihla vnímat okolí. Teď se zatajeným dechem vstřebávala podivuhodnou atmosféru zátoky, ozářené světlem úplňku. Štíhlé palmy, bílá pláž takřka za humny, písčité cestičky lemované záhonky lilí a jídelna se střešou z palmových listů, s okny otevřenými do teplé noci. Světlo svíček, které se odráželo v nablýskaných sklenkách... a hlavně ta lahodná vůně, linoucí se zevnitř.

Rafe na ni čekal u stolku pro dva. Popíjel už červené víno, zatímco na ni čekal džbánec domácí citronády.

Vstal, aby jí podržel židli. „Objednal jsem nám steaky s houbovou omáčkou. Vyhovuje?“ zeptal se.

Provinile se usmála: „Klidně bych snědla celou krávu.“

Zasmál se a Maisie se rozhlédla po místnosti. Večeřely tam už jen tři další páry. „Je to tu moc hezké,“ zamumlala.

„Ano,“ souhlasil.

Znejistěla, když si uvědomila, jak rychle v tom romantickém prostředí odplovává její vztek a jak se její dřímající, zrádné touhy, zase probouzejí k životu.

Aby utekla k zdvořilé konverzaci, řekla to první, co jí přišlo na jazyk: „Hraješ na nějaký nástroj?“

Zakroutil hlavou. „Ne, ale nemám špatný sluch. Smysl pro rytmus mi snad taky nechybí, jsem slušný tanečník. Nicméně, v hudebním talentu máš proti mně nepochybně náskok, Maisie.“

Pobaveně se zasmála. „Jen malý. Ale i tak je to milé!“

Zamyšleně si třel bradu. „Takže ty bys proti mně ráda měla v něčem náskok?“

„Ano!“

„A proč?“

„To snad není tak těžké pochopit,“ zavržela se rozpačitě. „Ráda bych jen, abys ve mně viděl něco víc než nezodpovědnou naivku,

která se dostane do maléru s prvním, kdo jí přijde do cesty, vrhá se do moře a pak přiletí bez rezervace na úplně obsazený ostrov...“ Nejistě k němu vzhlédl. „Chtěla bych, abys uznal, že mám právo tu být a vědět, na čem jsem.“

Vzdychl. „Přijela jsi mi dát lekci?“

Sevřela zamýšleně rty. „Byla jsem dost naštvaná, když jsi mě v Brisbane odbyl s tou, tajnou informací.“

Podrbal se na kořeni nosu. „Mělo mi dojít, že mi to neprojde,“ přiznal po chvíli. „Nejen že jsem tě viděl přes tu palubu skočit... dokonce jsem tě sám vylovil. Omlouvám se, nebylo to fér.“

Tvářila se trochu skepticky. „Myslíš to vážně?“

V jeho očích se roztančily jiskřičky smíchu. „Mám se zaklínat u všech ráhen a kosatek? Jako by se stalo!“

V tu chvíli jim přinesli jídlo. Zavřela oči a nasála vůni, která k ní stoupala z talíře. „Čichám, čichám večeři!“

Pohlédl jí do očí, jakmile je otevřela. „Máš radost?“

„Slabé slovo! Vlastně bys měl vědět, že se nedokážu na nikoho zlobit, když mně přinesou takovéhle dobroty.“

Zasmál se. „To si budu pamatovat – třeba se to ještě někdy bude hodit. Dobrou chuť.“

Brzy se konverzace nenuceně rozproudila. Rafe chtěl vědět víc o jejích rodičích a ona mu vyprávěla o svém dětství, o stěhování po vojenských základnách a o tom idylickém, předčasně ukončeném období, když šel její otec do penze a oni koupili domek v Brisbane. Když došla k místu, kdy zahynuli při nehodě, ztichla.

V duchu se ptala, proč mu najednou tak důvěřuje – vždyť jí ještě neřekl nic o tom muži, za kterým sem oba přijeli... doufala však, že se to dozví a nechtěla si kazit večeři.

Nad dezertem však už stěží potlačila zívnutí.

„A je to tady,“ řekl se škádlivým úsměvem.

„Co je tady?“ zeptala se nechápavě.

„Zase se potřebuješ schoulit jako kočka.“

„Přiznávám, že pokud si zrovna nevyrazím na náměsíčnickou procházku, tak v noci docela ráda spím,“ řekla žertem, a když se zamračil, pokračovala: „Neboj se, opravdu se to stává jen jednou za čas. Dnes ti žádné nebezpečí nehrozí.“

Krátce se usmál a Maisie cítila, jak se do atmosféry vkradlo zvláštní napětí. Šedýma očima spočíval tajemně na její tváři. Proboha,

jak to, že si Maisie vůbec nevšimla, jak její příchod do jídelny zapůsobil na ostatní hosty?

To neviděla, jak si ji všichni se zájmem prohlíželi?

Asi netušila, jak jí tenoučké černé tílko slušelo, jak měděná hříva jejích vlasů rozzářila celou místnost, jak její půvabná tvář s nenápadným mejkapem nutila každého, aby se na ni díval alespoň o zlomek vteřiny déle, než by se slušelo. Byla žádoucí žena a teď, na začátku druhého trimestru, doslova kvetla.

Netušila, jak smutnou ironii slyšel v jejích slovech o tom, že *mu žádné nebezpečí nehrozí*. Nebezpečí mu hrozilo naprosto kritické – chtěl nechtě si musel přiznat, že v něm vzbuzuje mnohem víc než jen ušlechtilé, rytířské sklony... Strávit noc v jednom pokoji s ní budou muka. Chtěl ji vedle sebe, chtěl zabořit prsty do jejích vlasů a hníst měkké oblíny jejího těla. Chtěl v jejích zelených očích vidět touhu, chtěl, aby se v jeho vášnivém objetí rozehrála jako nástroj... Na ten by určitě hrát uměl.

Neklidně si poposedl.

„Co jsem zase provedla?“

Probral se a pohlédl na ni – úkosem ho pozorovala.

Odkáslal si. „Nic! Ale mám návrh: rád bych si dal ještě na baru skleničku, zatímco ty se půjdeš uložit do postele.“

Zmateně zamrkala – tak tohle byla studená sprcha. Na okamžik zavřela oči a v duchu si vynadala za své směšné představy. Vždyť navrhl jen to, co bylo pro dva lidi v jejich situaci nejlogičtější! Tak proč měla pocit, jako by jí přibouchl dveře před nosem?

Složila ubrousek a položila ho na stůl.

„Dobrý nápad. Mimochodem, nechci být dotěrná, ale kdy mi hodláš prozradit – víš co myslím? Doufám, že už to není, přísně tajné?“

Následovala prázdná, chladná odmlka. „Zítra, Maisie. Dobrou noc. Dobře se vyspi.“ Vstal od stolu.

Nemohla než udělat to samé. Zamumlala pozdrav na dobrou noc a zamířila zpátky do pokoje. Zastavila však znovu na cestičce a pohlédla na měsíc... pocit samoty byl uprostřed té romantické scenerie ještě drtivější.

Asi hodinu se převalovala v posteli, neslyšela ho však přijít. Přemítala, co si asi pomyslí personál... že není moc horlivý manžel? Proboha, jak absurdní si tímhle lámat hlavu!

Měla přece jiné starosti: vyrazila na tenhle výlet tak trochu jako na křižáckou výpravu – dobýt otcovství pro své dítě. A Rafe se ji už jednou pokusil vyšachovat ze hry.

Pak ale v jeho odzbrojující společnosti málem zapomněla, proč je tady... ještě že ji vrátil do reality!

Proboha, všiml si snad, jak na něj zbožně zírá? Poznal na ní, že je další z desítek jeho fanynek? Údésné pomýšlení!

Horší než stud však byla ta pronikavá samota, kterou cítila až do morku kostí, když stála ve světle úplňku, sama uprostřed ráje, kde se vůně moře mísila s vůní lilíí.

Copak už nikdy nevyžene Rafea Sandersona z hlavy? Snad se do něj, proboha, nezamilovala?! Ne, tak daleko to ještě nezašlo, ujišťovala se... Usnula až po dlouhém převalování v posteli.

Když se ráno vzbudila, uvědomila si, že ho vůbec neslyšela přijít. Jeho postel byla prázdná, ale nejspíš tam spal, protože deka byla odhrnutá. Na polštáři našla lístek papíru:

Musel jsem naléhavě odjet. Vráťím se až zítra ráno. Přihlásil jsem tě na výlet za velrybami – užij si to! Jestli všechno klapne, zítra odjíždíme.

Rafe

Dosedla těžkopádně na jeho postel a zavřela oči. Vzpomněla si na včerejší večer, na to, jak se nechala unést živou konverzací... a teď tohle.

Už zase couval. Mohl snad mluvit zřetelněji? Bylo nad slunce jasné, že s ní nechce mít nic společného.

ŠESTÁ KAPITOLA

V pět odpoledne se Maisie vrátila z výletu za velrybami v mnohem lepším rozpoložení, než když vyplouvali.

Navzdory svým steskům se totiž nemohla trápit v tak krásný den jen pár metrů od nádherných tvorů, mezi nimiž byla i matka s nedávno narozeným mládětem. Souostroví Vava'u bylo totiž na trase každoroční migrace velryb z Antarktidy.

Vzdychla lítostí, když se několik zdatných plavců rozhodlo přiblížit k obrům – nejradši by šla s nimi.

„Jsem těhotná,“ řekla průvodkyni, „tak bych asi neměla.“

„Někdy je nutné se rychle vyškrábat zpátky na loď,“ přikývla dívka. „Můžete si ale prohlédnout Vlaštovčí jeskyně.“

Velrybí mládě se snažilo napodobovat všechno, co dělali dospělí. Maisii se svíralo hrdlo dojetím a všimla si, že její spoleceustující jsou na tom podobně.

Nevšimla si však mezi těmi cvakajícími fotoaparáty, že jeden z objektivů míří častěji na ni než na velryby. A nevěděla, že mladík, který předchozího večera odešel z jídelny chvíli před nimi, slyšel, jak říká průvodkyni, že je těhotná.

Po setkání s velrybami propluli kolem několika ostrůvků, naobědvali se na pláži a nakonec se s brýlemi a šnorchly vydali do úžasných Vlaštovčích jeskyní.

K večeru je loď vysadila u mola nedaleko hotelu a ona se vracela k bungalovu v povznesené náladě. Cestou se s rozkoší zastavila v malebných zátiších areálu – musela obdivovat „Stromovou chýši“ na sloupech na okraji pláže, kde si mohli hosté objednat večeři ve dvou. Znovu si ale vzpomněla, že je tu jediná bez partnera – všude kolem se promenovaly šťastné páry, a ona neměla komu vyprávět své zážitky.

Zkroušeně za sebou zavřela dveře do pokoje a oťřela si slzy, které jí vhrkly do očí, když uviděla Rafea, nataženého na posteli s rukama pod hlavou.

Leknutím a upustila kabelku.

„Co tu děláš!“ zajíkla se.

Posadil se. „Odpočívám. Co se děje?“

„Nic...“ vykoktala. „Jen jsem celá od písku a soli, asi se mi dostala do očí. Musím se osprchovat.“

Vstal a popošel k ní, aby jí pohlédl do tváře. „Vypadáš, jako bys plakala... Jak ses měla na výletu?“

Úsměv se jí vrátil: „Báječně! I když jsem nešla plavat s velrybami –“

„Tvůj doktor by měl radost,“ pochválil ji škádlivě.

„Bylo to ale skvělé!“ Odmlčela se. „Nepsal jsi ale, že se vrátíš až zítra?“

„Změna plánu,“ prohlásil trochu tajemně. „Víš co, tak co kdyby ses teď osprchovala? A máš velký hlad?“

„Ani ne, vydržím do večere, ale potřebuju sprchu –“

„Dobrá, počkám zatím venku,“ přerušil ji.

Maisie si oblékla khaki šortky a světle žlutou blůzku. Vlasy si svázala do ohonu a vklouzla do dřevěných sandálů.

Když vyšla na terasu, Rafe vstal. „Pojďme na malou procházku,“ zamumlal.

Překvapeně zvedla obočí, ale ráda se přidala k jeho boku.

Zamířili k hlavnímu vchodu. Na jedné straně od brány byl plot, vinoucí se křovinatým svahem, z druhé strany byl areál ohraničený pobřežní hrází. Na konci hráze byl malý altánek s dřevěnými lavicemi.

Když dorazili k bráně, vystoupil z auta u vchodu nějaký muž – a jakmile ho Maisie uviděla, ztuhla, jako by do ní udeřil hrom. Rafe na ni zkoumavě upřel oči. Zbledla jako stěna, její rty se pohybovaly, ale nevydaly hlásku. Zavřela oči, jako by se chtěla přesvědčit, zda se jí to jen nezdá.

„R-Rafe?“ vypravila ze sebe roztřeseně.

„Ne, to je můj bratranec, Tim Dixon,“ řekl Rafe a vzal ji za loket, protože vypadala, že by mohla omdlít. „Maisie, co kdybyste si s Timem promluvili třeba támhle v altánku? Nechám vás o samotě. Ale na večeri jsem zamluvil, Stromovou chýši – pak to můžeme probrat spolu.“ Otočil se a odešel.

Celé to setkání trvalo jen pár minut. Zanedlouho stála Maisie zas sama na pláži a nepřítomně zírala do vln. Tim Dixon jako by svému

bratřenci z oka vypadl. Nezapíral, že se za něj vydával. Když o něm mluvil, cítila z jeho hlasu zášť.

Ale proč to dělal, chtěla vědět?

Pokrčil rameny a prohlásil, že Rafe měl v životě mnohem víc, než si zasloužil – na jeho úkor. Zdědil prý spoustu majetku, který měl po právu připadnout jemu. S šarmantním úsměvem dodal, jak ho pobavilo, že narazil snad na jedinou ženu v Brisbane, která o Rafaelu Sandersonovi neslyšela.

Maisii to nepřipadalo zábavné. Poslouchala jako opářená.

Tom nezapomněl zdůraznit, že jí nemá co nabídnout – nemá prý nic než dluhy a právě proto teď pracoval na Tonze jako instruktor potápění. Slíbil však, že uzná otcovství dítěte.

Maisie bez zájmu registrovala jeho mužný vzhled – vlasy zesvětlené sluncem, opálené svaly, úsměv, kterým jí tenkrát popletl hlavu – teď však jeho šarm prohlédla jako bezcenné pozlátka a pod ním uviděla nevyrovnaného, nezralého mladíka, který se sotva dokázal postarat o sebe – a navíc sobce, který si nepřipouštěl, jaký vliv má jeho jednání na ostatní.

Nechala si pro sebe, co si o něm myslí – nevmetla mu do tváře žádné z těch výčitek a obvinění, které se jí za bezesných nocí honily hlavou. Nestál jí za to.

Řekla jen, že o výživné se s ním soudit nebude, a v tu chvíli ji šokoval sdělením, že Rafe jí vyplatí odstupné.

„Ale vždyť ho nenávidíš?“ zvolala nechápavě.

Mlčky přikývl.

To bylo příliš. Vstala a odklopýtala pryč. Měl ještě tu drzost, že za ní zavolal: „Takže jsme si kvit, Maisie?“

„Ano! Ale teď už zmiz!“

Proto tak dlouho stála na pláži – sundala sandály a prsty se zabořila do vyhřátého písku. Dotek země ji uklidňoval.

Bylo jí, jako by dosud měla klapky na očích. Jak jí ten člověk mohl učarovat?

Když se trochu uklidnila, vydala se zpátky k bungalovu, ale z jídelny vyšla číšnice a řekla jí, že Rafe na ni čeká ve „Stromové chýši“, kde mají prostřeno k večeři.

Bylo bezvětří, plamínky svíček v domku na sloupcích se téměř nepohnuly a vlnky jen líně pleskaly o pobřeží.

Rafe, převlečený do džínsů a modré košile, vstal, když vešla. Když viděl její popelavou tvář, nalil jí víno.

„Nemůžu pít,“ zamumlala.

„Ale jdi. Deci bílého ti neuškodí.“ Podal jí sklenku. „Promiň, že to muselo proběhnout takhle – ale chtěl jsem, abys měla jistotu, že před tebou nic neskrývám.“

„Rozumím.“ Otrěla hřbetem ruky stružky slz, které jí stékaly po tvářích. Pak na něj pohlédla. „Jak jsi ho vypátral?“

Uhnul očima. „Tima jsem podezíral od začátku. Lidé si nás často pletou. A má vůči mně své výhrady.“

„Ale proč jsi mi to –“

„Maisie,“ přerušil ji, „nevěděl jsem to jistě.“

„Jak jsi ho přesvědčil, aby uznal otcovství?“ zeptala se.

„Čím méně toho budeš vědět, tím líp pro tebe – věř mi,“ řekl a promnul si zamyšleně tvář. „Takže, co milého ti řekl?“

„Řekl –“ zarazila se, když slyšela, jak po schodech stoupá číšnice. Přinesla první chod, chřestovou polévku.

„Ano?“ pobídl ji Rafe, jakmile se zase octli sami.

„Řekl, že má dobrý důvod tě nenávidět. Že jsi zdědil majetek, který měl připadnout jemu, že vyrůstal ve tvém stínu a neměl šanci se prosadit.“

Rafe zvedl lžíci. „To nebyla moje vina. Timův otec, bratr mé matky, by za normálních okolností zdědil celý majetek Dixonů. Rozkmotřil se ale se svým otcem – mým dědečkem – když ho nachytali při zpronevěře a mnoha dalších nekalostech – děda ho vydědil. Půda i firmy pak připadly mé matce jakožto nejstaršímu dítěti, protože kromě Timova otce to byla samá děvčata. Jez, Maisie.“

Odlomila kousek žemle a ochutnala polévku. Byla vynikající, ale ona stěží dokázala pozřít sousto.

„A potom,“ pokračoval Rafe, „Timův otec, můj strýc, zahynul při nehodě s padákem. To bylo Timovi asi šest. Moje máma se nad Timem a jeho matkou slitovala a dala jim šanci vrátit se do rodiny – to už byl děda po smrti. Timovi platila školné až po univerzitu, založila mu i svěřenecký fond. Společně jsme jezdili na prázdniny do Karoo.“

„Tys nevěděl, že tě nesnáší?“ zeptala se Maisie.

Pohlédl ven, na mořskou hladinu. „Nedával dlouho nic najevo. Až když mi zemřela matka – to nám bylo kolem pětadvaceti – se zničehonic vytasil s tím, že se se mnou bude soudit o dědictví.“

Maisie odstrčila talíř a upila doušek vína.

„Dohodl jsem se s ním na mimosoudním vyrovnání,“ pokračoval Rafe. „Neměl by sice šanci soud vyhrát – už proto, že můj otec, coby majitel *Sanderson Minerals*, investoval hodně peněz, aby Dixony zachránil před krachem v době sucha a poklesu cen vlny.“

Dojedl, zvedl sklenku a zamyšleně pohlédl do jiskřivé tekutiny.

„Dohodli jsme se s Timem, že mu vyplatíme odstupné za podmínky, že se vzdá jakýchkoli dalších požadavků.“ Rafe se odmlčel. „Je smutné, že podle všeho už utratil nejen to, ale i peníze ze svého fondu.“

Maisii vhrkly do očí slzy, které se ve světle svíček třpytily jako drahokamy. „Ale – nemohl to mít lehké,“ poznamenala.

Rafe ji zamyšleně sledoval. Byla snad do jeho bratrance ještě stále zamilovaná?

„Chceš tím říct, že mu odpouštíš a chtěla bys ho zpátky?“

„Vůbec ne!“ Rázně zakroutila hlavou.

„Znělo to, jako bys ho litovala,“ namítl.

„Je to vlastně ubožák,“ pokrčila rameny, „a neomlouvám, jak se k tobě choval... ale asi to měl těžké, bez otce...“

Navzdory svému vzteku pro něj Maisie usilovně hledala nějaké polehčující okolnosti... Byl přece jen otcem jejího dítěte a chtěla na něm najít aspoň něco dobrého, aby na něj nemusela vzpomínat s naprostým pohrdáním. Její dítě ponese jeho geny, ať se jí to líbí, nebo ne. Vysvětlovat to Rafeovi by však bylo příliš složité.

Vzdychla. „Už je to za mnou.“

„Tim Dixon,“ řekl Rafe zvolna, „dokáže být neodolatelný – dokud ho člověk nepozná blíž.“

„To já vím,“ zašeptala.

Druhý chod, rybu na bylinkách s rýží, už si Maisie dokázala vychutnat i s trochou společenské konverzace.

„Takže naše vyšetřování dospělo do zdárného konce,“ poznamenala žertovně, ale vzápětí ji bodlo u srdce, když si uvědomila, co to pro ni znamená.

„Maisie...“ Zdálo se, že jí chce něco důležitého říct, ale vzápětí se zarazil, jako by si to rozmyslel.

Přejela pohledem po jeho krásné tváři, ztemnělé stíny večera. Cítila, že je ponořený hluboko v myšlenkách. Jeho krása měla jiskru –

jeho oči prozrazovaly inteligenci, jeho smích byl nakažlivý... ale zároveň byl Rafe nepřístupný.

Sklouzla o něco níž, na jeho široká ramena a štíhlé, silné paže – a srdce se jí sevřelo, protože nevěděla, jak dlouho ještě se na něm bude moct pást očima.

Nebyla žena, o jakou by mohl stát – i kdyby ho snad něčím zaujala, jak by mohl zapomenout, že čeká dítě s jiným? Navíc s mužem, který ho nenáviděl a strojí proti němu intriky?

Jak ironické, že se Rafe dotkl jakési citlivé struny v jejím nitru, v hlubinách, do kterých Tim Dixon nikdy nepronikl!

„Maisie,“ řekl trochu lehčím tónem, jako by si rozmyslel, co chtěl původně říct, „kde budeš bydlet? Stále chceš prodat ten dům po rodičích?“

Odpověděla bez dlouhého rozmýšlení: „Strašně ráda bych v něm zůstala. Je plný těch nejkrásnějších vzpomínek... ale sentiment si nemůžu dovolit,“ vzdychla. „Až ho prodám, najmu si nějaký byt, kam se vejde klavír, a budu dávat hodiny.“

Pečlivě rozkrojil rybu a vyndal kost.

„Zařídím, abys tam mohla zůstat.“

Polil ji stud, když si vzpomněla na slova Tima Dixona o „odstupném“. Musela položit příbor.

„Nechci žádné almužny, a už vůbec ne od tebe!“ vyhrkla.

„Už vůbec ne ode mě?“ Zvedl tázavě obočí.

„Já – já...“ zakoktala se.

„Proč ne ode mě, Maisie?“ opakoval a jeho pohled ji držel v šachu.

„Protože na všechno potřebuju zapomenout a začít znova –“

„A kdo ti brání začít znova?“ namítl.

Ztěžka polkla. „Je to těžké vysvětlit, ale radši bych se o sebe postarala sama. V každém případě si vážím tvé snahy –“

„Maisie, tvoje dítě bude, ať se ti to líbí nebo ne, patřit do rodu Dixonů,“ přerušil ji trochu netrpělivě.

„Co – co tím chceš říct?“ vypravila ze sebe.

„S výjimkou Tima,“ pokračoval, „nejme lidi, kteří by jen tak vypouštěli svoje děti do světa a ponechávali je neznámému osudu.“

„Jakému neznámému osudu?“ vybuchla. „O svoje dítě se postarám!“

Zvedl dlaň. „Tak jsem to nemyslel – nemám pochyby, že budeš schopná matka. Ale copak to pro ženu v tvé situaci není vítaná zpráva, že jí někdo vypomůže?“

Nevěděla, co říct. Ano, za jiných okolností by takovou zprávu velmi, velmi vítala... Ale pokud to znamenalo, že zůstane v častém kontaktu s tímhle mužem, na kterého bude i tak těžké zapomenout... proč si komplikovat život?

„Nedokážu o tom teď přemýšlet,“ vymluvila se. „Zítra se vrátím domů a počkám, až se všechno trochu usadí...“

Zlehka se usmál. „Dobrý nápad. Můžeš letět se mnou.“

„Mám ale zpáteční letenku –“

„Maisie,“ pokáral ji, „nemohla bys mi udělat tu radost a aspoň jednou prostě souhlasit?“

Povolila. „Tak dobrá... aspoň poletím bez přestupů. Ještě jsem celá utrmácená z té cesty sem.“ Zívla.

„Je vidět, že jsi unavená,“ poznamenal. „Možná bys měla jít spát, já si tu dám ještě skleničku.“

Při představě další noci v jednom pokoji znervózněla, a Rafe si toho nejspíš všiml.

„Pokoj vedle se dnes uvolnil. Už jsem si ho zamluvil.“

„Ale... jak to bude vypadat? Nebo jsi jim snad vysvětlil, že žádní manželé nejsme?“

Ironicky se usmál. „Ne, to jsem jim neřekl – řekl jsem nicméně, že potřebuju pozdě večer pracovat a nechci tě rušit. Je to v pořádku?“

„Tak dobrá,“ vzdychla a za chvíli vstala od stolu, protože oči se jí zavíraly.

Rafe si ještě chvíli sám ve „Stromové chýši“ rovnal v hlavě události dne. Například to, jak Tim Dixon chladnokrevně přiznal, že když už si ho lidé s jeho úspěšnějším bratrancem pletli – což se stalo i na té svatbě, kde si všiml Mairead Wallisové – chtěl z toho něco vytežít. Přinejmenším sbalit pár ženských.

Že Maisii přivedl do jiného stavu, byla jen taková malá nehoda, vysvětlil. Nikdo mu nemohl nic vyčítat – proboha, kolik panen hned napoprvé otěhotní!

Nakonec přišlo dojemné doznání, že ji Tim vůbec nechtěl opustit – ačkoli se rozhodně nechystal si ji vzít, jak sliboval – ale několik z jeho věřitelů se chystalo ho zažalovat a útěk byla jediná možnost, jak se

zachránit před vězením. Tonžské království bylo dost daleko a spolupráce s cizími úřady tu jistě nebyla nejsvižnější...

Rafe měl chuť připomenout mu to odstupné, které mu vyplatil v mimosoudním vyrovnání, ale výčitky by nic nezměnily.

Byla pravda, že Tim vyrostl v jeho stínu, a také byla pravda, že navzdory velkorysosti Rafeovy matky Timova matka Dixonům nikdy neodpustila. Nejspíš svou zatrpkllost a nenávist očkovala Timovi od dětství.

Napadlo ho, jak se něčí život s tolika možnostmi mohl vydat tak špatným směrem... nebo bylo v Timovi od začátku něco zkaženého? Zdědil svou povahu po otci?

Pokud to tak bylo, nemohli by nikdy být přátelé.

Proč si s tím ale ještě lámal hlavu? Zaskočila ho Maisiina reakce, když se Tima Dixona po tom všem zastávala?

Bylo to jen kvůli dítěti? Nebo to znamenalo, že ho ještě stále milovala? Nevysvětlovalo by to snad i její impulzivní cestu na Tongu? Ženy milovaly sladké ničemy...

Dělo se tu ale snad ještě něco, čemu nerozuměl?

Před očima se mu vynořily vzpomínky na předešlý večer a na její rozžářenou tvář – v jeho společnosti jako by doslova rozkvetla. Na to, jak osvěžující byla *její* společnost pro něj, raději nemyslel... Její chování ale nijak nezapadalo do obrázku ženy se zlomeným srdcem...

Nemohla však hrát dvě hry najednou? Tesknit po jeho bratranci, a přitom si tenkými vlákny omotávat *jeho*, aby měla aspoň nějakého, náhradního otce pro své dítě?

Nebo to byl jen výplod jeho neklidné mysli? Výmluva, proč nepropadnout touze po dívce, která čekala dítě s jiným... a to s Timem Dixonem.

Druhého dne časně z rána je James odvezl na letiště.

Ujal se role průvodce a ukazoval Maisii cestou zajímavosti: vanilkovou farmu, chlebovníkovou plantáž, královskou rezidenci v Neiafu a velkolepým přístavem Port of Refuge, kde kotvilo mnoho plachetnic.

Minuli několik kostelů. Do jednoho z nich se za vyzvánění zvonů právě hrnuli farníci a Maisie zalitovala, že si nestihla poslechnout žádný z vyhlášených tonžských chórů.

Náhle se obrátila k Jamesovi: „Co znamená *ofa atu!* Několikrát jsem to zaslechla. Je to *na shledanou!*“

James zakroutil hlavou: „To v našem jazyce znamená *miluju tě*. Loučíme se slovy *sbohem – alu* a odpovídá se *nofo a*.“

Významná slova, pomyslela si Maisie... Miluju tě a sbohem...

Měla za sebou neklidnou noc, plnou myšlenek na Rafea... když konečně usnula, zdálo se jí, jak jdou spolu k oltáři jako ženich a nevěsta... vzbudila se do tvrdé reality s tváří zmáčenou slzami.

Nikdy předtím, v přítomnosti žádného jiného muže, se necítila tak plná života, tak na svém místě... jako by probouzel novou část její bytosti, která dosud spala. Kdesi v její duši jako by odedávna dřímalo přesvědčení, že právě *jeho* náruč ji čeká, že právě v *jeho* náruči pozná pravou rozkoš lásky... nikdo jí nemohl dát to, co on.

Timův šarm vyprchal – jako muž už pro ni nic neznamenal. Zatímco do jeho bratrance se zamilovala, i když se jí vůbec učarovat nesnažil. Kromě jednoho polibku, který se jí zdál tak vzdálený a neskutečný, jako by se ani nestal, se Rafael Sanderson ani v nejmenším nesnažil ji dobývat.

Po téměř probdělé noci prospala zpáteční let a vzbudila se, až když přistávali. Na letišti čekali tři Rafeovi podřízení s naléhavými záležitostmi. Jedním z nich byl Jack Huston.

Právě Jack jí pomohl do předplaceného taxíku poté, co se s ní Rafe krátce rozloučil a slíbil, že se ozve.

Bylo štěstí, že se všechno odehrálo tak věcně a rychle – bála se, že kdyby s ním zůstala jen o minutu déle, nezadržela by slzy, které ji štípaly v očích. Až na zadním sedadle taxíku si mohla vydechnout.

Za týden ji přišel navštívit.

Čekala ho, takže měla připravenou kávu, nejprve ho však provedla po domě, protože ho zajímalo, jakou představbu měli její rodiče v plánu.

Když se usadili na verandě s úchvatným výhledem na moře, řekl, že naprosto chápe, proč odsud nechce odejít. Přitakala, ale když nalávala kávu, řekla, že je s odchodem smířená.

Rafe si ji pozorně prohlížel – měla na sobě pletený svetr s tradičním vzorem a volné kalhoty. Vlasy měla sčesané do poněkud upjatého drdolu, jaký u ní ještě neviděl, a pod očima stíny únavy. Zamračil se. Dnes rozhodně nekvetla a také vůbec nepřibrala na váze. Jedla vůbec pořádně? A pokud neměla chuť k jídlu, co bylo příčinou?

„Na čas se bohužel budeš muset vystěhovat, Maisie, ale o ten dům nepřijdeš.“

Posadila se naproti němu. „Rafe, díky, ale to nemohu přijmout –“

„Maisie,“ přerušil ji a zvázněl, „bohužel mám nepříjemnou zprávu. Hrozí, že budeš na prvních stránkách bulváru jako moje těhotná milenka, kterou jsem vydával za manželku.“

Zalapala po dechu a v jejích očích se objevilo zděšení. „Ne,“ zašeptala. „To není možné. Jak – jak se to stalo?“

„Někdo ve Vava'u hledal asi dobře prodejnou story a nějak vyčteníchal v hotelu moje jméno – ovšem na pokoji jsme byli zapsaní jako manželé Sandersonovi. Potvrdil to prý i někdo ze zaměstnanců.“

„Já věděla, že jsme měli...“ Nedokázala dokončit větu.

„Ano,“ přikývl zachmuřeně, „ale teď je pozdě lomit rukama.“

„A jak ses to dozvěděl?“

„Přítel novinář mi dal echo, že se ten článek někdo snaží prodat v různých plátcích. Na pár místech jsem zatahal za provázky a pojistil si, že ho nekoupí, ale to je jen zdržovací taktika – nakonec se kupec jistě najde.“ Odmlčel se. „Ale to není všechno.“

„Co horšího by se mohlo stát?“ zvolala.

Cynicky zkroutil rty. „Máš krátkou paměť, Maisie. Autor toho svinstva si udělal podrobný průzkum a nějak se dopátral, že jsme byli spatřeni na palubě *Mary-Lue*... v intimní situaci.“

„Melissa!“ vykřikla. „Ta tvoje nesnesitelná známá!“

Rezignovaně přikývl. „Je vlastně vzdálená příbuzná – patří do rodu Dixonů. Nejspíš jen proto jsem ji snášel.“

„Promiň, ale čím víc poznávám tvé příbuzné, tím víc je *nesnáším!*“ vykřikla s odporem. „A to jsem poznala jen dva!“

„To je smůla,“ opáčil lakonicky. „S mou rodinou budeš muset nějak vyjít.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Je tu jedna možnost, jak ten skandál zamést pod koberec: musíme se vzít.“

SEDMÁ KAPITOLA

Maisie na něj konsternovaně zírala. „Vzít... vzít si tě?!“ vypravila ze sebe. „Tak to ne! To bych nemohla –“

„Maisie,“ řekl trochu netrpělivě, „víš co, pojď se na to podívat věcně, krok za krokem. Zaprvé, co tvoje práce?“

„Už jsem se smířila s tím, že budu ze školy muset odejít!“

„A napadlo tě, že si zavřeš na řadu míst dveře, když z tebe někdo udělá v novinách lepší prostitutku?“

Kousla se do rtu – důsledky skandálu by byly nedozírné...

„Máš nějakou představu, jak je to nepříjemné, když tě na každém kroku otravuje nějaký pisálek a chce, aby ses vyjádřila k něčemu, co se nikdy nestalo?“ pokračoval důrazně. „Jaké to je, když na tebe každý může beztrestně házet špínu? Co myslíš, že tomu řeknou ti duchodci, pro které v neděli hraješ? Kolik z nich pokývá hlavou a řekne si, *není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu!*“ Odmlčel se. „A co by tomu řekli tvoji rodiče, kdyby tu byli?“

„Stáli by za mnou, to vím... ale kdyby tu byli, kdybych nebyla tak nešťastná a opuštěná, nikdy by se mi to především nestalo!“ Její hlas se chvěl na hranici pláče.

„Jenže oni tu nejsou,“ řekl Rafe mnohem jemněji.

Otfela si slzy. „Ale i tak – musí se najít jiné řešení. Jen momentálně nejsem schopná přemýšlet.“

„Někdo nás vyfotil, jak spolu jíme v hotelu... víš, co ty dnešní objektivy svedou i z dálky. Ty celá záříš a...“

„Radši víc neříkej,“ zašeptala Maisie a přitiskla si dlaně na tváře, hořící rozčilením.

„Také mají fotky, kde je jasně vidět, že máš snubní prsten. A někdo tě prý na výletě slyšel říkat, že nemůžeš jít plavat s velrybami, protože jsi těhotná.“

Kolečka v její hlavě se rychle otáčela. Ano, vzpomněla si na ten krásný, slunečný den, na kterém náhle visel stín.

„To je strašné,“ vypravila ze sebe přiškrčeně. „Ale mohla bych prostě na nějakou dobu zmizet, ne?“

„Ne, Maisie,“ řekl, co nejjemněji uměl.

„Ale proč ne?“ protestovala.

„Protože ta špína se za tebou potáhne všude, kam vkročíš,“ řekl rázně. „Protože jsem tě do toho namočil, i když jsem měl mít víc rozumu,“ pokračoval, jako by si to vyčítal. „Tonga je dost odříznutá, myslel jsem, že jsme v bezpečí. Ale teď tě rozhodně nemůžu nechat těm hyenám na pospas.“

„Ale – vždyť tyhle aféry přece vždycky za pár dnů vyprchají do ztracena?“ hlesla s nadějí v hlase.

V jeho šedých očích se zračila skepse. „Kdybys vůbec tušila, jaké úsilí mě stojí uhájit si aspoň trochu soukromí... zvlášť pokud jde o to, s kým se stýkám a která bude ta šťastná...“ Mávl rukou. „Je tu ale ještě jedna věc.“

Pohlédla na něj prázdným, nevěřicným pohledem.

„Tim Dixon. Pokud ten článek vyjde, moc bych za to nedal, že se pokusí přilít oleje do ohně – určitě by dal k dobru, že to dítě je jeho.“

Maisie zbělela jako stěna. „Ale – ale,“ zakoktala, „to by přece mohl, i kdybychom byli manželé.“

„Ne.“ Jeho oči ztvrdly jako ocel. „Na manželku se mi sáhnout neodvážím – na to mě moc dobře zná. Zatímco kvůli nějaké opuštěné a bezbranné Maisii Wallisové, svobodné matce, by si servítky nebral.“

Měla pocit, že na ni jdou mdloby.

„Napij se,“ přistrčil jí šálek kávy.

Poslechla, ale moc to nepomohlo. „My se ale *nechceme* vzít.“

Rafe si promnul bradu a zadíval se do širých mořských dálek za přístavem.

„Jsi si tím za sebe tak úplně jistá, Maisie?“

Do tváří se jí vrátila trocha barvy. „Jak to myslíš?“ Srdce jí začalo tlouct jako o závod. Rozrušeně vstala a opřela se lokty o zábradlí verandy, zády k němu.

Hleděl na ni zpřímá, s očekáváním, dokud se neotočila zpět.

„Nevím proč, ale připadám si s tebou v bezpečí. Jsi jediný člověk na světě, u kterého mám dojem, že mu jde výhradně o moje dobro.“

Mám pocit,“ nadechla se a letmo se usmála, „že vždycky víš, kdy mám hlad nebo usínám vestoje.“

Odhrnula několik neposlušných kadeří za ucho. „To ale není důvod se zamilovat. Navíc jsem ten poslední na světě, kdo by si něco tak bláhového mohl dovolit. Musím být rozumná.“

Chvilí mlčky hleděli jeden na druhého.

„Ty myslíš, že o těchto věcech se můžeš *rozumně* rozhodovat? Zavřít city, jako by byly na kohoutek?“ řekl pochybovačně.

„Vím, že musím. Musím se spoléhat jen na sebe,“ řekla tiše a pohladila se po břiše. „Kromě toho nevěřím, že by mě jakýkoli muž v tomhle stavu chtěl... natožpak muž jako ty, který může mít každou, na kterou si ukáže. Ne, opravdu to nemohu přijmout.“ Z jejích očí vyzařovalo pevné odhodlání.

„Jak jsi na to přišla, že můžu mít každou?“

Zvedla obočí a významně jsi odkašlala: „Kromě toho, že jsi milionář, dokážeš být někdy docela milý – a koneckonců ses sám zmínil, že se ti ženy tak trochu vrhají k nohám, ne?“

Suše se zasmál. „Sňatku jsem se nicméně až dosud úspěšně vyhýbal.“

Svráстила čelo. „Ale proč? Říkáš to tak tajemně, jako by za tím byl nějaký zvláštní důvod?“

Pokrčil rameny. „Možná jsem nepotkal tu pravou... zatím?“

Tvářila se nechápavě. „Jak to myslíš?“

„Žádná nepřišla s důvody, proč bychom se brát *neměli*.“ Obdivně na ni pohlédl. „Až ty, Maisie. U všech žen, které jsem potkal, se můj vnitřní kompas obrátil proti nim. Až teď je to jiné.“

Nevěřicně vstřebávala to podivné vyznání. „Myslíš to tak, jak si myslím?“

„Už to, že si mě *nechceš* vzít,“ řekl a s povzdechem vzlédl k nekonečné mořské hladině, „má pro mě velkou přitažlivost.“

„Ale musel jsi snad potkat nějaké zajímavé –“ Zmateně se odmlčela.

Smutně se usmál, když si vzpomněl na Alicii Hindmarshovou. „Bohužel potkávám ženy s jedinou ambicí: zajistit si společenské postavení mé manželky.“

„Tomu... tomu nemůžu uvěřit,“ přiznala.

V jeho očích se objevily jiskřičky smíchu. „S tím si nelam hlavu,“ utěšoval ji, když viděl ten zmatek v její tváři. „Všichni máme nějaké

mouchy To ale nemění nic na skutečnosti, že nemáš moc možností, Maisie. Pokud nechceš být vláčená po bulvárech v celém jižním Pacifiku...

„Ale to mi přece hrozí, i když se vezmeme.“

Rozhodně zakroužil hlavou. „Nehrozí. Manželské páry ztrácejí na mediální hodnotě.“

Skryla tvář do dlaní a vrátila se ke stolu. Kéž by měla jasnou hlavu! „A jak by sis to manželství představoval?“

Napřímil se.

„Jen formální, na dobu určitou, dokud se nenarodí dítě. Výhody by ti měly být jasné – mé jméno ti dá bezpečí v době, kdy je každá žena nejvíc potřebuje. A pak,“ odmlčel se a zkoumavě se zahleděl do její tváře, „čas ukáže. Možná zjistíme, že nám to tak vyhovuje...“

„Že nám to vyhovuje?“ opakovala ozvěnou.

„Jak jsi sama poznamenala, mám na čase se usadit,“ řekl. „Podívej se,“ předklonil se k ní. „Každý máme své důvody, proč se na lásku a vztahy nedíváme skrz růžové brýle. To ale neznamená, že bychom nemohli mít fungující manželství.“

Nechápavě těkala po jeho tváři. A pak se stalo cosi nového, co ještě nezažila – a přesto ihned instinktivně věděla, co to je. S očima dokořán si položila dlaň na břicho.

„Co se děje?“ zeptal se znepokojeně.

„Pohnulo se,“ vydechla vzrušeně. „Dítě – pohnulo se.“

„Poprvé?“ zeptal se.

Přikývla.

„A víš už, co to bude?“

„Holčička.“ Oči jí zjihly. „Byla jsem na ultrazvuku. Bude se jmenovat Susannah, po mé matce. Už jsem jí začala říkat Susie... někdy si s ní povídám, jen takové hlouposti. Třeba, jestli bude zrzka...“

„Možná to bylo znamení, že se mnou Susie souhlasí,“ poznamenal Rafe a pak jeho tvář ztvárnila: „A možná, Maisie, bys měla myslet především na ni.“

Náhle se před ní rozprostřel úplně nový pohled na věc: Pokud si Rafaela Sandersona nevezme, jakou budoucnost mohla svému dítěti nabídnout? Škraloup na pověsti, pomluvy, problémy s prací, stálé stěhování za lepším životem.

„Já...“ Několikrát se zhluboka nadechla. „Možná máš pravdu – nemám na vybranou. Ale musíš mi věřit, že za jiných okolností bych to nedělala.“

Nic neříkal.

„Vím, že to zní nevděčně –“

„Zní to jako upřímnost Maisie Wallisové,“ poznamenal trochu pobaveně. „Ale vděk nečekám. Snad ti trochu ulehčí na svědomí, když ti řeknu, že se za tebe cítím zodpovědný – Susie koneckonců patří do rodiny. I kdybys teď řekla *ne*, nesetřásla bys mě – musel bych dohlédnout na to, aby o ni bylo postaráno. Nedal bych ti pokoj, dokud by nebylo po mém.“

„Ty... ty!“ vyprskla, ale nezmohla se na celou větu.

Vstal. „Věř mi, Maisie. Všechno můžeme otočit v náš prospěch. Snad můžeš aspoň uznat, že tím z tebe spadne spousta tíhy a starostí?“

Ale další břemeno si naložím na ramena, pomyslela si zoufale. Žít vedle něj a tajně ho milovat s vědomím, že její lásku nebude nikdy opěťovat... to nebude snadné!

Špičkou jazyka si přejela po suchých rtech. „Ano,“ řekla prostě.

OSMÁ KAPITOLA

O dva týdny později se o sobě Maisie dočetla v novinách:

Šéf těžební společnosti Sanderson Minerals, pan Rafael Sanderson, vydal prostřednictvím svého tiskového mluvčího překvapivé oznámení, že se oženil. Obřad proběhl v nejužším rodinném kruhu a o jeho manželce, paní Mairead Sandersonové, rozené Wallisové, nejsou známy žádné podrobnosti.

U článku byly dvě fotografie – na jedné byl Rafe v obleku a na druhém Maisie na portrétu z fotoateliéru. V kostýmu od známého návrháře a s nápadným smaragdovým prstenem přesně zapadla do role manželky milionáře. Ale ačkoli fotografie plnila účel, připadalo Maisii, že na tom umělém květinovém pozadí vypadá jako vyděšená, prchající laň.

Rychlost, se kterou Rafe jednal, Maisii nepřestávala udivovat: už dva dny po své návštěvě ji přestěhoval do apartmá, pronajatého na jméno Jacka Hustona. Vzhledem k tomu, že doma jí několikrát zvonil telefon, kdy volající vzápětí vždy zavěsil, byla za tuto anonymitu vděčná.

Tehdy si začala uvědomovat, že kamkoli se hne, sledují ji zvědavé oči – a možná nejen to. Každou chvíli se s nepříjemným pocitem ohlížela přes rameno.

Pak přišla nečekaná podpora – Rafe letěl na několik dní na jakési naléhavé jednání do Melbourne a jeho sestra, Sonia, se k ní tehdy dočasně nastěhovala, aby se lépe poznaly.

„Nejsem si jistá, co si mám o tom všem myslet,“ vychrlila ze sebe, když jako uragán vtrhla do Maisiina bytu, „ale já jsem Sonia, Rafeova sestra. Prý se budete brát a mám se o vás na pár dnů postarat –“ Náhle se odmlčela, jako při pohledu na Maisii utrpěla šok. S rukama v bok si

prohlížela její leginy a volný zelený svetr, vlasy v neuspořádaném uzlu na temeni hlavy, pohodlné, ploché šlapky. Jejím očím nic neuniklo.

„Nejste taková, jakou jsem čekala,“ přiznala upřímně.

„Nemusíte si se mnou dělat starosti,“ řekla Maisie tiše. „Postarám se o sebe sama.“

„Má milá,“ odvětila Sonia s pobaveným smíchem, „ačkoli jsem Rafeova *starší* sestra, tancuju tak, jak píská, stejně jako všichni ostatní široko daleko.“

„To jsem už zažila,“ poznamenala Maisie trpce.

„Nebudeme radši kamarádky?“ navrhla náhle Sonia přímočaře. „Mám pocit, že by se vám přítelkyně mohla hodit, a Rafea mám, navzdory jeho despotickým způsobům, moc ráda. Pokud jsem to dobře pochopila, ten zmetek Tim Dixon vás dostal do maléru?“

Maisii navzdory nejlepším předsevzetím vhrkly do očí slzy. „Omlouvám se. Už jsem si zakázala brečet. Obvykle takhle nevyvádím, ale...“ Bezmocně pokrčila rameny.

Sonia vytáhla z kabelky kapesníčky a soucitně vzdychla. „V těhotenství je člověk pořád naměkko – to dobře znám, třikrát jsem si to zopakovala. A když máte navíc tolik starostí...“ Pak se přísně zeptala: „S tou svatbou jste ale, doufám, dobrovolně souhlasila?“

„Ano, ale jen proto, že musím myslet na dítě...“

„Takže,“ nadhodila Sonia opatrně, „na Rafea jste jinak alergická nebo co?“

Maisie zamrkala. „Na Rafea? Proboha, vůbec ne! Ale,“ zaváhala, „to přece není dostatečný důvod se brát?“

Sonia si ji dlouze, zpytavě prohlížela. „Je ve vašem životě snad někdo, komu by váš sňatek s Rafem nebyl po chuti?“

„Rozhodně ne!“ opáčila Maisie okamžitě.

„Takže se bojíte, že se do Rafea zamilujete!“ prohlásila Sonia bystrozrace. „Kdoví, třeba by vám to klapalo? Musí mu na vás záležet, když podnikl něco takového!“

„Já myslím,“ vzdychla Maisie, „že zamilovat se do něj by byla v téhle situaci velká hloupost. Vy si snad dovedete představit, že by stál o ženu, která čeká dítě s jiným?“

„Ne,“ přikývla zachmuřeně Sonia. „Zvlášť když to je s Timem Dixonem.“ Vzápětí hlasitě dodala: „Je mi to líto, neberte si to osobně – nejsem moc taktní, ale prostě vám říkám, co si myslím.“ Zpřima na

ni pohlédla. „Podívejte, můžu tu zůstat? A jestli vážně bude svatba, můžu vám nějak pomoci?“

V několika dnech se ze Sonii stala Maisiina přítelkyně-těšitelka, stejně jako nenahraditelná pomocnice.

Dozvěděla se, že Rafeova sestra a její manžel žijí už nějakou dobu odděleně, ačkoli jsou v přátelském kontaktu. Když byla Sonia u Maisie, děti mohly být u otce.

Sonia jí dala hned zkraje svým přímočarým způsobem najevo, že bude potřebovat nový šatník – a to *nejen kvůli rostoucímu bříšku*, jak se vyjádřila.

„Ještě se do svých věcí vejdu a myslím, že Rafe mě stejně chce držet spíš stranou od lidí,“ namítla Maisie, když Sonia přišla s nápadem nakoupit garderóbu.

„Ale ne na samotce!“ opáčila Sonia triumfálně. „Nákupy jsou výborná terapie, a jestli si někdo může dovolit utrácet, tak je to Rafe! Kromě toho se blíží léto a to nakupují všichni!“

Tak si Maisie pořídila nový šatník – značkové těhotenské oblečení, které jako by jí bylo šité na míru. Když musela vyzkoušet tolik kusů, všimla si chtě nechtě, že přece jen přibrala – ačkoli v nových modelech to ani nebylo vidět.

Nenakupovaly ale ve městě. Stačilo, aby Sonia vytočila pár telefonních čísel a jako mávnutím proutku jim z několika butiků doručili celé kolekce k vyzkoušení.

Maisie nevycházela z údivu, když na vlastní kůži zažila, jakou moc má bohatství. Zároveň se však nemohla zbavit pocitu, že dary od Rafea jsou jakési milodary. Sonia však poznamenala, že pokud má svět uvěřit, že je manželka Rafaela Sandersona, musí tu roli hrát v odpovídajícím kostýmu.

„A nakonec svatební šaty – bílé?“ zeptala se Sonia.

„Ty bych si nevzala, ani kdybych byla panna,“ protáhla Maisie obličej. „Bílá mi vůbec nesluší.“

Sonia se zasmála „Tak dobře, najdeme něco lepšího!“

Výsledkem byl překrásný, pepermintově zelený kostýmek z hedvábného brokátu. V tom dokonale padnoucím sáčku by nikdo nepoznal, že přírůstek do rodiny je na cestě.

Většinu času trávil Maisie se Soniou, ale párkrát se u ní zastavil Jack Huston. Tichý, vytáhlý dlouhán jí byl od začátku sympatický. A

ať si o nenadálém sňatku svého šéfa myslel cokoli, choval se s maximální diskrétností.

Při jedné z návštěv přivedl řeč na její dům. „Rafe si nepřeje, abyste ho prodávala,“ oznámil jí.

„Dobrá, zatím to nespěchá. Ráda bych ho ale pronajala. Tak by si dům zatím aspoň vydělával na nejnужnější údržbu a nezatěžoval by Rafeův rozpočet.“

Jack na ni nevěřičně zíral. Proboha, jaký dům na světě by mohl *zatížit rozpočet Rafaela Sandersona?* Budova parlamentu?

„Mohl byste to zařídit, Jacku?“ zeptala se úzkostlivě.

„Ehm, jistě, samozřejmě –“

„Pak je tu ještě loď,“ přerušila ho a zhluboka se nadechla. „Chci ji prodat,“ řekla nakonec po těžkém vnitřním boji.

Odpověděl, že to zařídí a vytáhl z aktovky nějaké formuláře. „Potřeboval bych váš pas a plnou moc kvůli změně příjmení. Zařídím všechno, kde je třeba oznámit změnu údajů.“

Souhlasila, trvala však na tom že v kapele i ve škole oznámí změnu jen ona osobně.

„Myslím,“ poznamenal Jack rozvážně, „že je nutné dát vašemu okolí patřičně najevo, koho si berete – mimo jiné tím, že za sebe necháte jednat manželova tajemníka. Tak se nejlépe ochráníte před nějakými nepříjemnými spekulacemi.“

Po dlouhé úvaze souhlasila, tehdy jí však došlo, že Jack Huston ví mnohem víc, než si myslela – nejspíš i to, že celá svatba je fingovaná. Za pár dnů se však vrátil Rafe a ona ani nevěděla, jak se seběhlo, že dva dny před svatbou zažili svou první *skutečnou* hádku...

Bylo asi pět odpoledne, Sonia odešla na návštěvu za dětmi a Maisie, utahaná po celodenním zkoušení šatů, bot, klobouků, dlouho relaxovala ve sprše. Pak si svázala vlasy zelenou stužkou a dlouho vybírala, co si z nově pořízené „výbavy“ oblékne – nakonec se rozhodla pro volnou tuniku barvy vřesu a tmavošedé saténové kalhoty.

„Ahoj Maisie,“ překvapil ji náhle Rafe. Vešel bez zazvonění, ačkoli ona ani nevěděla, že má klíč. „Starala se o tebe Sonia dobře?“

Nadskočila a leknutím upustila hromádku prádla, které právě třídila do zásuvek. „Jak ses sem dostal?! Tohle mi nedělej, Rafe! Ještě nejsem tvůj *majetek!*“

Zvedl obočí. Měl na sobě džínsy a hladký šedý svetr, který na něm už viděla. Chvilí vstřebával pohledem její vlhké vlasy, spoutané zelenou stužkou, a bosé nohy.

„Kdo říkal, že budeš můj *majetek*?“ namítl nevzrušeně. „Z čeho jsi tak nervózní?“

Stiskla rty a nasupeně vydechla. „*Nervózní*? Ty se ptáš? Kvůli tobě se musím schovávat jako nějaký zločinec!“

„Že je to *kvůli mně*, to bych netvrdil,“ opáčil rázně. „To ty ses jako pirát vloupala na *Mary-Lue* a málem mě utopila – což byl myslím začátek všeho, co následovalo.“

Zalapala po dechu, on však vzápětí pokračoval: „To tys mě špehovala na Tongu, aniž bys měla aspoň tolik rozumu, aby sis zamluvila ubytování.“

Šlehla po něm rozzuřeným pohledem: „A proč ty nemáš víc rozumu a chceš si brát takovou hloupou husu?“

„Přestaň s tím,“ sykl a chytl ji za zápěstí. „Oba víme, že to bylo jediné rozumné řešení.“

„To ještě neznamená, že z něj musím být nadšená!“ Pokusila se mu vytrhnout, on ji však pevně svíral.

„Ne, počkej chvíli.“ Jeho tvář byla tvrdá jako kámen. „Tohle si musíme vyjasnit. Podívej, oba jsme udělali pár chyb a já si nemyslím, že jsi husa – pokud,“ nadhodil s ledovým klidem, „nehodláš dělat všechno pro nás oba ještě těžší.“

Probodla ho očima. „A co navrhuješ? Abych nám to oběma zpříjemnila tím, že s tebou skočím do postele?“

Řekla to bez rozmyslu, v rozčilení... ale odhalila tak svůj největší problém a své nejzranitelnější místo.

Protože to, co cítila, zdaleka nebyl jen vztek – jejím tělem proudilo elektrizující vzrušení, které v ní Rafe Sanderson probouzel svou pouhou přítomností.

Chtěla vláčně spočinout v jeho náruči, opřít se o jeho hrud', vnímat teplo jeho těla a cítit doteky, které by se do ní vpalovaly jako pečeť touhy. Ale k tomu všemu by potřebovala mít jistotu, že ho smí milovat, že přijme její lásku.

Jako by Maisii Wallisovou, tu nevinnou a naivní dívku, nechávala daleko za zády. Už nebyla důvěřivá a bezbranná, zamilovaná bez ohledu na následky. Uvědomovala si, že do vztahu patří

zodpovědnost. Ale největší objev byl, že důsledky jednoho přešlápnutí jí nemohou až do smrti bránit znovu se zamilovat...

„To jsem přehnala, omlouvám se...“

V její tváři se rozlil ruměnek studu a v důlku mezi jejími klíčními kostmi byl vidět její zrychlený pulz. Zároveň cítila, jak se hroty jejích ňader bez podprsenky zdvihají pod tenkou tunikou...

Proboba, ať si toho nevšimne, modlila se v duchu. „Vyděsil jsi mě,“ zamumlala rozpačitě.

Pustil ji a zahleděl se na její oblé linie, než znovu tázavě pohlédl do jejích vyplašených očí. „V afektu člověk leckdy věci přezene, i když v nich může být i zrno pravdy... Ale nechtěl jsem tě vylekat, promiň.“

Propletla nervózně prsty. „Jsem nějak precitlivělá – kdykoli vyjdu ven, mám pocit, že mě někdo sleduje.“ Otočila se přes rameno, jako by se to mohlo dít právě teď. „A vím, že mě nebereš jako majetek, ale mně prostě není příjemné, že jsem ti tak zavázaná. Všechno tohle,“ ukázala na hromádky oblečení, „jen zvyšuje můj pocit dluhu.“

„Maisie?“

Čekal, dokud mu konečně nejistě nepohlédla do očí. „Možná by bylo řešení, kdybychom z toho udělali *skutečné* manželství?“

„Rafe...“ Vzdychla a odmlčela se. „Ve *skutečném* manželství se dva musí *skutečně* milovat. Pro mě to příště musí být pravá láska, ne nějaké pominutí smyslů nebo zvědavost...“

„Pravá láska může klidně přijít až po svatbě... stejně tak, jako tolika lidem po svatbě zase odejde.“

Pokrčila ramený a pokusila se celou tu debatu nějak zlehčit. „Jsem asi staromódní, ale věřím spíš tradičnímu pořadí... Mimochodem, tvoje sestra mi moc pomáhá, je vážně skvělá!“

Usmál se. „Už kvůli mojí sestře musíš být v pohodě – dala mi na vědomí, že mě uškrtí, pokud v mých rukou dojdeš k nějaké úhoně. Takže, nějak nám to fungovat musí, Maisie!“

Musela se zasmát a konečně z ní spadla aspoň trocha napětí.

Rafe si nalil drink a svěřil jí své plány na „svatební cestu“ – týden na venkově.

„Ne v Karoo?“ zeptala se podezíravě.

„Ne, na jiné farmě – a neboj, široko daleko nebude ani jeden Dixon.“

„To je úleva,“ vyhrkla.

Zvedl obočí. „Vážně? Nedivím se, že nejsi ve fanklubu rodu, ale nejsme všichni stejní –“

„Myslela jsem to tak, že nebudu muset hrát žádnou komedii před příbuznými,“ vysvětlovala rozpačitě.

V očích se mu mihl zamyšlený stín. „Ne, nebudeš. Budou tam jen zaměstnanci, ale ti bydlí zvlášť. Já ten kraj miluju a strašně rád bych tam někdy strávil víc času.“

„Jak se tam dostaneme?“

„Helikoptérou.“

Maisie ho náhle viděla novými očima – jeho lásku k dobrodružství, vášň pro divokou krajinu...

„Až se vrátíme do Brisbane,“ pokračoval, „musíme ale vyřešit, kde bys chtěla bydlet.“

V tu chvíli se do Maisiina bytu vrátila Sonia, nalila si sklenici vína a podala Rafeovi podrobnou zprávu o tom, co všechno už zařídila na jejich svatbu.

„Oddávající přijede v jedenáct k tobě domů, do apartmá na řece. Budeme tam my i Jack a já zařídím, aby tam byly předem převezeny všechny Maisiiny věci. Někaké námitky?“

Rafe pozvedl sklenici. „Nevím, co bych si bez tebe počal.“

Zanedlouho poté se rozloučil. Sonia ho šla vyprovodit do haly a Maisie slyšela, že se o něčem dohadují, nechtěla se však vyptávat a měla jiné starosti – všiml si snad Rafe, co k němu cítí? To proto navrhl, aby jejich manželství bylo skutečné? Ale proč by to dělal, když jí přece hned na začátku dal jasně najevo, že půjde o papírový sňatek z praktických důvodů? Rozhodl se snad s neskutečného sňatku na papíře udělat skutečný sňatek z rozumu?

To by bylo ještě horší...

Druhého dne se Maisie dozvěděla, o čem Sonia s Rafem diskutovali v předsíni – navrhl jí, aby ráno Maisii překvapila a vzala ji i s dětmi na den k moři.

Maisie se už s dvanáctiletým Markusem, desetiletou Hilary a devítiletou Cecelií setkala a padli si vzájemně do oka. S ironií musela v duchu konstatovat, že jsou jediní, kdo se na nadcházející svatbu upřímně těší.

Pláž byla určitě to nejlepší místo, kam se toho jasného slunečného rána mohli rozjet. Ještě nikdy však Maisie nebyla u moře v tak okázalém stylu – tak, jak se koupou bohatí.

Sonia zamluvila dva propojené pokoje v příjemném hotýlku přímo na pláži na Zlatém pobřeží, naproti exkluzivnímu nákupnímu centru Marina Mirage. A Maisie musela uznat, že ten luxus má něco do sebe. Dopoledne všichni dováděli na pláži a ve vodě, pak se naobědvali u hotelového bazénu, a po sprše a siestě v klimatizovaných pokojích vyrazily obě ženy na nákupy. Maisie si preventivně vzala klobouk s okrajem do čela a černé brýle, ale vycházka proběhla bez rozruchu.

Opoledne se stavily na kávu v nedalekém Palazzo Versace, pak vyzvedly na pláži děti s aupair a všichni, příjemně unavení, se vydali Soniiny autem domů.

„To byl vážně Rafeův nápad?“ zeptala se Maisie, když vysadily děti.

Sonia přikývla.

„Prý abys měla nějaké rozptýlení. Zvládneš zítra ten velký den?“ zeptala se bez okolků.

Maisie se zhluboka nadechla. „Zvládnou.“

A toho předsevzetí se držela jako tonoucí stébla.

Sonie se nějakým zázrakem podařilo vykresat z fingované svatby důstojnou událost. Po krátkém obřadu je Marcus, Hilary a Cecelia nadšeně zasypali růžovými lístky a konfetami. Všude byly girlandy květin, šampaňské v nádobkách s ledem, podával se oběd a dokonce i svatební dort.

Při jídle bylo veselo. Z Jacka se vyklubal zábavný společník, který je překvapil krátkým, ale vtipným přípitkem ženichovi a nevěstě.

Brzo po obědě však Sonia shromáždila své potomky a spolu s Jackem se chystali k odchodu. Maisii vtiskla na tvář sesterský polibek, Rafea objala a vrhla na něj na rozloučenou přísný pohled. Když se za hosty zaklaply dveře, manželé na sebe pochmurně pohlédli.

„Sonia není nic pro slabé nátury,“ zamumlal téměř omluvně.

„Ano, ale ke mně se chová moc mile,“ ujistila ho. „Je naděje že se s manželem k sobě vrátí?“

Rafe si s povzdechem povolil kravatu.

„To je jen na ní. Ona je taková... nepřístupná. Liam, její manžel, musí strašně trpět tím, že *skutečnou Soniu*, jaká je uvnitř, nikdy nepoznal – jsem přesvědčený, že právě v tom je ten háček.“

Maisie se tvářila nechápavě.

„Nezná ji ani po třech dětech?“

„Ani po třech dětech,“ přitakal. „Z nějakého důvodu si toho hodně nechává pro sebe. Ale o tom ti budu vyprávět jindy.“ Rozhlédl se po hale, kde na ně u dveří čekala sbalená zavazadla. „Máme půl hodiny, abychom se převlékli. Stačí?“

„Stačí,“ přikývla. „Ale přece tu nemůžeme všechno nechat?“

„Uklidí to stejná firma, která jídlo přivezla – spokojená?“

Kousla se do rtu. Pokud by ji v novém životě nečekaly větší výzvy, než zvyknout si na přepych a služebnictvo, byla by to idyla.

Převlékla se do volných kalhot a košile. Pak pověsila svůj svatební kostýmek do šatníku a před očima se jí rozběhl film vzpomínek z toho zvláštního dne.

Když ji toho rána Rafe spatřil, na chvíli na ní měkce spočinul pohledem a pak jí dal překrásnou kytici bílých fialek. Zpětně si uvědomovala, že to byl snad nejtěžší okamžik dne – pro ten *skutečný* knedlík v krku ze sebe málem nevypravila své fingované *ano*.

Ted' se rozhlížela po ložnici v jeho apartmá nad řekou. Překrásná místnost, vymalovaná barvou zralých malin, byla původně *Rafeova* ložnice – ale proč se odtud kvůli ní stěhoval? Copak by jí nestačil pokoj pro hosty? Sotva tu byla něco víc...

„Připravená, Maisie?“ ozvalo se ode dveří.

Zhluboka se nadechla na kuráž. „Už jdu!“ Sebrala z věšáku khaki klobouk, který jí Sonia pořídila jako povinnou výbavu na cestu na venkov, a narazila si ho hluboko do čela.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Měla to tušit, ale stejně ji to překvapilo – Rafe pilotoval helikoptéru osobně. Ještě víc však žasla, když se dozvěděla, že v ní kdysi obletěl celou Austrálii.

„Trochu jsem ji na cestu nechal upravit – větší palivové nádrže, míň sedadel... teď se v ní dá doletět daleko.“

Vyprávěl jí o svých dobrodružstvích a v Maisii se probouzela touha cestovat, jakmile to zase bude možné.

Ale pak náhle na rádiu zachytili signál „*mayday*“ – volání o pomoc, které nepřicházelo ze vzduchu, ale ze země.

Byli na západ od Darling Downs, nad suchou, prašnou krajinou se skrovnými pastvinami, křížovanou dobytčími stezkami. Zapadající slunce barvilo scénérii pod nimi doruda.

Skrz sluchátka vyslechla Maisie Rafeův rozhovor s volajícím.

V pasteveckém táboře došlo k nehodě. Jeden z dělníků potřeboval naléhavě převézt do nemocnice. *Létající lékaři* se okamžitě ozvali ze své základny v Charleville a Maisie s těžkým srdcem upírala oči dolů na nehostinnou krajinu, když muž z tábora líčil operátorovi stav zraněného.

„Chudák,“ zamumlal Rafe. „Mají podezření na poraněnou páteř, takže s ním nemohou hnout, dokud nepřijede doktor.“

Pak Maisie slyšela, jak muž říká: „Letadlo tu nepřistane, je tu příliš kamenitý terén, potřebujeme helikoptéru...“

V tu chvíli se Rafe ohlásil do vysílačky a nahlásil jejich pozici – nebyli od tábora daleko. Z lékařské stanice odpověděli okamžitě: „Pacient se nesmí převážet bez odborného dohledu, můžete však zatím poskytnout pomoc?“

„Mám dobře vybavenou lékárníčku a kurz první pomoci. Může mi někdo z tábora upřesnit pozici?“

„Máme tu GPS,“ ozvalo se z rádia, „přečtu vám souřadnice.“

„Díkybohu,“ zamumlal Rafe a na okamžik si otočil mikrofon stranou od úst. „Maisie, je mi líto, ale –“

„Se mnou si nedělej starosti!“ přerušila ho okamžitě.

Když mu přišly souřadnice, zaměřil cíl a promluvil do mikrofonu: „Jsme od tábora asi dvacet minut.“

Při rozhovoru s doktorem se ukázalo, že Rafe má dostatečný výcvik i léky k tomu, aby mohl zraněného stabilizovat, než přiletí helikoptéra *Státní pohotovostní služby* s lékařem.

„Támhle to je!“ vykřikla Maisie a ukázala na prašný mrak nad stádem nalevo od nich. „Zdá se, že tam mají ohradu... vidím auta... a cosi, co vypadá jako tábor...“

„To bude ono. Tou dekou stranou od tábora mi asi označili nejrovnější místo na přistání.“ Znovu zapnul vysílačku. „Zajistěte ohradu, zvířata se splaší, až budeme přistávat.“

Řekl to, jako by splašené býky krotil odmalička, Maisie však zavřela oči hrůzou.

„Jsou v elektrickém ohradníku, nikam neutečou. Vidíte tu rozprostřenou celtu? Tam se snažte přistát.“

„Už můžeš otevřít oči, Maisie,“ řekl se smíchem. „Jsme na zemi a žádné stádo splašených krav se na nás neřítí.“ Zhluboka vydechla úlevou a pohlédla na Rafea, v jehož očích plápolaly škádlivé ohníčky. Vrtule se pomalu dotočila.

„Promiň,“ řekla. „Nejde o to, že bych ti nedůvěřovala –“

„Byla jsi skvělá,“ ujistil ji. „Většina žen, které znám, by mi celou dobu řvala do ucha hlasitěji než ta vrtule. Tak, teď vylezeme a podíváme se, co se dá dělat.“

Uplynuly však tři hodiny a o zraněného se staral ještě stále Rafe, protože helikoptéra *Státní pohotovostní služby* měla problém s motorem a musela se vrátit na základnu.

Maisie seděla u ohně s honáky krav, kteří se předháněli v tom, jak jí udělat pohodlí. Uvařili i večeři a velkou termosku silné kávy.

Ve vzduchu se toho jasného večera pod tenounkým srpkem novu vznášel neklid. Dobytek i teď za tmy popocházel v ohradníku a vířil prach, který byl všude. Maisie se dozvěděla, že ten nešťastný muž přijel na koni až z vedlejší pastviny a v samém cíli se kůň splašil a shodil ho. Všichni si mysleli, že ho musel vylekat nějaký had na cestě.

Štěstí v neštěstí bylo, že pád všichni viděli a muž nezůstal bez pomoci. Postavili nad ním provizorní přístřešek, aby ho ochránili před sluncem a teď večer i před rosou.

Z jeho zpoceně tváře bylo vidět, že trpí velkými bolestmi, ačkoli mu Rafe dal utiňující injekci a zlomenou ruku ošetřil dlahou. Navíc nemohl hýbat nohama a byl ve velkém šoku.

„Můžete postavit stan pro mou manželku a půjčit jí nějakou matraci a deky, Ale?“ oslovil Rafe předáka, když se dozvěděli, že lékařská helikoptéra se musela otočit.

„Nic nepotřebuju,“ protestovala Maisie.

„Mladá paní,“ obrátil se k ní Al. „Poslechněte manžela. Všichni budeme klidnější, když budete mít trochu pohodlí.“

Postavili malý přístřešek ze stanových tyčí a celtý a před ním rozdělali oheň, aby se zahřála. Pak položili na zem dvě matrace a dali jí dvě deky.

„Ale co vy?“ zeptala se znepokojeně.

„My hned tak spát nepůjdeme,“ uklidnil ji Al.

Rafe jí z helikoptéry přinesl její tašku a další deku.

„Noci tu bývají hodně chladné,“ řekl. „A kdyby sis potřebovala odskočit, zavolej mě, doprovodím tě.“

Kupodivu na pár hodin usnula. Probudil ji až hukot helikoptéry. Tmu prorazily modré kužely pátracích světel a Maisie viděla, jak několik mužů s lampami běží označit místo k přistání. Slyšela vzrušené hlasy, kdosi křičel do vysílačky a domlouval se s posádkou. Přes tábořiště se přehnalo mračno prachu a vzápětí helikoptéra dosedla na zem.

Neslyšela přesně, o čem se mluví, protože dobytek v ohradě dupal a bučel, ale zanedlouho se helikoptéra znovu vznesla, znovu ucítila ve tváři zvířený prach – a pak se kus od jejího stanu vynořila Rafeova silueta.

Přiložil poleno na oheň a přisedl si k ní na matraci.

„Pusťte mě do ložnice, paní Sandersonová,“ poručil. „Jsem zmrzlý na kost.“

Poposedla si a on vlezl vedle ní.

„Mmm...“ zamumlal, když ji objal. „Tomu říkám teplíčko.“

„Jak je mu?“

„Doktoři si myslí, že by to mohl být jen přiskřípnutý nerv, což je dobrá zpráva. Máš tu trochu pohodlí?“

„Ano. A ty?“

„Spoustu. A teď na kutě.“ Chvilí ji hladil ve vlasech.

Přivinula se k němu a usnula s hlavou na jeho rameni.

K Rafeovi však spánek dlouho nepřicházel. Když si odmyslel dítě Tima Dixona, měl pocit, že ta žena jako by odjakživa patřila do jeho náruče. A nikdy k žádné ze svých partnerek necítil takový obdiv – za její odvahy, otevřenost...

Aspoň prozatím, dokud nejvíc potřebovala zázemí a oporu, udělal, co bylo v jeho silách... Čas ukáže, co bude dál.

Byl snad blázen, když si představoval, že by spolu mohli zůstat? Maisie sama souhlasila, že u něj nachází bezpečí a jistotu, ale mohla by jednou cítit něco víc?

Držet ji v náruči a nepokusit se o víc byla muka. Když tak měkce spočívala v jeho náruči, na šíji cítil její teplý dech a její tmavé řasy tak působně stínovaly její jemnou kůži, nedokázal si představit, že to jednou skončí – že se po nějaké době zase rozvedou, jak sám navrhl.

Nefungovalo by to z jednoho důvodu, ozýval se hlas pochybností v jeho mysli: tím důvodem bylo dítě Tima Dixona. Nechoval ke svému bratranci nikdy zášť, ale ztratil k němu veškerou úctu. Co kdyby v dítěti, navzdory svým nejlepším předsevzetím, začal vidět rysy otce, černé ovce rodiny?

Na druhou stranu, jakkoli to bylo absurdní, nebýt Tima, nikdy by Maisii Wallisovou nepotkal... Proboha, a proč bylo tak důležité, že ji *potkal*? Byla snad žena jeho života? Byl zamilovaný už *dávno*, jen si to odmítal přiznat?

Při představě, že v srdci nosí ještě stále Tima, jím projela palčivá žárlivost. Ne, takové manželství by bylo peklo...

Když se vzbudila, nebe na východě barvilo vycházející slunce a Rafe vedle ní spal. Posadila se a pohlédla do vyhaslého ohniště. Zdálky slyšela, že honáci už jsou vzhůru. Koně řehtali, na cestě zvonily okované boty.

Al jí vysvětlil, že poženou dobytek k dalšímu napajedlu, a podle toho ruchu se zdálo, že už začali připravovat přesun.

Otočila se k Rafeovi, aby ho probudila. Zjistila, že už otevřel oči, a zůstala jak zhypnotizovaná hledět do těch temných studánek, které se vpíjely do její tváře. V tom pohledu bylo tolik pocitů z předešlé noci, že by žádná slova nemohla lépe vyjádřit, co s nimi ten spánek v objetí udělal.

Do tváří se jí vkradl ruměnec rozpaků, když si vzpomněla, jak se mu pod rouškou tmy bezostyšně schoulila v náruči.

V jeho očích žhnulo cosi tajemného... po chvíli však uhnul pohledem, a když se k ní znovu otočil, kouzlo bylo pryč.

„Sníííídaněěěě!“ rozlehlo se v tu chvíli táborem. Vzápětí se na cestičce vynořil Al s várnicí a dvěma plechovými hrnký. „Nerad vás budím, mládeži, ale –“

Rafe se posadil a protáhl. „Díky, kamaráde! Pospíšíme si, ať to tu můžete sbalit.“

Maisie, snad aby nějak setřásla rozpaky, se smíchem vyhrkla: „No není to pech? Nic jsme spolu neměli a každou chvíli nás spolu někdo nachytá v posteli!“

Nebyla si jistá, jak Rafe její vtip vzal – krátce, ironicky se zasmál a na chvíli se zahleděl kamsi do dálky.

„Vypadáš jako indián,“ vyprskla při pohledu na jeho tvář, pokrytou jemným červeným prachem.

„Ty máš co říkat,“ popíchl ji. „Měla by ses vidět – jsi jako napudrovaná!“ Vysoukal se před stan a podal jí ruku.

„Co se děje?“ zeptal se znepokojeně, když se chytl za záda.

„Nic! Asi jsem princezna na hrášku a matrace mi nestačila! Až spolu příště pojedeme pást dobytek, polepším se!“

Jak snadno jí to *příště* splynulo ze rtů... nejradši by se kousla do jazyka.

„Hmmm... pojďme se nasnídat s chlapy. Pak pofrčíme!“

Měla hlad jako vlk a topinky se slaninou a silná káva s příměsí prachu jí připadaly jako ty největší lahůdky. Teprve když se rozloučili a vznesli v helikoptěře nad tábor, svěřil se jí Rafe, že se chce kvůli ní vrátit domů.

Protestovala, že jí nic není, on ale trval na svém – mohla prý prochladnout a on prý bude klidnější, když budou lékařské péči na dosah.

Nedokázala ho přesvědčit, že je zbytečně úzkostlivý. A měla stále větší podezření, že za tou náhlou změnou letového plánu je něco víc... něco, co souvisí s tím dlouhým, tajemným pohledem ráno po probuzení, kterým si toho tolik řekli, než se začal zase tvářit, jako by se nechumelilo.

Chtěl se jí zbavit? Chtěl mít svůj klid a neriskovat další noc vedle ní? Nebo si to jen namlouvala?

„Maisie, jak bys chtěla žít?“

Byl už večer a oni seděli v Rafeově apartmá nad řekou. Maisie za sebou měla prohlídku – doktor přijel na návštěvu k nim *domů* a konstatoval, že dítěti ani Maisii nic nechybí, i když je snad trochu ztuhlá po noclehu na zemi.

„Chtěl jsem jen mít jistotu,“ trval Rafe na svém.

„Jak to myslíš, *jak bych chtěla žít?*“ opakovala ozvěnou.

Byli právě po večeři, kterou si nechali poslat z restaurace v přízemí budovy, a ona opět musela žasnout nad tím, jak úžasně snadný je život, pokud má člověk neomezené bohatství. Teď relaxovala na pohodlném sofa v salonu.

„Máme dvě možnosti: tenhle byt nebo můj dům v Raby Bay.“

„Co tobě lépe vyhovuje – mně je to jedno!“

Posadil se do křesla naproti ní. Sedací zákoutí osvětlovalo jantarové světlo lampy, které dávalo korálově červeným stěnám ještě příjemnější, teplejší odstín. Za skleněnými dveřmi terasy blikotala světla Brisbane a soupeřila s mihotavými hvězdami na temně modré obloze.

„Já můžu být kdekoli,“ opáčil Rafe. „Zatímco ty potřebuješ co největší pohodlí – domov, který pro tebe bude něco znamenat. Tohle,“ rozhlédl se po stroze moderním obývací s prosklenou stěnou vedoucí na terasu, „je moderní byt a skvělé místo, pokud chceš být každý večer v klubu – ale tuším, že tobě se tu nijak zvlášť nelíbí.“

Maisie překvapeně otevřela ústa. „Jak jsi to poznal? Je pravda, že nevím, jak bych si tady zvykla...“

Zvedl káravě obočí.

„Nejsem zas takový necita!“

„Nikdy jsem nic takového netvrdila,“ bránila se.

Spiš než ta slova vnímal, jak se měděné prstýnky jejích kadeří rozhoupaly, když zakroutila hlavou. „Chtěla by ses podívat na ten dům v Raby Bay? Má zahradu, je kousek od mola, kam bych mohl přestěhovat *Mary-Lue*, kdyby... kdyby zbyl čas na výlety. A Sonia bydlí jen o pár ulic dál.“

„To bych moc ráda!“ souhlasila nadšeně. „U zátoky si určitě budu připadat víc jako doma.“

„Tak fajn, zítra tam zajedeme. A teď mi řekni: myslela jsi to vážně, že bys chtěla pokračovat ve studiu hudby?“

Napřímila se: „Samozřejmě! I když bych musela studovat dálkově, hodně cvičit... přestěhovat klavír. Zdá se mi to, nebo je tohle všechno vážně možné?“

Tohle všechno? Udělat radost Maisii Wallisové nebylo těžké.

„Je to možné. A teď, slečno Mozartová, byste si měla jít lehnout, byl to dlouhý den. Mimochodem, volal jsem *Létající lékaře*, náš pacient má za sebou operaci a nervy v páteři nebyly přerušené – bude zase chodit, už hýbe nohama.“

„To je skvělá zpráva!“ Maisie se ani nedokázala zlobit, že ji posílá do postele jako malé děčko. „Dobrou noc!“ zvedla se z gauče. „A díky,“ zavolala ještě přes rameno.

„Dobrou noc,“ zabručel, když se díval, jak odchází.

Promnul si zamyšleně bradu a přemýšlel, jak bude řešit problém oddělených ložnic. Na všech ostatních frontách se totiž zdálo, že jeho projekt fingovaného manželství bezvadně funguje. Měl dojem, že jako manažer rodinného života by si skoro zasloužil povýšení.

Maisie si jednopatrovou vilku v Raby Bay zamilovala, jakmile poprvé spatřila kamenné zdi a šmolkově modré okenice.

Stála v prestižní čtvrti, u jednoho z kanálů vedoucích do zátoky Moreton Bay. Od ulice ji dělila vysoká kamenná zeď. Na stromech v zahradě teď rašilo listí.

V přízemí byly vnitřní zdi stejně hrubé jako zvenčí, podlaha byla dlážděná a obloukovými okny bylo vidět na zátoku.

Tón interiéru udávaly kámen a dřevo, někde doplněné terakotou. Nábytek byl monumentální, žádný prostor nebyl zacpaný nadměrným množstvím drobností, jen tu a tam zdobily místnosti výrazné obrazy či keramika – květináče, sošky.

Terasa, na kterou se vcházelo z hlavního salonu, byla dlážděná tmavošedou břidlicí. Uprostřed byl dřevěný altánek obrostlý vinnou révou.

Za kuchyní byl ještě malý dvorek, na kterém v obrovských dřevěných truhlících podél zdí rostly citrusy. V kořenáčích nejrůznějších tvarů a barev, i ve starých vypouklých kamenech, rostly bylinky, které tak byly po ruce na vaření.

Když si Maisie prohlédla horní patro, o něco modernější s hladce omítnutými stěnami a s koberci, šla po točitém schodišti zpátky do hlavního salonu.

„Takže? Co tomu říkáš?“ nadhodil Rafe, který ji celou dobu doprovázel.

„Myslím, že to vezmu,“ prohodila nonšalantně a pak se rozesmála: „Proboha, je to úžasný dům! Proč tady nebydlíš?“

Vzdychl.

„Nezdá se ti, že je to pro jednoho trochu velké?“

„Někdo tu ale očividně bydlí – je vidět, že se tu uklízí.“

„Chodí sem uklízečka a zahradník.“ V jeho očích jako by se mihl stín, zmizel však tak rychle, že si ani nebyla jistá. „Tohle byl domov mého dětství, zařizovala ho matka.“ Nadechl se. „Takže, kdy by se madam ráčila nastěhovat?“

Stěhování do Raby Bay bylo naplánováno za týden, ale než k němu došlo, musela Maisie podstoupit jinou náročnou událost – setkání s rodinou, které měla zorganizovat Sonia.

„Všichni hoří zvědavostí,“ vysvětlil Rafe Maisii. „Nemůžu tě schovávat donekonečna jako uprchlého trestance.“

„Ale proč hned soaré? A vědí vůbec, že jsem těhotná?“ Tvářila se, jako by se ji chystal předhodit dravé zvíře.

Rafe se shovívavě usmál.

„Oni tě neukousnou! Uznávám, že máme v rodině i náročné exempláře, ale buď prostě sama sebou. A vzhledem k tomu, že těhotenství na tobě nikdo nepozná, můžeme si tuhle novinu nechat na později.“

Trochu se začervenala a Rafe pokračoval: „V pořádání oslav je Sonia šampionka, nech to klidně na ní. Je rozený diplomat, takže i v naší rodině někdy projdou bez hádky,“ dodal a pobaveně se usmál, když viděl její výraz.

„A je to vážně nutné?“ vzdychla ztěžka. „Když spolu doopravdy ne –“ zarazila se.

„Když spolu nespíme?“ pomohl jí. „Ani to není na první pohled vidět. Bude bohatě stačit, když uvidí, že si rozumíme a vycházíme spolu.“

„Ach Maisie!“ vzdychla Sonia obdivně. Bylo pozdní odpoledne a brzy měli dorazit první hosté. „Vypadáš skvěle!“ Byly v Soniině domě v Raby Bay. Při pohledu na svůj odraz v zrcadle mohla být Maisie spokojená, i když uvnitř se tak sebejistě necítila.

Sonia, její módní poradkyně, jí vybrala malé černé šaty z taftu, přes který spadala tenounká vrstva průsvitného voálu. Ten byl pod

živůtkem trochu nabraný, takže krásně splýval po její žensky oblé postavě. Strih šatů by dokonale zakryl její bříško, i kdyby nějaké bylo vidět. Sáčko sahající až pod boky pomohlo celému modelu dodat „šmrnc“, jak řekla Sonia. Černé lodičky, zdobené šedými skleněnými kameny, podtrhovaly diskrétní eleganci.

Strávily se Soniou několik hodin v salonu krásy, takže česání, mejkap i manikúru už měly za sebou. Maisiiny vlasy zářily jako rozžhavený kov, oči měla obtažené tmavošedou linkou, hladké rty zlehka nalíčené korálovou rtěnkou. Její nehty, kvůli hře na piáno vždy krátké, měly stejnou barvu.

„Myslíš,“ poznamenala, když se otočila bokem k zrcadlu a položila ruce na téměř ploché bříško, „že to někdo pozná?“

„Nepozná,“ ozval se ode dveří Rafeův zvučný hlas. „Vypadáš úchvatně.“

Sonia se zasmála. „Maisie bude hvězdou večera a na mě nic nezbude.“ Pak pohlédla na hodinky. „Bože na nebesích, musím ještě něco zařídit!“ vykřikla a vyběhla z místnosti.

„Ani ty nevypadáš zle,“ vypravila ze sebe Maisie, ačkoli to byla slabá slova pro to, co cítila, když ho spatřila na prahu ve světlešedém obleku, tmavomodré košili a hedvábné kravatě – málem se jí podlomila kolena.

„Díky. Ale něco bych chtěl k tvému dnešnímu modelu přidat.“ Vytáhl z kapsy kazetu na šperky, a když ji otevřel, spatřila diamantový přívěšek na kruhové stříbrné struně.

Ani nedýchala, když Rafe náhrdelník vyndal a vybroušené plošky drahokamu se zatřpytily na jeho dlani.

„Je po matce,“ řekl, „ale –“

„Ne, to si nemůžu vzít,“ bránila se tlumeně.

„Jen s pravým rodinným šperkem bude naše manželství vypadat věrohodně,“ namítl, „a to přece chceme, ne?“

„Musí to ale mít nesmírnou cenu a je po tvé matce –“

„Je to jen na dnešek,“ chlácholil ji. „A máš pravdu, že to není zrovna levná hračka – půjde zpátky do trezoru v bance.“

„Díkybohu,“ oddechla si. „Ale i tak z toho budu nervózní!“

„Maisie,“ pohlédl na ni a v jeho očích bylo kromě bezmocné rezignace i cosi dalšího, nad čím se neodvažovala přemýšlet, „prostě mi věř a udělej, co ti říkám!“

Snášela jeho přímý pohled mlčky, s hlavou vztyčenou.

„Prosím,“ dodal důrazně a v jeho očích se objevil úsměv.

Ten ji odzbrojil. Přesněji řečeno, celá tála vzrušením.

„Otoč se,“ přikázal ji a ona pomalu poslechla.

Zavěsil náhrdelník na její šíji a ona měla co dělat, aby se z těch letných, teplých doteků jeho prstů nerozechvěla. Zavřela oči a když je otevřela, pohlédla na drahokam ve svém dekoltu.

Pak se jejich pohledy střetly v zrcadle před ní a ona se zajíkla – vypadali jako živý obraz dvou lidí, kteří se k sobě dokonale hodí, jako by byli stvořeni jeden pro druhého. Půvabná hostitelka a sebejistý pán domu.

Všimla si, že pohnul rukou, jako by se chystal jí dotknout, ale zase ji stáhl zpátky. Když jí znovu pohlédl do očí, měl v nich ten zvláštní výraz, jako toho rána po noclehu v buši.

Dlouze, přerývaně vydechla a otočila se stranou.

„Připravená?“

„Ano.“

Když spolu však sestupovali ze schodů, kolena se jí trásla nervozitou. Musela si vzpomenout na závěrečnou zkoušku na konzervatoři – tehdy ji přepadla tréma a byla si jistá, že propadne. Ale pak si představila, že kolem ní je kouzelná bublina, která ji chrání a skrz kterou nic nepronikne. Tréma opadla – najednou nevadilo, že není zvyklá na nástroj v sále ani na publikum. Najednou existovala jen ona a její hudba.

A přesně to teď potřebovala, říkala si – kouzelnou bublinu. Musela se nějak přenést přes zvědavé pohledy příbuzných i přes Rafea, který byl tak blízko a přitom tak daleko...

Sonia měla zimní zahradu s výhledem na zátoku. Mezi zelení byly rozmístěné ratanové stolky a křesílka, řada skleněných dveří byla teď v teplém počasí otevřená. Byl to příjemný, neformální a přesto elegantní prostor. Podél jediné kamenné zdi stálo pianino.

Najatý číšník v bílém obleku nabízel šampaňské a mladá dívka s krajkovou zástěrkou roznášela jednohubky.

Asi hodinu po zahájení oslavy seděl Rafe pod oleandrem se sklenkou whisky a s obdivem pozoroval svou manželku.

Poté, co ji představil svým třem tetám a strýcům a neurčitěmu počtu bratránců a sestřenic s partnery, jakož i několika synovcům a neteřím, konverzace se rozproudila téměř samospádem. Maisie šla,

obrazně řečeno, z ruky do ruky, a odpovídala s profesionálním klidem na otázky jako nějaká hvězda na tiskové konferenci. Musel si vzpomenout na její druhou tvář, Mairead. Podávala prostě umělecký výkon.

„Jak jste se vy dva vlastně dali dohromady?“ slyšel jednu ze svých všetečných tet.

„Dalo by se říct, že nás dala dohromady láska k vodě,“ odvětila Maisie s šarmantním úsměvem. „Potkali jsme se na plachetnici.“

Tetička Nancy se zatvářila spokojeně a on musel v duchu Maisii dát plný počet bodů – nejen že elegantně proplula úskalími otázky, ale odpověděla svým způsobem po pravdě.

„A děláte nějakou kariéru?“ ozvala se teta Amelia, už podle pískově blond vlasů a šedých očí typická zástupkyně Dixonů.

„Ano,“ odpověděla Maisie, „dělám hudbu. Učila jsem, ale teď chci pokračovat ve studiu a získat titul.“

„Vystupujete v nějakém komorním orchestru?“

„Příliš komorní to není.“ V Maisiiných očích se roztančil pobavený úsměv. „Jazz, blues, pop – hraju s kapelou.“

Amelia zvedla obočí a Rafe, který rozhovor z odstupu sledoval, vstal, aby zabránil nevyhnutnému, ale bylo pozdě.

„Tak nám něco zahrajte,“ navrhla Amelia tónem, který měl slabý, ale pro Rafea zřetelný příděch skepse.

Maisie však s okouzlejícím úsměvem prohlásila: „Když vás to potěší! Ale raději jen něco krátkého.“

„Nemusíš to dělat,“ zašeptal Rafe, který stanul po jejím boku.

„Mně to ale nevádí,“ odpověděla. „Je to také to jediné, co umím,“ dodala jen pro jeho uši a zavěsila se na jeho loket. „Odved’ mě k nástroji.“

Vnořila prsty do kláves a během několika prvních tónů si získala naprostou pozornost všech přítomných. Se zatajeným dechem poslouchali pestrý výběr ze známých melodií, od „Rapsodie v modrém“ po nejnovější hity popmusic. A všichni ji prosili, ať nepřestává.

„Ale ne, to nejde!“ Rozhodně vstala od píána a zavřela ho. „Děkuji, že jste byli tak skvělé publikum,“ usmála se.

Hned poté se vrátila k Rafeovi, který věděl, že jeho rodinu si zcela získala. Útržky konverzace, které zaslechl, ten dojem jen potvrdily:

„Pravý talent, a tak půvabná a přirozená...“

„Nejdřív jsem nevěděla, co si mám myslet, ale teď mě přesvědčila...“

„Jen nechápu, k čemu všechny ty tajnosti...?“

Neušlo mu, že Maisie tuhle poznámku slyšela – v nestřeženém okamžiku k němu mimoděk vzhledla a v jejích očích zahlédl zvláštní, zraněný pohled, kterému nerozuměl, ale zadřel se mu hluboko do srdce.

„Nebylo to špatné, co myslíš?“

Byli už zpátky v jeho apartmá a Maisie, která hned po návratu shodila lodičky, si masírovala unavená chodidla. „Snad ne,“ řekla tiše.

Přehodil sako a kravatu přes opěradlo židle a rozepnul si horní knoflíčky košile.

„Říkáš to tak nejistě, jako bys měla nějaké výhrady?“ Vzhledla k němu.

„Ano, mám. Byla to totiž od začátku do konce jedna velká lež a to mi vadí.“ Vzdychnula. „Prostě... prostě z toho nemám dobrý pocit.“

„Rozhodně jsi podala skvělý výkon,“ opáčil.

„Díky.“ Sundala diamantový náhrdelník a podala mu ho. Pak mu zpřímá pohlédla do očí. „Říkáš to, jako bys měl výhrady?“

Chvilí ji mlčky pozoroval – v elegantních černých šatech, bosou, se stíny únavy pod očima. Pokrčil rameny. „Snad jen k tomu, že tu oslavu ovládla Mairead, ne Maisie.“

Na chvíli zavládlo napjaté ticho. „Ty Mairead nemáš rád?“

„To jsem neřekl,“ protestoval. „Ale je taková... nevím, jak to popsat. Snad jde jen o to, že Maisii jsem potkal dřív.“

Nebo šlo o to, že Mairead si Rafe spojoval s Timem Dixonem? Při tom pomýšlení se zachvěla. „Co se děje?“

„Nic,“ zamumlala. Vzpomněla si na tu ochrannou „bublinu“, kterou dnes potřebovala, aby překonala trému. Měla by v ní zůstat i z jiných důvodů... Ty mu však nemohla prozradit.

„Maisie?“

Pokrčila rameny. „Vždyť jsem pořád jeden a ten samý člověk. A musím se nějak protlouct životem i se svými chybami.“

Svrástil čelo. „O čem to mluvíš?“

„O tom, že mě lidé musí brát takovou, jaká jsem.“

„Myslíš tím mě?“ zeptal se trochu dotčeně.

Vstala a zvedla své lodičky. „Ne, tebe ne – tys pro mě udělal už tolik, že nic víc bych po tobě nemohla chtít.“

„Maisie,“ namítl rázně, ale vzápětí se zarazil. Jediný způsob, jakým by ji uměl ukonejšit, bylo ji obejmout, přitisknout k sobě, políbit ji a říct jí – co vlastně?

Že se bál pustit si jak Maisii, tak Mairead příliš na tělo, protože pak by byl ztracený? Že každý den stěží odolával pokušení – že když dnes viděl, jak měkký voál jejích šatů splývá po její alabastrové kůži, měl chuť je z ní stáhnout a...

Ano, byly momenty, kdy prostě zapomínal, že je těhotná a s kým – bál se však, že realita se mu bude připomínat stále zřetelněji... Ne, to by nezvládl, a copak by jí mohl něco takového udělat? Pustit se do nezodpovědného dobrodružství, které by mu za chvíli přerostlo přes hlavu? Začít si s ní a za chvíli v panice vycouvat? To, co jí udělal Tim Dixon, by proti takové špíně bylo vzorem mužských ctností.

A i kdyby tohle všechno překonal, nepřestávaly by ho hlodat pochybnosti, zda Maisie Tima ve skrytu duše ještě nemiluje.

Zaťal zuby. „Maisie, budeme muset brát věci tak, jak jsou, a pokud možno jednu po druhé. Čekáš dítě, tak pojďme v klidu počkat, dokud se nenarodí... potřebuješ klid a pohodu.“

Zhoupla boty, zavěšené za pásy na prstech. „Ovšem. Máš pravdu. Dobrou noc, Rafe.“

Díval se za ní, jak odchází, a zmocňovala se ho touha ji zastavit, ale v poslední chvíli se ovládl. Tiše zasténal, nalil si whisky a zamyšleně se zahleděl na dno sklenky. Ne, to nemohlo fungovat, říkal si. Snad kdyby to byl kdokoli jiný než Tim...

To však nebylo to jediné, co mu bránilo. Dobře věděl, jak zničující mohou být vztahy založené na lásce a nenávisti. Koneckonců v životě sám jeden takový poznal.

O tři dny později už se definitivně odstěhovali do vily v Raby Bay, ačkoli apartmá si Rafe samozřejmě nechal.

Uplynulo několik měsíců, během kterých se Maisie spokojeně zabydlovala v domě, který si od začátku zamilovala. Přesto teď seděla u piána s hlavou v dlaních a po tvářích jí tekly slzy.

Pes, který odpočíval na podlaze u jejích nohou, se posadil a položil jí tlapku do klína. Podrbala ho po hlavě a vytáhla z kapsy kapesníček, aby se vysmrkala. Půlroční kolie Wesley, dárek od Rafea, byla živoucím příkladem toho, jak se její manžel snažil dělat všechno pro to, aby byla šťastná. Jak tragické bylo, že to nestačilo!

Přivedl do vily hospodyně – nad garáží byl malý služební byt – takže nemusela být nikdy sama. Grace Hardyová, bezdětná svobodná paděšátnice, která měla zkušenosti i jako chůva, byla na první pohled nenápadná a tichá paní, brzy se však s Maisií spřátelily a objevily společné zájmy – Grace ráda vařila a kromě toho zpívala ve sboru.

U nedalekého mola kotvila *Mary-Lue*. Podnikli s Rafem několik výletů, ačkoli nikdy sami – vždy se Soniou a s dětmi.

Sonia byla teď její nejbližší přítelkyní a Maisie si byla jistá, že to není jen kvůli Rafeovi, ale z opravdového zájmu.

Nakupovaly spolu, chodily na obědy do restaurací se zahrádkami vystrčenými na chodníky Clevelandu, do kina i na koncerty.

Navštěvovaly se bez ohlášení, kdykoli je napadlo, a Maisie dávala malé Cecelii hodiny. Také často hlídala děti – ne kvůli tomu, že by to Sonia potřebovala, ale spíš proto, že ji těšilo, když se kamenný dům s modrými okenicemi rozezvučel dětskými hlásky.

Seznámila se s Liamem, Soniiniým manželem. Byl jí sympatický a jí často vrtalo hlavou, proč se vlastně rozešli.

Když se s Rafem rozhodli oznámit širší rodině její těhotenství, novinku všichni přijali kladně – včetně tet Nancy a Amélie.

Někdy se Rafea chtěla zeptat, zda prozradil někomu dalšímu, kdo je otcem dítěte, ale protože se jí o Timovi Dixonovi nikdo ani slovem nezmínil, věřila, že je to stále tajemství.

V novinách nikdy nic nevyšlo – ukázalo se, že Rafe měl pravdu, když tvrdil, že se svatbou mediální přitažlivost celého příběhu zmizí. Zdálo se jí, že mizí i ta Maisie Wallisová, které se tento příběh stal – jako by ji nový život pohltil a proměnil v někoho jiného. A ona se té změně nebránila – nikdy se nešla z nostalgie projít na molo, kde kotvila Amélie, ani do domu po rodičích. Všechno svěřila do Jackových rukou.

Našla si učitelku klavíru a hraní bylo její největší radostí, při kterém dokázala na všechno zapomenout.

Teď, na začátku osmého měsíce, ale seděla nad klávesnicí a po tvářích jí stékaly horké slzy. Věděla přesně, co je za nimi. Všechna její bolest měla jediné jméno: Rafe.

Jak byla naivní, když si představovala, že své city zavře jako vodovodní kohoutek!

Rafe k ní byl milý a dělal, co jí na očích viděl, přesto však mezi nimi stála zeď. Být vedle něj a přitom ho nemít ji dráslalo.

Byl často pryč a ani když byl v Brisbane, nespal vždy ve vile – měl ještě své apartmá a to Maisii přidělovalo další trápení. Měl milenkou? A pokud ano, měla právo mu to vyčítat?

Nemohla přece čekat, že když o ni nestál před tím, bude o ni stát teď, když je jako balon, opuchlá, nateklá a nevyspálá.

V jejích žárlivých představách se procházela celá procesí jeho milenek – blondýny i brunety, štíhlé i kypré, drobné i vysoké... ale všechny přitažlivější než ona se svým břichem.

Mohla jen doufat, že Rafe nepoznal, co k němu cítí.

Čím dál víc se děsila samoty, před kterou ji nezachrání ani její zachráněná pověst, ani blahobyť.

S touto úzkostí se však nemohla svěřit ani Sonie, se kterou jinak mohla probrat všechno kolem porodu a mateřství. Chyběl jí partner, druhá polovina.

„Haló? Je někdo doma?“

Rychle si osušila oči. Wesley se postavil, vyštěkl a zavrtěl ocasem.

Byla to Sonia, která však vypadala nezvykle rozrušeně.

„Co se děje?“ zeptala se polekaně Maisie, jakmile vešla do jejího hudebního pokoje.

„Nic!“ Pohladila psa. „Jen potřebuju panáka.“

Maisie se vzpamatovala. „Sedni si. Přinesu ti ho,“ řekla a odpěchala do domácího baru v hlavním salonu.

„Takže,“ podala whisky, „co se děje?“

Sonia se napila tak důkladně, až se rozkašlala. „Liam zažádal o rozvod!“ Z očí jí vytryskly slzy. „A je to jen moje vina.“

„Proč?“ zeptala se Maisie tiše.

„Protože jsem pitomá,“ vzlykla Sonia zoufale. „Odehnala jsem ho od sebe tím, že k sobě nedokážu nikoho pustit. Myslela jsem si, že Liamu můžu mít, a přesto si ho držet od těla.“ Zasmála se dutým hlasem. „Když navrhl žít odděleně, namlouvala jsem si, že jsou to jen vrtolky a brzo se vrátí.“

Přerušovaně vydechla a přitiskla si prsty na spánky. „Nikdy jsem nedokázala se přizpůsobit, rozhodovat společně s ním – žít v páru,“ přiznala upřímně.

Maisie se posadila na polstrovanou stoličku před klavírem. „Sonio, je mi to tak líto. Ale – proč? Proč ses to nepokusila změnit?“

Ted' si oči osušila pro změnu Sonia. „Když vyrosteš ve válečné zóně, prostě si vypěstuješ návyky, jak přežít – především si nedovolíš být moc citlivá a otevřená.“

Maisie na ni pohlédla. „Ve válečné zóně? Jak to myslíš?“

„Naši se buď milovali, nebo nenáviděli – nic mezi tím.“ Sonia s povzdechem zakroutila hlavou. „Jako děti jsme s Rafem ty scény dost těžce nesli. Asi jsem instinktivně byla na mámině straně a podvědomě se rozhodla nikdy neriskovat, že by mi někdo mohl tak ublížit – proto jsem nikdy Liama nepustila blíž k sobě.“

Narovnala si sukni na kolenou. „Člověk si poklidně žije a myslí si, jak to všechno vyřeší – až se jednoho dne vzbudíš a zjistíš, že sis kolem srdce vybudovala betonový kryt, ze kterého sama nedokážeš vyjít ven. Jsi sama, nikdo druhý ti nemůže nic vzít, ani dát – až ho ztratíš.“ V očích se jí znovu zaleskly slzy. „A najednou je pozdě.“

Maisie ji objala kolem ramen, ale ani ona neznala lék.

Když Sonia odešla, nedokázala Maisie myslet na nic jiného, než jak ji její dětství poznamenalo – byly dívky citlivější než chlapci? Nebo bouřlivé manželství rodičů zanechalo stopy i na Rafeovi? Měl kolem sebe stejnou hráz, jako jeho sestra?

To by snad vysvětlovalo, proč muž, který může tolik nabídnout, nechce mít rodinu? Vzpomněla si, jak kdysi naznačil, že na vztahy se dávno neřádá růžovými brýlemi...

Všechno náhle zapadalo na své místo – ale bohužel nic nenasvědčovalo tomu, že by se do ní měl zamilovat a stát se tou druhou polovinou, po které tolik toužila...

Jak se ukázalo, ten den ji čekalo ještě víc špatných zpráv.

Rafe přišel domů mnohem dříve než jindy a zastihl ji, jak v kuchyni vaří večeři.

„Co to děláš?“ zeptal se, když si povolil kravatu a rozepnul horní knoflíček košile.

„Experimentuju,“ oznámila svým nacvičeným veselým tónem, který dobře zakrýval, co cítila uvnitř. „Zkousím kuře na víně s houbami, pažitkou, šalotkou a ostrou paprikou...“ Rozhlédla se po kuchyňském pultě s připravenými ingrediencemi. „A se slaninou,“ dodala.

„Kde je Grace?“ Otevřel lednici, ze které vyndal plechovku piva a láhev neslazeného jablečného džusu, který teď byl Maisiiným oblíbeným nápojem.

„Má zkoušku sboru. A já jsem stejně měla chuť vařit.“

Nalil pivo i džus do sklenic. „Pojď si sednout na terasu, musím s tebou mluvit.“

„To bude něco vážného – nemůžeme mluvit tady, při vaření?“

Zakroutil hlavou a ona vypnula hořák pod pánví s olejem a sundala si zástěru.

Venku se na chvíli zahleděla na *Mary-Lue*, pohupující se na konci mola. Pak na něj s očekáváním pohlédla. Obrátil se k ní. „Tim je mrtvý, Maisie.“ A s napětím očekával reakci na její tváři.

DESÁTÁ KAPITOLA

Zbledla jako stěna a ztěžka se posadila na lavici. „Cože? Mrtvý?“ opakovala nevěřičně. „Jak?“

„Nehoda při potápění na Vava'u. Zachránil někomu život – ale přitom sám zemřel.“ Popsal jí neštěstí, ale jí hučelo v uších a sotva byla schopná vnímat. „Jedu pro jeho ostatky. Vyrázím ještě dnes, vrátím se zítra.“

Zírala na něj v šoku. Pak si instinktivně položila ruce na břicho, jako by své dítě chtěla ochránit před špatnými zprávami – ale Rafe si z toho udělal své vlastní závěry.

„Je mi to líto,“ řekl tiše.

„Já – já nevím, co na to říct.“

„Nemusíš nic říkat. Já lituju, jak to mezi námi skončilo – měla jsi pravdu, že vyrůstal v mém stínu a navíc ho proti Sandersonům popuzovala jeho zahořklá matka. Měl jsem si to už dávno uvědomit a nějak to s ním urovnat. Mám pocit dluhu a nechci, aby byl na poslední cestě domů sám.“

Vytryskly jí slzy a Wesley jí položil tlapku do klína.

„Kdy se vrátí Grace? Nechci tě tu nechat, zavolám Sonie a –“

„Ne.“ Její přiškrcený hlas byl nasáklý slzami. „Sonia má svých starostí dost a Grace tu za chvíli bude.“

„Jakých starostí?“ Rafe sraštil čelo.

„Liam se chce rozvést a ji to úplně položilo.“

Tiše zaklel.

„Brnknu jí cestou. Maisie, zvládneš to?“

„To víš že jo!“ Pohlédla na moře. „Je to jen strašný šok!“

„Samozřejmě.“ Odmlčel se. „Pomůžeš mi sbalit věci na cestu?“

„Rafe... potřebovala bych být chvíli sama, nevdám?“

Pohlédl na ni se zvláštním steskem, ona však byla příliš rozrušená, než aby si toho všimla. „Ovšem že ne. Maisie, myslí na to, že Tim

zemřel jako hrdina. Nebyl to v jádru špatný člověk – bez ohledu na to, že párkrát šlápl vedle.“

Maisie si musela srovnat v hlavě, co vlastně cítí. Určitě lítost, že její dítě nikdy nepozná otce. Lítost za zmařený lidský život... Ale žal? To ne. Uvědomila si, že její vztah k Timovi Dixonovi skončil po tom krátkém rozhovoru na Tonze.

Tehdy pochopila, že ho už dávno nemiluje – přesněji řečeno, že ho nikdy nemilovala. Cítila smutek... ale nebyla to bolest ze ztráty někoho milovaného. Tu si prožila po smrti rodičů a její současné pocity se s ní nemohly srovnávat.

„Buď tady hodná,“ řekl Rafe na rozloučenou a položil sbalenou tašku na podlahu v salonu. Zadíval se na její ženskou postavu v šatech s kašmírovým vzorem, na její podivně vyhaslou tvář – byla ještě stále v šoku? „Sonia sem po večeri zajde,“ sliboval konejšivě.

„To není nutné!“ V tu chvíli v zahradě zavrčel motor auta. „Vidíš, Grace je tady!“

„Sama to chtěla. Tim byl taky její bratranec.“

„Chci, abys věděl, že si moc vážím toho, co děláš... že tam jedeš osobně,“ vypravila ze sebe.

Zvedl k ní ruku, ale místo aby se jí dotkl, ji zase nechal klesnout. Pak se stručně rozloučil a vyšel ze dveří.

Maisie sledovala oknem, jak s taškou přes rameno míří k příjezdové cestě. Proč se tak úzkostlivě vyhýbal jakémukoli fyzickému kontaktu s ní?

Skryla obličej do dlaní, ale zhluboka se nadechla a zahнала slzy. Ačkoli chtěla být sama, musela na chvíli za Grace.

Ta ji však, když přišla do kuchyně, požádala o pár hodin volna – její matce se udělalo špatně a ona chtěla jet k ní.

Maisie souhlasila a dostala další nápad.

Zavolala Sonie a řekla jí, že by si chtěla jít brzo lehnout. „Běž radši za Liamem a promluv si s ním,“ pobídla ji rázně.

Sonia se ztěžka nadechla. „Na to už je příliš pozdě... nic to nezmění a –“

„Možná ne, možná ano! Co můžeš ztratit? Možná to bude bolet, ale aspoň si dokážeš, že na to máš. Možná už nezachrániš vaše manželství, ale *tobě* to pomůže!“ Z jejího hlasu čísela nezvyklá rozhodnost.

Na chvíli se na lince rozhostilo napjaté ticho. „Maisie, jsi v pořádku? Ty jsi plakala? Kvůli – Timovi?“

„Ne – vlastně ano... Je to strašná tragédie, ale není to, jak si myslíš. Už dávno byl pro mě minulost.“

Soniin hlas trochu pookřál: „Mluvíš najednou tak dospěle... Snad o tebe vážně nemusím mít starost a máš tam Grace. Nevím jen, jestli zvládnu zavolat Liamovi.“

Maisie si nechala pro sebe, že Grace odjela k matce. „Zvládneš,“ řekla pevně. „Sonio, já tě strašně obdivuju. Jsi silná ženská a skvělá kamarádka. Jsem ti vděčná za všechno. A teď mě jednou poslechni a udělej, co ti říkám. Máš na to!“

„Tak jsem ji poslechla,“ přiznala se Sonia druhého dne zdrceně svému bratrovi, „a klobouk dolů, přesně odhadla, jak je to se mnou a s Liamem... Ale ani ve snu mě nenapadlo, že se se mnou loučí! Grace se vrátila od matky a myslela si, že už je v posteli... pak si všimla, že Wesley je nějaký neklidný, víš, jak vždycky vyvádí, když ho Maisie nechá doma... Tak se šla podívat – a ona byla pryč. Vzala si nějaké oblečení pro sebe a pro dítě – a své auto.“

Rafe zaklel. Byli na cestě z letiště, kam mu Sonia přijela naproti. Společně počkali, až zřízenci vyloží Timovu rakev a předají ji pohřební službě.

„To nenechala žádný vzkaz?“

„Vůbec nic. Proboha, Rafe, co budeme dělat?“

„Najdeme ji,“ řekl stručně. „V osmém měsíci daleko neuteče.“

Když projeli branou vily v Raby Bay, vyběhla z domu Grace.

„Volali z nemocnice! Maisie měla lehkou dopravní nehodu, ale nechali si ji na pozorování přes noc. Ráno dostala kontrakce, a i když si prý přála, aby nikoho neinformovali, nechali zjistit majitele auta. Proboha, kdybych to tušila!“

„A kdybych já nebyla až po uši ve vlastních problémech,“ dodala Sonia s pláčem na krajíčku.

„Dost,“ okřikl je Rafe. „Ve které je nemocnici, Grace?“

„Jedeš se mnou?“ pohlédl na Soniu, když mu hospodyně odpověděla.

„Že se ptáš!“

Susannah Wallisová přišla na svět s velkou chutí do života, ačkoli se narodila šest týdnů před termínem a musela putovat rovnou do inkubátoru.

Maisie byla v pořádku, ale nepřestávala se trápit výčitkami, co všechno mohla způsobit – měla pocit, že si to nikdy neodpustí. Sedla si za volant s očima plnými slz a tak rozčilená, že mohla být ráda, že to nedopadlo hůř.

Rafe se Soniou přijeli pár hodin po porodu.

Dozvěděli se, že Maisie dostala utišující prostředky, protože byla abnormálně rozrušená.

„Vyyvolala předčasný porod ta nehoda?“ chtěl vědět Rafe.

Primář porodnice se poškrábal na hlavě. „Těžko říct. Paní Sandersonová utrpěla lehký otřes mozku, ale žádná další zranění. Kdyby kontrakce vyvolal šok, čekal bych, že k tomu dojde dřív po nehodě, ale možné je cokoli. U řady předčasných porodů neexistuje žádný zjiitelný důvod.“

„Může to ovlivnit stres?“

„Samozřejmě. V každém případě bych doporučoval prohlídku, aby se vyloučily organické příčiny, než bude mít další děti – jen pro jistotu.“

„Rafe,“ vzdychla Sonia, zatímco čekali u Maisiina lůžka, až se probere, „nesmíš si nic vyčítat. Dal jsi jí všechno, co bylo v tvých silách.“

„Jen jsem jí nedal Tima,“ zamumlal zoufale.

Sonia zalapala po dechu. „Tak proto myslíš, že utekla? Řekla bych, že se pleteš!“

„Byla z té zprávy v šoku,“ řekl zdrceně a prohrábl si vlasy. „Co jiného by ji najednou rozrušilo tak, že musela utéct?“

Zoufale přejížděl očima po její bledé tváři s modřinou na čele. Vypadala tak křehce, téměř nehmotně... jako by z ní vyprchala veškerá energie.

V žile na předloktí měla infuzi a kolem zápěstí pásku se jménem. Těžce vzdychala v umělém spánku, jako by ji trápily noční můry.

Až odpoledne se probrala k vědomí.

Už dlouho cítila, že Rafe sedí vedle postele, ale sedativa ji zas a znovu strhávala zpátky do slastného bezvědomí. Když nakonec otevřela oči, pokusila se opřít o loket.

„Maisie,“ řekl Rafe a vzal ji za ruku. „Malá je v pořádku, jen musí zatím zůstat na nedonošeneckém oddělení.“

S úlevou stiskla jeho prsty, vzápětí však přišly pochybnosti: „Říkáš mi pravdu? Nesnažíš se mě uchlácholit?“

Zakroutil hlavou. „Je to zrzka,“ usmál se.

„A já jsem ji celou dobu přemlouvala, aby byla radši blondýna...“ Oči jí zjihly dojetím, vzápětí však zvážněla.

„Rafe – Rafe,“ špičkou jazyka si přejela po suchých rtech, „určitě se zlobíš, ale chtěla jsem ti napsat, jakmile...“ Hlas se jí zadrhl v hrdle.

„Maisie, měl jsem strach, spíš než zlost. Ale není nutné to rozebírat – chci vědět jen jedno.“ Jeho oči spočívaly na její tváři a ona si uvědomila, jak je najednou bledý.

„Susie tě bude potřebovat a ty budeš potřebovat hodně síly. Vrátiš se aspoň prozatím do Raby Bay?“

Zhluboka se nadechla – a kývla.

Vtom vešla Sonia se dvěma kelímky kávy a objala ji tak vřele, jak to její křehký stav dovoľoval.

„Měla jsi pravdu. Všechno jsem Liamovi řekla... jak jsem se bála riskovat a musela se pořád tvářit, že jsem nad věcí... bude to znít cynicky, ale tvoje nehoda mi pomohla uvědomit si, co je pro mě důležité... A víš, co mi Liam řekl?“

Maisie zakroutila hlavou.

„Že o ten rozvod požádal jen proto, protože žít odděleně ho ničilo! Chtěl mě zpátky, ale byl příliš hrdý, než aby mě prosil, tak mě chtěl vyprovokovat, abych něco udělala sama!“

Maisie toho večera dostala prášek na spaní. Řekli jí, že vstát a jít za děťátkem může až následující den. Uvědomovala si ironii celé situace – dokázala poradit Sonie, sama si však poradit nedokázala. Celá ta rozhodnost, se kterou radila Sonie, aby byla k manželovi upřímná a otevřená, se přitom zrodila z jejího rozhodnutí odejít od Rafea a otevřeně mu říct, proč nemohla jinak. Napsala dopis, který mu chtěla původně nechat v domě, v poslední chvíli se však raději rozhodla, že ho pošle poštou, aby ho nenašel někdo jiný. Ještě ho měla v kabelce.

A teď, *prozatím*, se stejně vracela do jeho domu... ještě že ten dopis nečetl... copak by s ním ještě mohla být pod jednou střechou, kdyby znal pravdu a věděl, jak zoufale ho miluje?

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Uplynuly tři měsíce a malá Susie rostla jako z vody. Masie s ní právě seděla na terase v Raby Bay, kolébala ji v náručí a tiše jí zpívala. Wesley jí ležel stočený u nohou a Susie se zaujetím poulila oči na vzorec světla a stínů, které tvořila réva na zástěně. Pak jí poklesla víčka a ona usnula. Maisie ji ještě chvíli houpala, než ji políbila na hlavičku a položila do kočárku. Ani se nepohnula.

„Tak, Wesi,“ podrbala psa, „dítě jsme uspali!“

Přešla na druhý konec terasy a zahleděla se na moře, do mlhavých dálek za horizontem. A Rafe, který ten výjev matky uspávající děcko pozoroval z domu, dospěl k rozhodnutí.

Po nezbytném chaosu, který přišel po návratu z porodnice, si teď Maisie naplno užívala mateřství. Dalo by se říct, že jen kvetla. Jen občas jako by na ní ležel stín smutku a její oči nezářily tak jako dřív.

Rafe si byl jistý, že ví, co je toho příčinou. Usoudil, že je nejvyšší čas dát jí svobodu a nechat ji žít svůj vlastní život. Ale jak?

Nejlépe krok za krokem, aby to tolik nebolelo, rozhodl se.

„Dovolil jsem si udělat pár zásahů do tvého domu po rodičích,“ svěřil jí toho večera.

Tázavě na něj pohlédla přes naleštěný jídelní stůl, u kterého večereli – Graceina specialita, jehněčí na rozmarýnu se sušenými rajčaty, voněla po celé jídelně.

Od chvíle, kdy se s Rafem poprvé setkali, uplynulo něco přes sedm měsíců, léto ztratilo svůj žár a nastoupil podzim.

Maisie měla o něco kratší, rovně zastřížené vlasy, které se nicméně stále divoce kroutily. Teď na sobě měla smetanově bílou košili, pastelově zelenou vestu a černé kalhoty.

„Pamatuješ,“ pokračoval Rafe, „jak jsi mi vyprávěla, že tvůj otec se chystal dům renovovat? Nechal jsem to udělat přesně tak, jak jsi to popsala.“

Překvapeně zamrkala. „Takže – celou tu dobu, co jsem si myslela, že dům je pronajatý a není pro tebe finanční zátěž, to bylo přesně naopak?“

Zakroutil hlavou.

„Prosím tě nepřeháněj! Byla to maličkost.“

Svraštila čelo.

„A co *Amélie*? Jack mi nikdy nedal vědět...“

„Nepodal totiž nakonec vůbec inzerát.“

Jen stěží hledala hlas: „Ale proč?!“

„Měl jsem dojem, že k ní máš hodně osobní vztah. Mimochodem, za pár dnů musím pracovně odjet. Asi na měsíc.“

Znovu nechápavě zamrkala. Jak to spolu souviselo?

„Pracovně? Na měsíc?“ Jeho životní styl by opravdu nebyl pro rodinu! „To je dlouho.“ Napila se vody.

„Ano, ale je to pracovně.“

„Máš tolik práce,“ konstatovala a nepřítomně si začala hrát s okrajem prostírání, než se znovu chopila příboru.

Ani špetka opravdové lítosti nebo aspoň zájmu, usoudil Rafe. Co ale proboha čekal? Aspoň to bude o trochu jednodušší...

„Až se vrátím,“ pokračoval, „přestěhuju se zpátky do bytu.“

Ztuhla a náhle jí došlo, jak to souviselo s jejím opraveným domem.

„Znamená – znamená to, že chceš, abych odešla?“

„Ne. Měli bychom zůstat v manželství aspoň rok, jinak by to mohlo vzbudit rozruch. Jen jsem chtěl, abys věděla, že svůj starý domov máš kdykoli k dispozici.“

Maisie stěží skrývala, jak ji ty zprávy vyvedly z rovnováhy.

„A nebude to nápadné, když budeme každý bydlet jinde?“

„Ne tak nápadně, jako by byl rozvod po několika měsících,“ pokračoval. „Vždyť tam stejně přespávám, když mám od rána do večera tolik práce, že nestojí za to jet přes město až sem.“

„Nejspíš si taky chceš žít svůj vlastní život,“ hlesla odevzdaně. „A to je přirozené, nic ti nevyčítám,“ ujistila ho spěšně. Když si však představila, co to muselo znamenat, musela odstrčit talíř.

Samozřejmě, že *žít svůj vlastní život* znamenalo v jeho případě jedno: ženy a sex. Nejspíš už nějaké byly – jen ona byla natolik zaměstnaná Susii, že neměla čas se tím zabývat.

„Žít svůj vlastní život asi chceš i ty,“ řekl a dlouze se na ni zadíval.

Nechápavě k němu vzhledla. „Já...“ Odkáslala si, protože hlas jí uvízl kdesi v hrdle. „Víš, od té doby, co mám Susii, žiju ze dne na den, tak jsem o tom prostě nepřemýšlela.“

Dojedl a položil ubrousek na stůl.

„Vždyť není kam spěchat.“

Otevřela ústa a už se chystala říct, že manželství z rozumu mu tedy asi přece jen nevyhovuje, ale včas se kousla do jazyka – nebylo by to k ničemu.

„Děkuju,“ řekla místo toho tiše, když vtom se z ložnice ozval dětský pláč. „Ach, to je Susie. Musím jít...“

Krátce se usmál. „Jen jedno mi slib, Maisie.“ Počkal, dokud na něj pozorně nepohlédla. „Ne aby ses mi zase pokusila zmizet z očí. Chci o tobě vědět.“

Rozpačitě se začervenala, vydržela však jeho pohled.

A on musel uznat, že životní zkušenosti ji v poslední době tak změnily, že už před sebou neměl ani naivní, nezkušenou Maisii, ani Mairead, která zkušenou jen přesvědčivě hrála – byla tu nějaká nová, třetí žena, která... rozhodl se, že si raději nebude vypočítávat, čím vším ho přitahuje.

„Ne. nezmizím. Slibuju.“ řekla. „Ale promiň, teď musím za ní. Zdá se, že už je opravdu nešťastná!“

Další dva dny pro ni byly hotové peklo. Tři měsíce žila v bublině neskutečné idylly – navenek vypadalo manželství normálně a na city k Rafeovi neměla při kojení a nočním vstávání čas. Teď se přihlásily plnou silou. Bublina praskla a ona se octla na holé, tvrdé zemi. Susie musela něco vycítit, protože najednou naříkala jako nikdy dřív. A k Maisiiným mukám přibyla žárlivost – pomyšlení na Rafea s milenkou ji ubíjelo.

Musím to udělat, řekla si po bezesné noci, kterou strávila pochodováním po domě se Susií v náručí. *Musím mu dát nějak najevo, že takhle dál nemůžu. A musím odsud co nejdřív!*

Aby to bylo ještě těžší, Rafe přespal tu noc ve svém bytě, takže měla stále méně času. Pozitíří měl odcestovat a jí tak zbýval jen jediný večer na to, aby si s ním promluvila.

Ukázalo se, že jí nemá být dopřáno ani to. Toho odpoledne musela se Susií na prohlídku a když se vrátila, našla na záznamníku vzkaz – Rafe musel před odjezdem na nečekanou obchodní schůzku, takže se s

ní ani nemohl osobně rozloučit. „Dávejte tu na sebe pozor,“ zněla jeho poslední slova.

Když záznamník utichl, zaplavila ji vlna paniky. Ne, nepřežila by další měsíc v té agónii! Musela s ním mluvit!

Možná ještě neodjel, napadlo ji... a v tu chvíli emoce zmizely, jako když utne, a ona začala s chladnou hlavou jednat.

Přilétla do kuchyně a poprosila Grace, aby pohlídala Susii. „Jen klidně jděte, my tu s lahví zvládneme!“ ujistila ji Grace, která holčičku zbožňovala a byla skvělá chůva.

Maisie už cestou k autu vytočila Rafeovo číslo na mobilu. Jako už mnohokrát předtím se ozvala hlasová schránka. Zvolala Jackovi. „Jacku? Už odletěl? Tady je Maisie.“

„Ne, myslím, že je ve svém bytě. Stalo se něco?“

Ztěžka polkla. „Ne. Jen jsem mu zapomněla něco říct, ale – není to tak naléhavé.“ Doufala, že to zní přesvědčivě.

„Zkuste zavolat do bytu na pevnou,“ poradil jí.

„Díky!“

Zavěšila a vytočila pevnou linku. Byla obsazená.

Rafe byl tedy ještě doma! Šlápla na plyn a rozjela se do centra. Za pár minut se skřípním brzd zastavila před jeho domem. Vyšel vrátný a ona ho poprosila, aby jí přeparkoval auto, on jí však řekl, že s Rafem se právě minula.

„Je na cestě na letiště,“ dodal, „Možná ho ještě chytíte, paní Sandersonová, ale,“ zvedl obočí, „znáte to ferrari.“

Maisie splaskla jako balónek. „Ach tak,“ zašeptala a zavřela oči. Nikdy by ho nedohonila! A i kdyby... jen stěží by to byla ta vhodná příležitost svěřit mu, co má na srdci.

„No dobrá...“ Když otevřela oči, všimla si, že vrátný se na ni dívá poněkud znepokojeným pohledem. „Zajdu na chvíli nahoru.“ V hlavě měla prázdno – vůbec nevěděla, co bude dělat.

„Zavezu vám auto do garáže. Jste v pořádku?“ S velkým úsilím vykouzli zářivý úsměv. „Ano. V naprostém.“

Nahore v podkrovním apartmá se posadila na korálově červený divan a jako v mrákotách se rozhlédla kolem. Vyndala z tašky mobil, chvíli na něj zírala a položila ho na stolek. V tom si uvědomila, že je to ta samá kabelka, kterou si vzala, když odcházela z Raby Bay toho večera, než se narodila Susie. A dopis, který Rafeovi napsala, byl ještě stále složený ve vnitřní kapse, zavřený na zip.

Rozložila ho na kolenou. Stačilo přečíst pár řádek a do očí jí vhrkly slzy. Byla sama, nemusela se před nikým ovládat – a za chvíli už vzlykala na hlas. Bolest jí rozdírala srdce.

Když slzy konečně ustaly, strčila promočený list papíru zpátky do kabelky a šla si umýt obličej. Cestou kolem Rafeovy pracovny ji cosi přimělo zastavit. Vzápětí vešla.

Jeho stůl byl uklizený, přesto však stejně jako celá místnost nesl pečeť jeho osobnosti. Vzala do ruky časopis, na jehož obalu byla Rafeova fotka – pohlédla na jeho dokonalou, sebevědomou tvář. V tom portrétu, ačkoli byl tak formální, tolik z toho, co na Rafeovi milovala – ty husté vlasy, pronikavé šedé oči, zamyšleně přimhouřené...

Slzy ji znovu zaštíply pod víčky. Ale když vracela časopis na místo, všimla si desek, ležících původně pod ním.

MAISIIN DŮM, stálo na etiketě. Otevřela je – byly v nich dokumenty přestavby. Byl tam i účet za dok pro *Amélii* a tři klíče, které dobře znala – jeden byl k bráně do doků, druhý k motoru lodi a třetí ke dveřím do kajuty.

Ty klíče ji hypnotizovaly. Toužila stát zase na palubě... ne, nechtěla odjet, stačilo by cítit vůni dřeva a kapičky moře ve vzduchu, jemné houpání vln, být sama, přemýšlet...

Strčila je do kapsy a vyrazila.

Na molu bylo mrtvo. Byl všední den, foukal vítr a dokonce i vlny uvnitř přístavu měly rozbouřené bílé čepičky. Jen raci měli napilno – co chvíli se nějaký střemhlav vrhl do vln, aby vylovil kořist. Maisie seděla na přídí *Amélie*, vítr jí čuchal vlasy, ona však s požitkem vdechovala sláný vzduch.

Musela vlastně Rafeovi cokoli vysvětlovat? Proč by ho měla zbytečně zatěžovat? *Výmluvy*, napomenula sama sebe v duchu – vymlouvala se zrovna tak, jako Sonia. Musí mu říct pravdu a ukončit celou tu agónii tím, že se odstěhuje – koneckonců Rafe to sám navrhl. Nebylo pochyb, jak to myslel – chtěl od ní mít pokoj, i když jí ohleduplně dopřával čas.

Zachvěla se zimou. Vyběhla z domu jen v plátěných modrých kalhotách a tenkém bílém svetříku.

Amélie byla v pořádku a Maisie nepochybovala, že i dům byl v dokonalém stavu. Ta myšlenka ji však deprimovala. Rafael Sanderson

nedělal nic napůl – a proto nebylo ani možné se do něj jen napůl zamilovat nebo na něj jen napůl zapomenout. Čekal ji ostrý řez.

Rázně vstala a sešplhala po žebříku z lodi. Cestou zpátky po molu se ještě jednou ohlédla. Dok vedle *Amélie* byl prázdný.

Vzdychla. Musela v Raby Bay zůstat ještě aspoň měsíc, dokud se Rafe nevrátí. Proboha, kolik už mohlo být hodin? Musí zavolat Grace, jak to se Susii zvládají. Sáhla do tašky a ztuhla – telefon tam nebyl. Nechala ho v Rafeově bytě!

„Sakra,“ zašeptala, hodila si tašku na rameno a rozběhla se k autu, když se málem srazila s mužem, který přicházel z opačného směru – byl to Rafe, vysoký, temný a nebezpečně zasmušilý – aspoň pokud si stihla všimnout v tom zlomku vteřiny, než zaškokrtla a spadla do vody.

V poslední chvíli se ji pokusil zachytit, ale neměl šanci. Když se octla ve studených vlnách, okamžitě skočil za ní.

„Umím – plavat,“ vyprskla slova spolu s vodou.

Zahákl ji k sobě přes prsa jako při záchraně topícího. „Už ses někdy zkoušela vyšplhat nahoru na molo? I kdyby se ti to náhodou podařilo, odřeš se do krve o ulity přilepené na kamenech. Tak se se mnou nehádej a dělej, co ti řeknu!“

Za pár minut se jim podařilo doplatat k *Amélii* a vylézt po žebříku na palubu – stáli tam a crčela z nich voda. Maisie si marně snažila mokřýma rukama otřít slanou vodu z očí.

„Ty náno!“ vybuchl a ignoroval pramínky vody, které i jemu stékaly po čele. „Neslíbila jsi náhodou, že už to neuděláš?“

„Co jsem slíbila?“ zakoktala. „Byla to nehoda, nedávala jsem pozor, kam jdu...“

K jejímu údivu ji vzal do náruče a přitiskl ji k sobě tak pevně, až cítila jeho prudce tlukoucí srdce.

„Rekla jsi, že už neutečeš! A teď si zmizíš, nikomu neřekneš, kam jdeš, a jediné, co je z tvého odchodu jasné, je, že jsi pořádně rozrušená! Ať si to každý přebere, jak chce!“ Odtáhl se od ní, aby jí viděl do tváře, její ramena však nepouštěl, jako by se bál, že se vrhne do vody. „Pamatuješ minule, jaké to mělo následky?“

Ztěžka polkla. „To bylo něco jiného – to jsem doopravdy chtěla odejít, ale –“

„Já vím, že chtěla,“ přerušil ji. „A chápu to – byla jsi ve strašném šoku, že se Tim zabil, a to, jak zemřel, ti nejspíš dovolilo vzpomínat

jen na to nejlepší v něm a dál ho milovat... Neměl jsem tě nechávat samotnou.“

Nechápavě na něj zírala. Mokré vlasy se mu lepily na čelo, na řasách se mu třpytily kapky vody, jeho oči však byly nesmiřitelně tvrdé a temné.

„Tohle – tohle sis vážně myslel?“ hlesla omámeně.

„Samozřejmě, co jiného si mám myslet? A ačkoli jsem celou tu dobu věděl, že bych tě měl nechat jít, tak...“ Zarazil se, jako by nedokázal doříct větu. „Ach Maisie, snad mám právo o tobě a o dítěti vědět – nesmíš mě už takhle děsit!“

„Tys měl o mě strach?“ Nepoznávala vlastní hlas.

„Ano! Grace si vybavila, že ses chovala trochu divně. A Jack volal, že jsi byla rozčilená – doslova mě vytáhl z letadla.“

Zavřela oči. „Jak jsi mě našel?“ zašeptala.

„Nenapadlo mě, kam jinam bys mohla jít než do starého domu nebo na loď, protože jsme o nich před pár dny mluvili. Tak co se to s tebou děje, Maisie?“ udeřil na ni rázně.

„Rafe,“ řekla tiše, ačkoli v jejím nitru řádila bouře, „jak jsi to myslel, když jsi říkal, že *bys mě měl nechat jít*?“

„Maisie...“

Jeho rozzlobené rysy konečně trochu povolily. Povolil i stisk jeho rukou a nechal je volně klesnout podél těla.

„Ty bys, ze všech nejvíc, měla vědět, jaké to je chtít někoho, koho nemůžeš mít. *Mně* kdysi jedna žena přála, abych to zažil na vlastní kůži – zdá se, že kletba se naplnila.“

Zkameněla.

„Ale – to nemůže být pravda! Co Tim, co dítě –?“

Suše se usmál. „Nakonec jsem pochopil, že na ničem z toho nezáleží – že důležitá jsi jen ty.“ Zakroutil hlavou. „Ta tvoje odvaha jít životem přes všechny překážky... ta jiskra, kterou neudusily žádné starosti...“ Odmlčel se, jako by ho každé slovo stálo velkou námahu. „Když jsi seděla se Susíí na terase, tak mi to došlo. Kdyby mi před rokem někdo řekl, že pro mě bude nějaká žena s dítětem znamenat víc než cokoli na světě, měl bych ho za blázná. Ale stalo se.“

Stěží se odvažovala dýchat.

„A že to bude žena, které jsem se sotva dotkl...“

Maisie si nebyla jistá, jestli se loď zhoupala na vlnách, nebo se jí podlamují kolena. „Ty sis myslel, že ještě stále miluju Tima?“

„Co jiného jsem si mohl myslet,“ přiznal. „Jeho smrt pro tebe byla taková rána, že jsi předčasně porodila.“

„Ne!“ Zakroutila hlavou, až z těch vodou ztmavlých prstýnků odlétlo pár kapek. „To byla náhoda, takové věci se stávají.“

„Ale stres může –“

„Snad,“ přerušila ho, „ale jen já sama vím, co mě tolik stresovalo.“

Pohlédla jí pátravě do tváře. „Co tím chceš říct?“

„Jen já sama vím, že s Timem Dixonem to pro mě skončilo toho večera na Tonze – tehdy mi došlo, že jsem ho nikdy doopravdy nemilovala. Ano, jeho smrt je tragédie,“ dodala důrazně. „A je otcem mé dcery, která by ho jednou mohla chtít poznat – ale nebyla to pro mě ztráta jako smrt někoho blízkého.“

„A co tě tedy –?“ Jeho slova zůstala viset ve vzduchu.

„Co mě trápilo?“ Hlas jí začal selhávat. „Ty jsi mě trápil. Bylo strašné být vedle tebe a nebýt při tom s tebou, předstírat manželství a nesmět tě doopravdy mít, milovat tě a vědět, že není naděje... už jsem nemohla dál.“

„Ale,“ opakoval zoufale, „toho večera na Tonze, když jsme večeřeli ve *Stromové chýši*, jsi Tima omlouvala.“

Ve vzpomínkách živě viděla tu večeři při svíčkách, jiskřící sklenky vína, slyšela šum vln na písčité pláži. „Ano, ale jen proto, že napořád bude součástí Susie – hledala jsem pro něj nějaké polehčující okolnosti. Jinak bych jednou mohla nesnášet polovinu svého dítěte – rozumíš?“

Jeho tvář se ani nepohnula. „A kdy se to stalo?“

Znejistěla. „Kdy se stalo co?“

„Kdy ses do mě zamilovala?“

Sklopila oči. „Ve chvíli, kdy mě něco takového nemělo ani napadnout – snad hned na začátku.“ Její řasy se zachvěly. „Když jsem si uvědomila, že mi nikdy v životě nebylo tak dobře jako s tebou a na nic jsem se tak netěšila, jako až se zase uvidíme. A přitom jsem si celou dobu říkala, že to nemůže být pravda... a že bych neměla *nejmenší* šanci.“

„Ach, Maisie,“ vydechl.

„Ten den, kdy zemřel Tim, mi Sonia řekla o hádkách vašich rodičů – pochopila jsem, jaks to myslel, že se na vztahy nedíváš růžovými brýlemi. Jen toho v tu chvíli na mě bylo moc, zpanikařila jsem.“ V očích se jí zaleskly slzy.

„Maisie,“ řekl a vzal ji za ruku, „máš pravdu, byl jsem cynik! Nedoufal jsem, že bych mohl mít něco lepšího než manželství z rozumu. Rodiče si představovali růžovou zahradu, a místo toho – peklo. Viděla jsi, jak to poznamenalo Soniu...“ Vzdychl. „Než se stala ta hrozná věc Timovi, zdálo se mi, že jsi veselá a vyrovnaná – ani ve snu by mě nenapadlo...“

Trpce se usmála. „Kdybys věděl, jaké úsilí mě ta přetvářka stála...“ Zakroutila vyčerpaně hlavou. „Ale prostě jsem to všechno zavřela za zdi a nedovolila jsem si na to myslet... musela jsem se hlavně starat o Susii.“

„Maisie –“

„Ne, prosím, nech mě to dokončit,“ přerušila ho. „Nikdy jsem nenašla ta správná slova – nebo odvahu, abych ti řekla, co cítím. Prostě jsem se před vším utekla do bezpečné bubliny, jako to dokážu ve své hudbě, jako když jsem *Mairead*, jako když jsem měla trému na tom soaré s tvou rodinou... nevím, jestli to dává nějaký smysl, ale –“

„Dává,“ řekl tiše. „Chceš vědět, kdy to došlo mně?“

„Ano, chci,“ zašeptala.

„Když jsem tě viděl v nemocnici. Všechny pochybnosti zmizely, jako by na nich nebylo ani zrno skutečnosti. Na ničem mi nezáleželo, než abys byla v pořádku. Nedokázal jsem si představit, že bych tě ztratil.“ Prohrábl si mokré vlasy. „Konečně jsem věděl, co chci, ale,“ nadechl se, „v tu chvíli začalo hotové peklo – poprvé v životě jsem zažil, co to je někoho chtít a nemoci ho mít.“

„Rafe?“ Zorničky jejích zelených očí byly jako omámené. „Řekni mi, že se mi to všechno jen nezdá?“

Po jeho rtech se mihl úsměv, pak ale zvázněl a konečky prstů ji pohladil po tváři. „Když tě držím v náručí, je to ten nejkrásnější pocit na světě, jako bys tam odjakživa patřila. Věděl jsem, že nebudu mít klid, dokud nebudu vědět, že ty jsi moje a já jsem tvůj.“ Na okamžik zavřel oči.

„Ehm, promiňte?“ ozvalo se náhle z mola za nimi.

Oba zároveň se otočili a spatřili muže, který si je měřil trochu nedůvěřivým pohledem.

„Zdálo se mi, že někdo spadl do vody,“ řekl, „ale než jsem přiběhl, už jste byli venku. Zdálo se, že si máte co říct, tak jsem, ehm, šel zase zpátky, ale našel jsem tohle – není to vaše taška?“

„Děkuju vám!“ vydechla Maisie a Rafe se natáhl pro kabelku.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se muž rozpačitě.

„Lepší by to nemohlo být,“ opáčil Rafe s úsměvem. „Koupání v oblečení je taková malá rodinná tradice.“

Neznámý chvíli nechápavě zíral, pak pokrčil rameny: „Být vámi bych se převlékl do suchého, než chytíte zápal plic.“

„To bychom měli,“ obrátil se Rafe vážně k Maisii, která jen stěží zadržovala smích. „Nemáš v té kabelce čirou náhodou klíče od kajuty, má drahá?“

„Náhodou mám,“ odpověděla trochu zadýchaně a vydala je.

Jakmile byli uvnitř, propukli v hlasitý smích.

„Musel si myslet, že jsme cvoci!“ vyprskla.

„V čemž měl možná pravdu. Mimochodem, s tím svlékáním to byl také dobrý nápad,“ řekl škádlivě, když z ní začal stahovat promočený svetřík.

Položila však dlaně na jeho ruce. „Musím zkontrolovat Susii, nic o ní nevím. Zapomněla jsem mobil u tebe v bytě.“

„Všechno je v pořádku. Mluvil jsem cestou s Grace. Prý vypila láhev a usnula.“

„Já tě miluju,“ řekla s úlevou a začala mu svlékat promočené sako. „A měli bychom se osprchovat – jednak to patří k naší tradici, a také...“ Tajuplně zmlkla. „Vidiš ten ohřívač na stěně za sebou?“

Rafe, který jí mezitím stihl stáhnout svetr, se neochotně otočil od její zelené podprsenky s kytičkami. „Jo,“ přisvědčil roztržitě.

„Je průtokový, teplá voda bude hned.“

„Skvělé.“ Nasměroval pozornost na svlékání jejích kalhot, pak se narovnal a pohlédl jí do očí. „Pokud na té tradici tedy trváš?“

„Nejde jen o to – ehm, totiž, zatímco ses sprchoval na *Mary-Lue*, napadala mě spousta věcí, co by ve sprše mohli dělat dva, takže...“

Položil prsty na její rty. „Už nic neříkej.“

Strhal ze sebe zbývající oblečení, zapnul ohřívač a pak ji v náruči nesl do malé, ale útulné koupelny.

Zahalil je teplý proud vody. Teprve teď si sundala prádlo a s rozkoší zavřela oči. Když je zas otevřela, střetla se s Rafeovým tázavým pohledem. Objala ho a přitiskla se nadry na jeho pevnou hrud'. Pak mu nabídla své rty.

Už první dotek působil jako rozbuška. Rafeovy ruce klouzaly po jejím hladkém těle a ona se chvěla očekáváním.

Veškerá tíha posledních měsíců se rozpustila, jako by žádný smutek a trápení nikdy ani neexistovaly. Náhle byl jen tehle okamžik, jejich těla, proplétající se v roztouženém objetí, tehle přístav štěstí, jistoty a vzájemné lásky.

Přestal ji líbat jen proto, aby zavřel vodu a zastřeným, touhou prosyceným hlasem se jí zeptal, jestli jí to ještě stále připadá jako sen.

„Ne,“ vydechla, „je to to nejskutečnější, co jsem kdy zažila. Ale prosím, nepřestávej!“

Spokojeně se zasmál. „Tak toho se rozhodně nemusíš bát. Jen bych radši pokračoval v posteli. Pojd’!“

Postel v hlavní ložnici *Amélie* nebyla sice tak velká jako na *Mary-Lue*, ale manželům, kteří se poprvé v životě stávali milenci, úplně stačila.

„Měla jsi také nějaké fantazie ohledně postele, nebo ti šlo jen o tu sprchu?“ zeptal se, zatímco ji něžnými, dráždivými doteky laskal po celém těle.

Přerývaně se nadechla a nevěděla, zda se má dřív smát nebo vzdychat nesnesitelnou rozkoší. „Už dlouho mám jednu velkou fantazii,“ přiznala a otřela se tváří o jeho rameno.

Vzal ji jemně za bradu a otočil ji k sobě. „Povídej!“

„Že tě miluju, ty o tom víš, a není to problém, protože mě miluješ taky.“

Jeho oči zjihly a zlehka přitiskl rty na její čelo. „Mmm... myslíš, že by se ti mohla splnit ve skutečnosti?“

„Co já vím?“ usmála se. „Máš snad ty nějakou fantazii?“

Pomalů přikývl. „Ano. Že tě miluju, ty o tom víš, a není to problém, protože mě taky miluješ.“

„Ach, Rafe...“ Cítila, jak se pod ním roztéká v přívalu lásky a něhy.

Pak se jejich ústa znovu spojila v dlouhém, vláčném polibku, a Maisie se octla na neuvěřitelné jízdě lunaparkem slasti. Nikdy netušila, do jakých zákoutí smyslnosti se může dostat... a všechno bylo umocněné tou jistotou, nyní pevně zakořeněnou v jejím srdci: Rafe ji miloval a byl už doopravdy s ní. Byla přesně tam, kde měla být. Všechno v jejím životě zapadlo na své místo.

Přitiskl si k sobě její boky. A když mu pohlédla do očí, ztemnělých a ztěžklých touhou, nabídla mu své tělo.

Pohybovali se v dokonalé souhře, až se nakonec společně rozplynuli v oceánu slasti a ona se nevěřicně zajíkla rozkoší, o které ani netušila, že existuje.

„Rafe?“ zašeptala se zavřenýma očima. „Byl jsi skvělý.“

Políbil ji na oční víčka. „To *my dva*, dohromady, jsme skvělí, Maisie.“ Hladil přitom všechno, co tolik miloval – její hedvábné kadeře, měkkou kůži, nyní orosenou potem lásky... brzy pocítil nový příval vzrušení a znovu si ji přitáhl co nejbliž.

„Měl jsem to vědět od začátku, že *takhle* to má být. Vždycky jsi ke mně pasovala jako ulitá.“

Maisie cítila, jak mu buší srdce. Cítila snad i jeho myšlenky. Věděla, že každé slovo, které říká, je pravda. „Nikdy nebudu patřit jinam,“ řekla tiše.

„Mám nápad.“ Uhladil neposlušné pramínky za jejím uchem. „Pojďme se vzít znovu – pojďme aspoň symbolicky obnovit manželský slib.“ Pohlédl jí do očí. „Co bys tomu řekla?“

Usmála se. „Řekla bych *ano*.“ Vzápětí v ní však hrklo: „Proboha, ale vždyť budeš měsíc pracovně pryč!“

„Vlastně to můžu vyřídit i jinak. Celou tu cestu jsem si vymyslel jen kvůli tobě, abych se tu nezbláznil.“

Oddechla si. „Takže je zrušená a je to!“

Usmáli se na sebe a vzápětí znovu proplekli svá těla v milostném objetí, kterého se nikdy nemohli nasytit...

O dva týdny později se s malou Susií, Soniinou rodinou, Grace a Jackem vydali obnovit svůj svatební slib na Vava'u. Ještě před tím slavnostním okamžikem se však lodí vydali po klidném, sluncem se třpytícím moři k místům, kde Tim Dixon zahynul jako hrdina, aby tam rozptýlili jeho popel.

Od jejich vzájemného vyznání uplynuly dva týdny plné zázraků. Maisii den za dnem znovu a znovu udivovalo, s jakou vášní se s ní Rafe miluje a jakou v ní rozněcuje touhu. Naplňovalo ji jejich duševní spříznění, jejich společný smích. Těšilo ji i to, že Susie si zvykala na Rafea jako na prvního muže svého života. Věděla, že bude skvělý otec.

Držet se jen tak za ruce, probudit se v noci a vědět, že on leží vedle ní... to všechno byly zázraky. Už nebyla sama.

Symbolický obřad proběhl na pláži. Maisiiny tyrkysové šaty zářily proti bílému písku stejně jako moře, Rafe měl v kontrastu k ní smetanově bílé džínsy a černou košili.

Zaměstnanci hotelu – téhož, ve kterém spolu Rafe s Maisii poprvé byli jako „manželé Sandersonovi“ – zazpívali sborem překrásnou místní píseň o lásce. A zatímco se jejich hlasy důstojně vznášely k nebi, Rafe s Maisií, čelem k sobě a ruku v ruce, společně recitovali vyznání lásky, přeložené z místního jazyka:

*Oceán přináší mír,
vítr mi dává svou sílu,
slunce zahřívá duši,
květiny dávají krásu,
ale ty mi dáváš svou lásku,
Ofa atu – tebe miluju.*